

CATEDRA

ISSN 2784 - 0158

ISSN - L 2784 - 0158

Nr. 14 octombrie-decembrie 2025

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

Thriving Schools – A Systemic, Whole School Approach to Mental Health and Well-being (Școli prospere: o abordare sistemică, întregă a sănătății mintale și a bunăstării) ERASMUS-EDU-2024-POL-EXP-SCHOOL No. 101196057	3
ANALIZA STILISTICA A POEZIEI „CANTEC DE TOAMNA” DE ION PILLAT	6
MATEMATICA ȘI ARTELE: INTRE RAȚIUNE ȘI SENSIBILITATE	8
ACTIVITATEA EDUCATOARELOR DIN GRĂDINIȚA SPECIALĂ	10
ALTERNATIVE EDUCAȚIONALE.....	11
L’IMPORTANCE DES JEUX DIDACTIQUES DANS L’ENSEIGNEMENT DU FRANÇAIS - Studiu de specialitate	13
ILIE I. POPA (11.09.1919-05.08.2025) - Ultimul veteran de război din comuna Săpata, județul Argeș	15
CREATIVITATE ȘI MOTIVARE ÎN LECȚIILE DE CHIMIE ȘI DE PROTECȚIA MEDIULUI.....	16
INOVAȚIA ÎN EDUCAȚIA BIOLOGICĂ: STRATEGII DIDACTICE MODERNE ȘI RESURSE PEDAGOGICE DIGITALE	18
PROIECTUL TEMATIC - IMPORTANȚA ACESTUIA ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚARE	19
VIZITA DIDACTICĂ – INSTRUMENT EFICIENT ÎN PROMOVAREA EDUCAȚIEI ECOLOGICE	21
CUVÂNTUL, CHEIA CĂTRE RAȚIONAMENT: STRATEGII DE TRANSFORMARE A VORBIRII ÎN INSTRUMENT DE GÂNDIRE .	23
STUDIUL DE CAZ - ȘCOALA ȘI INCLUZIUNEA SOCIALĂ	24
EDUCAȚIA TIMPURIE - PRIMA ETAPĂ A SISTEMULUI EDUCAȚIONAL.....	26
ANTREPRENORIATUL, SOLUȚIE PENTRU UN VIITOR PROFESIONAL SUSTENABIL AL TINERILOR	27
DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA ȘCOLARUL MIC - STUDIU.....	29
ONTOLOGIA ISTORIEI ÎN UNIVERSUL EMISECIAN - STUDIU	30
FLORIN MUGUR – O VOCE DISTINCTĂ A GENERAȚIEI ’60 - Studiu de specialitate.....	32
JOCUL DIDACTIC DE EDUCAREA LIMBAJULUI. EXEMPLE DE BUNE PRACTICI	33
LA MÉMOIRE VISUELLE–UN ATOUT POUR L’APPRENTISSAGE - ÉTUDE DE SPÉCIALITÉ	35
SECURITATEA REȚELELOR DE CALCULATOARE LA NIVEL FIZIC	36
MECANISMUL BIELĂ–MANIVELĂ - STUDIU DE CAZ.....	38
MODALITAȚI DE PETRECERE A TIMPULUI LIBER DE CATRE COPII.....	40
NOUTĂȚI ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI FRANCEZ	41
ÎNVĂȚAREA PRIN JOC-ECHILIBRU - EXEMPLE PRACTICE.....	42

PRACTICA PROFESIONALĂ – O EXPERIENȚĂ VALOROASĂ ÎN FORMAREA VIITORILOR SPECIALIȘTI.....	44
Forme de realizare și organizare a activităților didactice în perioada preșcolară: MEMORIZAREA.....	46
EMOȚIILE ÎN VIAȚA COPIILOR	47
FRUMUSEȚEA ÎN ARTE. ACTIVITĂȚI REMEDIALE	49
IMPORTANȚA METODELOR DIGITALE IN EDUCAȚIA TIMPURIE	53
OBEZITATEA LA COPII SI SEDENTARISMUL. FACTORI AL LIPSEI IMPLICARII COPIILOR IN ACTIVITAȚI SPORTIVE SI AL UNUI STIL DE VIATA SANATOS.....	55
DEZVOLTAREA MOTRICITĂȚII ELEVILOR ÎN ETAPA PUBERTARĂ 10 – 14 ANI	58
STUDIU DE CAZ, REFERAT: DECADEREA SPORTULUI ROMANESC	61
MINIATURA ROMÂNEASCĂ PENTRU PIAN	63
ROLUL ORELOR REMEDIALE IN IMBUNATAȚIREA CAPACITAȚII MOTRICE ȘI A INTEGRARII PRIN MIȘCARE.....	65
INTEGRAREA RESURSELOR EDUCAȚIONALE DIGITALE ÎN LECȚIA DE LIMBA FRANCEZĂ	67
STUDIU PRIVIND MODALITĂȚILE STRATEGICE FOLOSITE ÎN IMPLEMENTAREA ACTIVITĂȚILOR CENTRATE PE ELEV.....	69
STUDIU DE CAZ: ANALIZA ȘI COMBATEREA FENOMENULUI DE BULLYING ÎN GRUPUL DE ELEVI.....	71
AUTOEVALUATION ET REFLEXION FORMATIVE : FONDEMENTS THEORIQUES ET ENJEUX PEDAGOGIQUES CONTEMPORAINS - ÉTUDE DE SPECIALITE	73
STUDIU PRIVIND EFICIENȚA PELERINAJELOR ÎN CONSOLIDAREA VALORILOR RELIGIOASE ȘI MORALE ALE ELEVILOR - STUDIU DE SPECIALITATE.....	76
UN STUDIU PRIVIND VIOLENȚA ÎNTRE COPIII DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ	77
STUDIU DE SPECIALITATE - THE EXPLORATION OF HUMAN GROWTH IN CHARLES DICHENS'S "GREAT EXPECTATIONS"	80
ECOLOGIA DIN PERSPECTIVA CREȘTINĂ	81
VIOLENȚA IN SCOALA.....	83
STUDIU PRIVIND IMPORTANȚA TABERELOR ȘCOLARE DE VARĂ ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR	86
ACTIVITĂȚI EDUCATIVE ANTI-VIOLENȚA ȘI ANTI-BULLYINGULUI DESFĂȘURATE ÎN BIBLIOTECA LICEULUI	87
CUM ÎMI DORESC SĂ DECURGĂ ORA DE MUZICĂ	89

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

Thriving Schools – A Systemic, Whole School Approach to Mental Health and Well-being (Școli prospere: o abordare sistemică, întregă a sănătății mentale și a bunăstării) ERASMUS-EDU-2024-POL-

EXP-SCHOOL No. 101196057

Co-funded by
the European Union

În proiectul ERASMUS-EDU-2024-POL-EXP-SCHOOL No. 101196057 *Thriving Schools – A Systemic, Whole School Approach to Mental Health and Well-being*, **INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN ARGEȘ** este partener alături de PERIFEREIAKI DIEFTHYNSI PROTOVATHMIAS KAI DEFTEROVATHMIAS EKPAIDFSIS IPEIROU (PDPDEI), Grecia, DIETHNES PANEPISTIMIO ELLADOS (IHU), Grecia, NEOPHYTOS CH CHARALAMBOUS (IOD), Cipru, CARDET CENTRE FOR THE ADVANCEMENT OF RESEARCH & DEVELOPMENT IN EDUCATIONAL TECHNOLOGY LIMITED (CARDET), Cipru, UNIVERSITATEA NATIONALA DE ȘTIINȚA ȘI TEHNOLOGIE POLITEHNICA BUCUREȘTI (CUPIT), România, UNIVERSITA' DEGLI STUDI DI MILANO-BICOCCA (UNIMIB), Italia, PERIFEREIAKI DYETHINSI PROTOVATHMIAS KAI DEFTEROVATHMIAS EKPAIDFSIS KENTRIKIS MAKEDONIAS (RDPSECM), LEOFOROS GEORGIKIS SCHOLIS 65, Grecia.

Proiectul „Școli înfloritoare” urmărește să îmbunătățească sănătatea mintală și bunăstarea elevilor și a profesorilor, prin valorificarea abilităților socio-emoționale și crearea unui climat școlar avantajos, prin promovarea mediilor școlare pozitive.

În cadrul activității WP2 – Framework and Tools Development and Experimental Protocol (Dezvoltarea cadrului și a instrumentelor și protocolul experimental) a fost organizată o întâlnire miercuri, 5 noiembrie 2025, la care au participat 10 directori ai unităților de învățământ cooptate pentru a implementa activitățile proiectului: Școala Gimnazială „Mірcea cel Bătrân” Pitești, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești, Școala Gimnazială „Matei Basarab” Pitești, Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” Pitești, Școala Gimnazială „Ion Minulescu” Pitești, Școala Gimnazială „Marin Preda” Pitești, Școala Gimnazială „Ion Pillat” Pitești, Școala Gimnazială „Al. Davila” Pitești, Școala Gimnazială „Virgil Calotescu” Bascov, Școala Gimnazială Nr. 1 Micești. Directorii unităților de învățământ au semnat un protocol de colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Argeș, în care sunt precizate responsabilitățile și beneficiile grupului-țintă implicat.

Obiective:

Promovarea sănătății mintale și a bunăstării: educarea personalului școlar, a profesorilor, a părinților și a elevilor despre sănătatea mintală, subliniind importanța identificării timpurii și a adoptării unor strategii de adaptare sănătoase.

Cultivarea un climat școlar pozitiv: dezvoltarea mediilor care promovează bunăstarea psihologică, învățarea socială și emoțională, reziliența și creșterea personală, cu scopul de a preveni problemele de sănătate mintală, înainte ca acestea să apară.

Împuternicirea educatorilor cu practici și resurse inovatoare pentru promovarea sănătății mintale și a bunăstării.

Prin participarea la proiectul Thriving Schools, școala semnatară va obține acces gratuit și în timp util la un cadru pedagogic inovator și materiale educaționale pentru promovarea și îmbunătățirea sănătății mintale și a bunăstării profesorilor și elevilor. Vor fi implicați aproximativ 10 profesori pe școală pe an pentru a participa la formare și implementare. Profesorii vor participa la sesiuni lunare de instruire și se așteaptă să implementeze activități de bunăstare în clasă cu elevii lor. 50 de elevi pe școală, în fiecare an vor participa la activități lunare la clasă, asigurând cel puțin o activitate de 40 de minute pe lună. Vor fi cooptați aproximativ 15 părinți pe școală pe an, care vor participa la ateliere/webinarii concepute pentru a crește gradul de conștientizare și a consolida colaborarea familie-școală.

Intervenția se va desfășura pe parcursul anilor 2025-2026 și 2026-2027. Implementarea modelului "Școli înfloritoare" va avea loc în două faze pe parcursul perioadei proiectului. Toate școlile participante vor beneficia de întregul program, inclusiv activități de formare, sprijin și evaluare. În funcție de programul de implementare a proiectului, unele școli vor începe în prima fază, în timp ce altele vor începe în a doua fază. În ambele cazuri, școlile vor beneficia de aceleași activități și resurse.

Fiecare școală cooptată în proiect va primi sprijin financiar (1.000 EUR) pentru achiziționarea de echipamente tehnologice sau materiale necesare pentru instruire/sesiuni de consiliere/ateliere/webinarii/focus grupuri/activități de bunăstare în clasă, legate de pregătirea și livrarea Planului de acțiune al Școlii.

Thriving Schools – A Systemic, Whole School Approach to Mental Health and Well-being ERASMUS-EDU-2024-POL-EXP-SCHOOL No. 101196057

In the ERASMUS-EDU-2024-POL-EXP-SCHOOL Project No. 101196057 Thriving Schools – A Systemic, Whole School Approach to Mental Health and Well-being, the **Arges County School Inspectorate** (Inspectoratul Școlar Județean Argeș) is a partner alongside PERIFEREI AKI DIFETHYNSI PROTOVATHMIAS KAI DEFTEROVATHMIAS EKPAIDFSIS IPEIROU (PDPDEI), Greece, DIETHNES PANEPISTIMIO ELLADOS (IHU), Greece, NEOPHYTOS CH CHARALAMBOUS (IOD), Cyprus, CARDET – Centre for the Advancement of Research & Development in Educational Technology Ltd. (CARDET), Cyprus, National University of Science and Technology POLITEHNICA Bucharest (CUPIT), Romania, University of Milano-Bicocca (UNIMIB), Italy, and PERIFEREI AKI DYETHINSI PROTOVATHMIAS KAI DEFTEROVATHMIAS EKPAIDFSIS KENTRIKIS MAKEDONIAS (RDPSECM), Greece.

The project “Thriving Schools” aims to improve the mental health and well-being of students and teachers by enhancing social-emotional skills and fostering a supportive school climate that promotes positive school environments.

As part of WP2 – Framework and Tools Development and Experimental Protocol, a meeting was held on Wednesday, November 5, 2025, attended by ten principals from the schools selected to implement project activities: “Mircea cel Bătrân” Secondary School Pitești, “Mihai Eminescu” Secondary School Pitești,

“Matei Basarab” Secondary School Pitești, “Tudor Vladimirescu” Secondary School Pitești, “Ion Minulescu” Secondary School Pitești, “Marin Preda” Secondary School Pitești, “Ion Pillat” Secondary School Pitești, “Al. Davila” Secondary School Pitești, “Virgil Calotescu” Secondary School Bascov, and Secondary School No. 1 Micești.

The principals signed a collaboration protocol with the Argeș County School Inspectorate specifying the responsibilities and benefits of the participating target group.

Objectives:

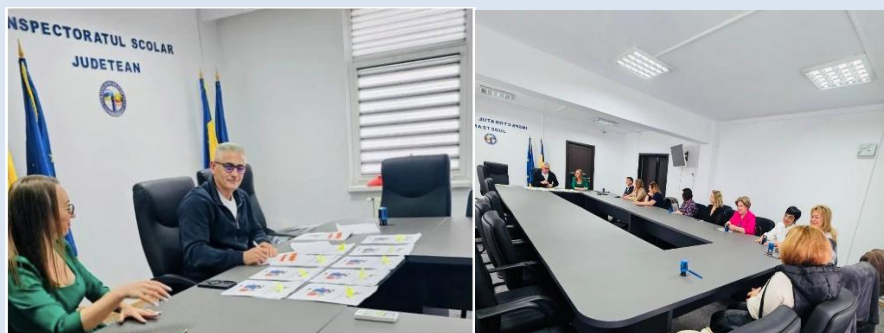
Promoting mental health and well-being: Educating school staff, teachers, parents, and students about mental health, emphasizing early identification and healthy coping strategies. Fostering a positive school climate: Developing environments that promote psychological well-being, social and emotional learning, resilience, and personal growth, with the goal of preventing mental health issues before they arise. Empowering educators: Providing innovative practices and resources to promote mental health and well-being.

By participating in the Thriving Schools project, each signed school will gain free and timely access to an innovative pedagogical framework and educational materials designed to promote and enhance the mental health and well-being of teachers and students.

Approximately 10 teachers per school per year will take part in training and implementation activities. Teachers will attend monthly training sessions and are expected to carry out well-being activities in their classrooms with their students. Fifty students per school per year will participate in monthly classroom activities, ensuring at least one 40-minute activity per month. Around 15 parents per school per year will be involved in workshops/webinars designed to raise awareness and strengthen family-school collaboration.

The intervention will take place during the 2025–2026 and 2026–2027 school years. The implementation of the “Thriving Schools” model will occur in two phases throughout the project period. All participating schools will benefit from the complete program, including training, support, and evaluation activities. Depending on the project’s implementation schedule, some schools will start in the first phase, while others will begin in the second phase. In both cases, all schools will benefit from the same activities and resources.

Each participating school will receive financial support (€1,000) to purchase technological equipment or materials necessary for training sessions, counseling activities, workshops, webinars, focus groups, or classroom well-being activities related to the preparation and implementation of the School Action Plan.

ANALIZA STILISTICA A POEZIEI „CANTEC DE TOAMNA” DE ION PILLAT

*Prof. Constantin Petruța-Filofteia
Școala Gimnazială Păduroiu, Poiana Lacului*

Lin frunzele cad, plâng apele-n vad,
Lung buciumul toamnei în noapte răsună.

Prin ramuri de tei ning molcum scânteii,
Își cerne vrăjirea văpaie de lună.

Trec nori după nori în veci călători
Pe-ntinsele șesuri în zboruri deșarte.

Pe-al inimii gol se-așterne domol
Durerea trecută cu frunzele moarte.

(Ion Pillat – *Cântec de toamnă*)

Poezia „Cântec de toamnă” îi aparține lui Ion Pilat, poet tradiționalist care a trăit între anii 1891-1945. Această creație face parte din volumul „Poezii”, publicat în anul 1944.

Mesajul informativ sau cognitiv al poemului este susținut îndeosebi de titlul care sugerează alternanța de planuri auditive și vizuale. Mesajul afectiv-estetic este însă ceva ce trebuie determinat ca efect al acțiunii tuturor mijloacelor lingvistice și extralingvistice din text. Dacă toamna și cântecul ei par să-l fi preocupat pe poet, efectul este unul mult mai profund care derivă din „sentimentul toamnei”, cu tristețea, melancolia, nostalgia, sentimentul de singurătate,

goliciune sufletească, trecerea timpului, deșertăciunea pe care le presupune.

Nucleul de expresivitate este bimembru, în sensul în care strofa 1 și strofa 4 combină cel mai sugestiv imaginea auditivă cu imaginea vizuală pentru a susține „sentimentul toamnei”. În cadrul acestor structuri marcate de sunetele grave „u” și „o”, secvența cu cel mai mare impact pare să fie versul al doilea al primei strofe: „Lung buciumul toamnei în noapte răsună”. Aici acționează invenția poetică ce așază în prim-plan, simetric față de primul vers, adverbul „lung”, într-o inversiune care urmărește să amplifice efectul temporal și calitativ al „sunetului” toamnei sugerat de metafora „buciumul toamnei ... răsună”. Alegerea

buciumului nu este întâmplătoare, sunetul puternic și plin al instrumentului fiind potrivit spațiilor largi, legat intrinsec de tradiția păstoritului. Noaptea devine și ea timp și spațiu pentru o combinație de elemente specifice anotimpului, care sunt transformate în surse ale unor imagini auditive și vizuale sugestive: căderea frunzelor, descrisă cu ajutorul unei inversiuni a adverbului poetic „lin”, motivat și deci deosebit de expresiv; plânsul apelor, o personificare elocventă pentru starea de tristețe, cezură fiind aici o pauză ce potențează efectul aproape dureros al celor două emistihuri.

Prima strofă se constituie vizibil ca o contemplantă, în timp ce strofa a patra este expresia unei autocontemplări. Din planul larg al naturii, privirea se întoarce spre durerea proprie, care se așterne „domol” în suflet. Expresia este marcată de sonoritatea gravă a sunetului „o” din cuvintele accentuat rimate „gol” și „domol”, primul, component al metaforei „al inimii gol”, cel de-al doilea, epitet în sintagma-personificare „se-așterne domol”, emistihuri simetrice cu cele din prima strofă, chiar dacă nu sunt despărțite de cezură, ci doar marcate prin rima interioară. Simetria este susținută și de motivul frunzelor care cad, frunzelor moarte, sugestia fiind întărită de folosirea semnificativului „durerea”, în sensul său propriu.

Între cele două planuri dispuse la extreme, cu sugestii vizuale și sonore ce intră în rezonanță, strofa a treia introduce un plan în care

trecerea timpului și deșertăciunea sunt amplificate cu ajutorul repetiției „trec nori după nori”, a epitetului dublu „în veci călători”, dar și a personificării „în zboruri deșarte”, unde „deșarte” deschide o cale directă interpretării mesajului, prin sensul său propriu. Ideea de trecere, de mișcare, de curgere este susținută concomitent de o evidentă pondere a consoanelor sonore dinamice de tipul „r” și a celor continue de tip „s, ș”. Sentimentul se insinuează gradat, venind dintr-un plan îndepărtat, (buciumul, instrument folosit pe crestele munților), teluric, cosmic, ca să fie asimilat ca durere proprie, ecou al tuturor stărilor sugerate de imaginile vizuale și auditive analizate.

Astfel, pot fi subliniate ca surse ale expresivității textuale simbolismul fonetic, organizarea prozodică specifică, așezarea simetrică a metaforelor „buciumul toamnei” și „al inimii gol” în prima și, respectiv, ultima strofă, valoarea lor de nucleu expresive ce atrag un șir întreg de alte unități expresive de tip personificare sau epitet. Elocventă pentru analiza stilistică rămâne structura sintactică, unde inversiunea subiectului cu predicatul este completată de schimbări ale topicii mult mai îndrăznețe, așa cum sunt, de exemplu, antepunerea circumstanțialului de mod: „Lin frunzele cad”, „Lung buciumul toamnei în noapte răsună” sau a circumstanțialului de loc: „Pe-al inimii gol”.

MATEMATICA ȘI ARTELE: INTRE RAȚIUNE ȘI SENSIBILITATE

*Profesor Dragnea Ana-Maria
Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești*

Notă introductivă

Lucrarea de față își propune să exploreze legătura subtilă, dar profundă, dintre două domenii aparent opuse: matematica și arta. Tema este deosebit de actuală și relevantă în contextul unei educații interdisciplinare, care nu mai separă științele exacte de domeniile umaniste, ci caută conexiunile care le unesc. Matematica, știința ordinii și a proporției, a stat la baza numeroaselor expresii artistice de-a lungul istoriei, de la arhitectura greacă și până la arta digitală contemporană. Relația dintre matematică și artă este analizată dintr-o perspectivă istorică, estetică și filosofică, urmărind modul în care principiile numerice, geometrice și proporționale s-au transformat în instrumente ale expresiei vizuale. Totodată, articolul subliniază rolul artei în umanizarea conceptelor matematice și în revelarea dimensiunii lor poetice și metafizice.

Introducere

De-a lungul istoriei culturii, relația dintre matematică și artă a fost adesea privită ca o punte între rațiune și sensibilitate, între ordine și expresie. Deși, la prima vedere, aceste două domenii par a fi situate la poli opuși - matematica fiind asociată cu logica și exactitatea, iar arta cu emoția și creativitatea - numeroși artiști, arhitecți și filosofi au demonstrat că ele se completează reciproc. Din Antichitate până în contemporaneitate, structurile matematice au oferit artelor un limbaj al proporției, simetriei și armoniei, contribuind la formularea unor idealuri estetice universale.

I. Originile relației: proporția și armonia

Primele forme de îmbinare a matematicii cu arta pot fi regăsite în cultura greacă. Pitagora și discipolii săi au considerat că „numărul este principiul tuturor lucrurilor” (Aristotel, *Metafizica*, I, 5, 985b), iar armonia estetică derivă din proporții numerice. Conceptele de *simetria* și *proportio*, dezvoltate ulterior de Policleitios și Vitruvius, au stat la baza canoanelor clasice ale frumuseții. Celebrul „Om al lui Vitruvius”, reprezentat de Leonardo da Vinci, ilustrează perfect acest ideal de echilibru între trupul uman și formele geometrice fundamentale - cercul și pătratul - simbolizând unitatea dintre om și cosmos. Astfel, matematica devine nu doar un instrument tehnic, ci și o modalitate de a exprima ordinea universală a lumii.

II. Geometria în arhitectură și arte vizuale

Arhitectura este, probabil, domeniul în care sinteza dintre matematică și artă devine cea mai evidentă. Piramidele egiptene, Parthenonul din Atena sau catedralele gotice europene au fost construite pe baza unor calcule geometrice riguroase. Proporția de aur (*sectio aurea*) - raportul aproximativ 1,618 - a fost folosită pentru a obține echilibrul vizual ideal. Luca Pacioli, în tratatul său *De divina proportione* (1509), afirma că „această proporție este de o asemenea perfecțiune încât poate fi considerată un atribut divin al frumuseții”. În artele vizuale, perspectiva matematică introdusă în Renaștere de Filippo Brunelleschi și teoretizată de Leon Battista Alberti în *De pictura*

(1435) a revoluționat reprezentarea spațiului, transformând pictura într-o știință a percepției. Dürer, Leonardo și Rafael au folosit principiile geometriei pentru a reda profunzimea și ordinea compozițională, consolidând legătura dintre calcul și estetică.

III. Matematica în arta modernă și contemporană

Secolul al XX-lea a adus o reinterpretare profundă a raportului dintre matematică și artă. Mișcările avangardiste - cubismul, constructivismul, op-artul - au explorat structurile geometrice ca expresii ale modernității. Piet Mondrian, prin compozițiile sale de linii drepte și culori primare, căuta „ordinea pură” a universului vizual, o ordine ce reflectă principiile abstracte ale matematicii. În arta contemporană, algoritmi și fractalii au devenit instrumente estetice. Benoît Mandelbrot, în lucrarea sa *The Fractal Geometry of Nature* (1982), a arătat că formele naturale pot fi descrise prin funcții matematice complexe. Această perspectivă a inspirat artiști digitali să creeze imagini generate de calculator, unde frumusețea derivă din calculul numeric, iar arta devine o expresie vizuală a complexității matematice.

IV. Reflecții filosofice: frumusețea ca ordine matematică

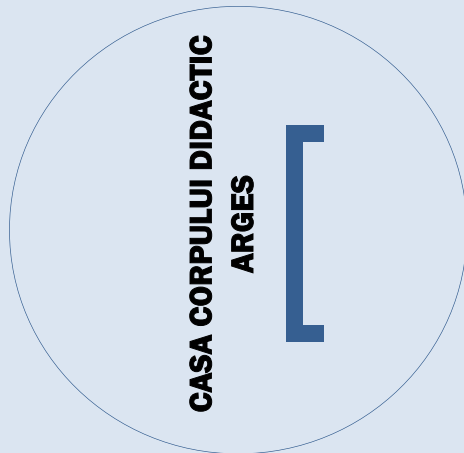
Filosofii moderni și contemporani au reflectat asupra acestei relații. Bertrand Russell observa că „matematica, privită corect, posedă nu doar adevăr, ci și o frumusețe supremă, rece și austeră, asemenea artei sculpturii” (*Mysticism and Logic*, 1918). Din această perspectivă, matematica nu este doar un instrument descriptiv, ci o formă de creație estetică. De asemenea, în epoca digitală, distincția dintre matematică și artă tinde să se estompeze. Proiectele de artă generativă, instalațiile interactive și designul parametric demonstrează că rațiunea numerică și sensibilitatea artistică pot coexista în același act creativ.

Concluzii extinse

Relația dintre matematică și artă nu se reduce la o simplă corespondență formală între cifre și forme, ci exprimă o viziune unitară asupra lumii. Atât artistul, cât și matematicianul caută armonia, echilibrul și ordinea ascunsă în structura realității. Dacă pentru matematician frumusețea constă în eleganța unei demonstrații, pentru artist ea se manifestă în expresivitatea unei compoziții - însă ambele se nasc din același impuls al spiritului uman: dorința de a înțelege și de a recrea lumea într-o formă perfectă. Într-o societate dominată de tehnologie, conexiunea dintre artă și matematică capătă o nouă relevanță. Creativitatea contemporană se hrănește din algoritmi, coduri și structuri numerice, dar și din imaginație, sensibilitate și emoție. În acest sens, matematica și arta nu mai sunt domenii paralele, ci două dimensiuni complementare ale cunoașterii. Prin urmare, înțelegerea relației dintre ele înseamnă nu doar o redescoperire a istoriei culturale, ci și o deschidere spre o formă de gândire integratoare, care unește rațiunea cu frumusețea, logica cu inspirația, știința cu umanitatea.

Bibliografie

- Alberti, Leon Battista. *De pictura*. Firenze, 1435.
- Aristotel. *Metafizica*. Trad. Andrei Cornea. București: Humanitas, 2001.
- Mandelbrot, Benoît. *The Fractal Geometry of Nature*. New York: W.H. Freeman, 1982.
- Pacioli, Luca. *De divina proportione*. Venezia, 1509.
- Russell, Bertrand. *Mysticism and Logic*. London: Longmans, 1918.
- Tatarkiewicz, Władysław. *Istoria esteticii. Vol. I: Frumosul antichității*. București: Meridiane, 1978.

ACTIVITATEA EDUCATOARELOR DIN GRĂDINIȚA SPECIALĂ

*Prof. Ruja Iuliana
Grădinița Specială „Sfântă Elena” Pitești*

În universul educației speciale, unde fiecare zâmbet este o victorie și fiecare pas înainte înseamnă un miracol al răbdării, educatoarele care lucrează cu copiii cu cerințe educaționale speciale (CES) sunt adevărate eroine ale empatiei. Munca lor depășește cu mult limitele unei profesii – este o chemare, o formă de iubire necondiționată pentru copil și potențialul lui unic.

Grădinița – locul unde se plantează semințele empatiei

Etapa preșcolară este una definitorie pentru dezvoltarea socio-emoțională. Copiii învață prin joc, prin imitare și prin interacțiune directă. Prin activități creative și adaptate, cadrul didactic devine un „grădinar” care sădește semințele empatiei și înțelegerii diversității.

Educatoarele sunt încurajate să folosească metode experiențiale – jocuri de rol, povești terapeutice, ateliere de colaborare – prin care copiii pot descoperi că fiecare are puncte forte, nevoi și modalități proprii de exprimare. Astfel, preșcolarii cu CES nu sunt doar „integrați”, ci devin participanți activi la procesul educațional, contribuind la formarea unui climat de învățare pozitiv.

Zi de zi, aceste cadre didactice își desfășoară activitatea cu devotament, adaptându-se la nevoile și particularitățile fiecărui copil. Ele concep programe individualizate de învățare, creează materiale personalizate, recurg la tehnici

multisenzoriale și folosesc metode ludice pentru a transforma procesul educativ într-o experiență sigură și plină de sens. Fiecare progres – un cuvânt rostit, o privire încrezătoare, o emoție exprimată – devine o dovadă a efortului lor constant și a legăturii profunde dintre educator și copil.

Într-un context în care incluziunea reprezintă o prioritate, aceste educatoare au un rol esențial: ele pregătesc copiii pentru integrarea în grădinițele de masă, oferindu-le sprijinul necesar pentru a se adapta unui mediu nou. Procesul este lent, dar plin de satisfacții. Prin perseverență și profesionalism, reușesc să le dezvolte copiilor abilitățile cognitive, sociale și emoționale, astfel încât fiecare să-și poată atinge potențialul.

Munca educatoarelor din învățământul special nu se rezumă la activitățile din clasă. Pentru a oferi copiilor experiențe autentice de învățare, educatoarele creează parteneriate cu grădinițele de masă, cu instituții publice, centre culturale și organizații non-guvernamentale. Aceste colaborări se concretizează prin proiecte comune, vizite, ateliere de creație, activități de socializare și chiar participări la concursuri și expoziții, unde copiii cu CES pot demonstra talente, curaj și bucurie.

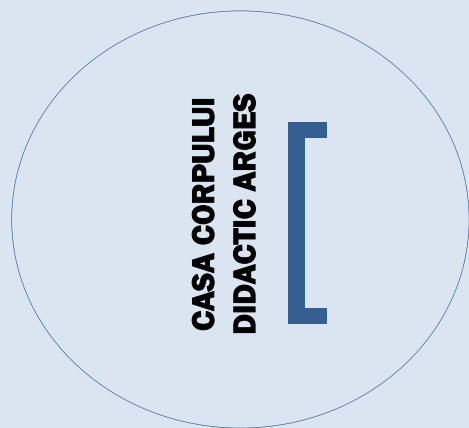
Aceste parteneriate nu doar sprijină integrarea, ci și sensibilizează comunitatea asupra valorii diversității. În cadrul acestor

activități, copiii învață unii de la alții – cei tipici învață empatia, răbdarea și acceptarea, iar cei cu CES învață încrederea, cooperarea și comunicarea. Este un proces de creștere reciprocă, în care educatoarea devine liantul între două lumi care, prin înțelegere, devin una singură.

Educatoarele din domeniul educației speciale participă constant la formări, cursuri de perfecționare și activități de cercetare, pentru a-și îmbunătăți metodele și pentru a răspunde cât mai eficient nevoilor copiilor. Ele investesc timp, energie și suflet, adesea fără recunoașterea publică pe care o merită. Totuși, motivația lor rămâne sinceră și profundă: bucuria de a vedea un copil făcând un pas spre independență.

Pentru cadrele didactice din învățământul special, fiecare zi este o lecție despre curaj și speranță. Ele nu formează doar deprinderi, ci și destine. Prin dăruirea lor, creează punți între copii și lume, între neputință și reușită, între izolare și apartenență.

Astfel, în tăcerea unei săli de clasă pline de emoții sincere, cadrele didactice sădesc zilnic semințele răbdării, ale curajului și ale iubirii de oameni. Iar prin eforturile lor neobosite, tot mai mulți copii cu CES reușesc să-și găsească locul în comunitate și să dovedească faptul că incluziunea nu este un ideal, ci o realitate posibilă atunci când este hrănită cu empatie și credință în potențialul fiecărui copil.

ALTERNATIVE EDUCAȚIONALE

Prof. Niță Mihaela
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Fiecare dintre noi a asistat în secolul XXI, mai mult ca oricând la o ”punere sub lupă” a sistemului educațional, determinat atât de noile schimbări ale societății cât și de impregnarea valorilor aduse din vest în ceea ce privește sistemul educațional. Această tendință s-a concretizat în România prin introducerea alternativelor educaționale, cele mai multe având la bază inițiative private.

Privite la început cu reticență, aceste inițiative private au ajuns astăzi a fi apreciate de cei mai mulți dintre cei implicați în actul educațional. Dacă până mai ieri, societatea românească se ferea a aminti de alternativele educaționale care existau în vest astăzi observăm o preferință către aceste sisteme-lucru deloc neglijabil pentru cei interesați a introduce reforma în învățământ.

PEDAGOGIA MONTESSORI

Maria Montessori, pedagog și medic italian, prima femeie medic a Italiei, a înființat în 1907 ”casa dei bambini” pentru copiii de 2-6 ani ai căror părinți erau în căutare de lucru. ”Casa dei bambini” similară grădiniței este o comunitate educativă care nu se substituie, ci completează și desăvârșește educația copilului în familie. Maria Montessori a prezentat în lucrările sale ideile care au pus bazele pedagogiei Montessori. Ea considera copilul ”ființă divină, dar neînțeleasă” și afirma că ar trebui ”să nu-i

educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze”.

Pedagogia Montessori are drept principiu de bază educația necesară, adecvată și continuă-tendențe ale reformelor actuale din educație care confirmă ideile Mariei Montessori și le fac aplicabile în practică. Ca atare prin pedagogia Montessori se urmăresc promovarea drepturilor copilului, extinderea și intensificarea educației timpurii și educarea părinților, formarea deprinderilor de activitate intelectuală intensă și continuă, de adaptabilitate și de asumare a schimbărilor; creșterea rolului mediului educativ în ansamblul educației, în familie și în comunitate; educația cosmică și cea ecologică care pregătesc generațiile următoare pentru extinderea relațiilor cu universul fizic și pentru asumarea unor responsabilități de care poate să depindă chiar viața umanității; educația pentru libertate, pace, pentru schimbări pozitive asumate responsabil.

Într-o clasă Montessori copiii sunt pur și simplu absorbiți și foarte preocupați de propria activitate. Aproape toate lecțiile sunt individuale, deci fiecare copil are de obicei un plan diferit de activități pe care educatorul îl gândește și îl pune în practică în funcție de interesul și nivelul la care se află copilul. Toate materialele din clasă sunt ușor accesibile și la dispoziția copiilor, așezate pe rafturi joase. Copilul este liber să aleagă dintre materialele care i s-au prezentat anterior și după ce termină de lucrat cu ele știe că trebuie să le așeze pe raft în același loc și în aceleași condiții, gata pentru următorul copil interesat de aceeași activitate. Posibilitatea de a alege este un privilegiu pe care, din păcate, copilul din școala tradițională nu îl are. În clasele Montessori copilul se poate mișca liber dintr-o parte a clasei în alta, ascultând de propriul lui impuls interior. Cu timpul, exercițiul alegerii devine obișnuită, adică se dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii cu privire la propria persoană. Mișcarea copiilor obișnuiți să ia decizii pentru ei înșiși devine o mișcare inteligentă, cu scop și dictată de voință, ba mai mult această mișcare merge împreună cu cunoașterea și învățarea, fără ea acestea fiind nenaturale la vârsta copilăriei.

Structura fizică a clasei Montessori.

Într-o clasă Montessori există patru arii diferite:

1. Viața practică (practical life) care cuprinde activități practice legate de viața de zi cu zi. Toate acestea îl ajută pe copil să se adapteze noului mediu din clasă, să își câștige independența, să își coordoneze mișcărilor și să exerseze concentrarea atenției.

2. Activitățile senzoriale care vizează dezvoltarea simțurilor. La această vârstă (3-6 ani) copilul explorează prin intermediul simțurilor mediul în care trăiește. Dezvoltarea lor conduce implicit la o cunoaștere mai rafinată și la ascuțirea inteligenței. Prin materialul senzorial Maria Montessori a pus concepte abstracte în formă concretă. Materialul senzorial vizează dezvoltarea fiecărui simț în parte prin izolarea lui de celelalte. Materialul senzorial pregătește copilul pentru observarea sistematică a mediului, primul pas care duce la mici descoperiri realizate în mod spontan.

3. Activitățile de limbaj care vizează, firește. Dezvoltarea limbajului cu aspectele lui esențiale: vorbit, scris și citit.

4. Activitățile de matematică – se bazează pe materiale specifice, care respectă caracteristica vârstei, de a opera în plan concret, senzorial. Treptat, spre sfârșitul celui de-al treilea an în aceeași clasă, se face trecerea la materiale care se eliberează de încărcătura senzorială, nu pentru că așa spune metoda, ci pentru că pur și simplu copilul realizează că nu mai are nevoie de suportul concret, că și-a însușit ideea.

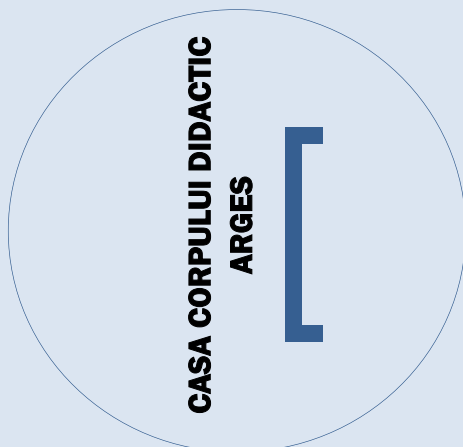
Într-o clasă Montessori copiii sunt pe trei nivele de vârstă, între 3 și 6 ani. Copiii care au început anul acesta grădinița la 3 ani vor fi în aceeași clasă încă doi ani de acum înainte. Acum sunt cei mai mici,

peste doi ani vor fi cei mai mari. Un proces de creștere și dezvoltare pe care ei înșiși îl sesizează cu mult entuziasm. În felul acesta relațiile dintre copii în cadrul orelor de program seamănă mult mai mult cu viața din afara școlii, adică cu viața reală. Un alt aspect deosebit este faptul că în clasa Montessori există un singur exemplar al fiecărui material, ceea ce înseamnă că un singur copil poate desfășura activitatea care implică acel material. În mod implicit, dacă un alt copil vrea să folosească același material va trebui să aștepte până ce colegul lui termină activitatea și așază materialul înapoi pe raft. La începutul anului se creează conflicte, dar nu ia mult timp ca acceptarea să devină obișnuință. În mod indirect, se educă astfel respectul pentru lucrul altuia și răbdarea de a aștepta să-ți vină rândul.

Dat fiind faptul că sistemul Montessori este în mod semnificativ diferit de cel tradițional, se impune un anumit plan de educație a părinților care sunt, firește, curioși să afle la ce anume le este expus copilul. În același timp, o comunicare eficientă și consistentă cu părinții ușurează atât evoluția copilului cât și activitatea educatorului. Părintele și educatorul sunt ca cele două vâsle ale unei bărci. Dacă se mișcă numai una sau dacă acționează într-o direcție diferită există riscuri: fie ca barca să se învârtă în loc, fie ca în cel mai rău caz să se răstoarne.

Bibliografie

1. Aldo, Pettini - *Freinet și tehnicile sale*, Editura CEDC, București, 1992.
2. Ezechil, Liliana-Pedagogie. *Fundamente teoretice*.
3. Montessori, Maria- *Copilul ființă divină, dar neînțeleasă (pentru părinți și educatori)*, Editura CEDC, București, 1991.

L'IMPORTANCE DES JEUX DIDACTIQUES DANS L'ENSEIGNEMENT DU FRANÇAIS -

Studiu de specialitate

Prof. Sevcuic Ana-Adriana

École Gymnasiale No. 1, Poiana Lacului

Tabelul de mai jos reprezintă un instrument dezvoltat pentru măsurarea atitudinii personalului care lucrează cu copiii-victimă a bullyingului. Este vorba, în primul rând, de abilitatea de a lua în considerare copilul, de a-l asculta și a-l crede, dar și de a-l susține și capacita. În cazul în care cei cărora li se aplică acest chestionar obțin punctaje mici, sunt necesare cursuri de formare și ateliere care să le crească această capacitate. Este de dorit ca tot corpul profesoral să aibă dezvoltate aceste abilități pentru ca școala să devină un loc nepropice bullying-ului.

		De acord	Parțial de acord	Parțial dezacord	Dezacord total
1.	Copilul are un cuvânt de spus în chestiunile care îl privesc.	4	3	2	1

2.	Bullying-ul poate fi din vina victimei.	1	2	3	4
3.	Copiii nu ar trebui să se plângă dacă sunt victimele bullying-ului.	1	2	3	4
4.	Bullying-ul este întotdeauna vina agresorului.	4	3	2	1
5.	Copiii victimele bullying-ului sunt terminați, nu mai au nicio șansă.	1	2	3	4
6.	Este responsabilitatea mea să trag la răspundere adulții și persoanele de referință pentru copii care dau vina pe victimă când vine vorba despre bullying.	4	3	2	1
7.	Dacă ești victima bullying-ului în copilărie nu devii neapărat agresor.	4	3	2	1
8.	Uneori e ok să faci victima bullying-ului să se simtă rușinată.	1	2	3	4
9.	Este responsabilitatea mea să cred și să susțin copilul victimă a bullying-ului indiferent de ce cred ceilalți.	4	3	2	1
10.	Copiii pot inventa povești despre cum au fost hărțuiți pentru a obține anumite avantaje.	1	2	3	4
11.	Copiii pot suferi de bullying în familie.	4	3	2	1
12.	Copiii merită să te porți frumos cu ei, să-i susții și să îi ajuți dacă sunt hărțuiți și aceasta este responsabilitatea mea.	4	3	2	1
13.	Este responsabilitatea mea să lucrez cu mine pentru a-mi corecta percepțiile cu privire la abuzurile de orice fel suferite de copii și să discut cu un coleg/supervizor atunci când constat că tind să învinovățesc copilul.	4	3	2	1
14.	Copiii victime ale hărțuirii nu își mai revin și nu pot duce o viață normală, împlinită.	1	2	3	4

Interpretare:

56-46 de puncte: indică o atitudine deschisă, prietenoasă copilului; adultul crede în copil și are valorile necesare lucrului cu copilul victim;

45-35 de puncte: adultul are anumite atitudini în defavoarea copilului victimă. Managerul sau supervizorul trebuie să facă coaching cu aceste persoane, cu discreție, până la modificarea semnificativă a atitudinii lor față de copilul- victim;

sub 34 de puncte: adultul nu este încă pregătit să lucreze cu copii victim. Managerul sau supervizorul trebuie să organizeze în prealabil sesiuni de formare cu aceste persoane, pentru a corecta atitudinile negative identificate și a instaura acțiuni de remediere.

ILIE I. POPA (11.09.1919-05.08.2025) -

**Ultimul veteran de război din comuna Săpata,
județul Argeș**

**Prof. Rățoi Florin-Gabriel
Școala Gimnazială „Dumitru Udrescu” Săpata**

Maior (rtr.) Ilie I. Popa s-a născut la 11.09.1919, în satul Bănărești al fostei comune Săpata de Jos, actualmente Săpata, județul Argeș și a decedat la 05.08.2025, în vârstă de aproape 106 ani.

Ocupația principală a fost de agricultor, dar și alte servicii angajat la stat, până la vârsta de pensionare.

A fost căsătorit de două ori, având 2 copii: o fată din prima căsătorie și un băiat din a doua căsătorie, ambele soții i-au decedat, la fel și băiatul.

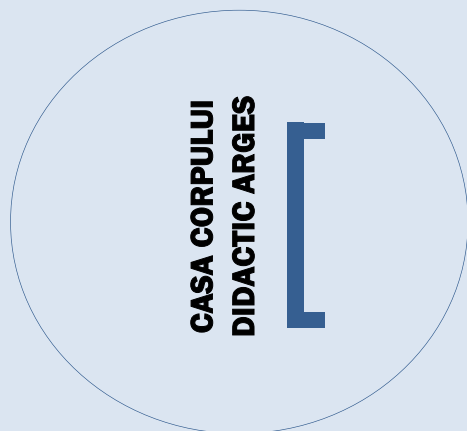
Pentru efectuarea serviciului militar a fost încorporat la 15.02.1941, contingent 1941, efectuând pregătirea la Centrul de Instrucție Artilerie Antiaeriană București, fiind lăsat la vatră la 01.02.1944, cu gradul soldat servent de tun, calitate din care a servit țara, pe fronturile celui de-Al Doilea Război Mondial, în primul an de participare a României la acesta.

A participat la război, în campania din Est, în perioada 22.06.-25.12.1941, luptând pe front cu regimentul său Ghencea, pentru dezrobirea Basarabiei de sub ocupația sovietică și la ocuparea orașului Odesa din Ucraina.

Pentru faptele sale de vitejie și eroism în anul 1997, a fost decorat prin decret al președintelui României, Emil Constantinescu, cu medalia **Crucea comemorativă a celui de-Al Doilea Război Mondial 1941-1945**.

A fost timp de 9 ani, ultimul veteran de război în viață, din cei 129 de veterani ai comunei Săpata, care mai trăiau, în anul 1990 și printre ultimii veterani din județul Argeș. Prin ordine succesive ale Ministerului Apărării Naționale, a fost înaintat la gradul de maior (rtr). În afara războiului, cel mai dureros moment, a fost că a asistat la locul execuției, de către un comando legionar, a primului ministru Armand Călinescu (1893-1939), originar din orașul Pitești, la 21.09.1939, când lucra ca băiat de prăvălie în capitala București, a României Mari.

CREATIVITATE ȘI MOTIVARE ÎN LECTIILE DE CHIMIE ȘI DE PROTECȚIA MEDIULUI

*Cîrstea Gabriela Grațîela
Liceul Tehnologic Dimitrie Dima Pitești*

Chimia, este o știință a naturii, în care elevii învață aplicarea noțiunilor de chimie ca răspuns la dorințele și nevoile umane sau că aplicarea și respectarea unor reguli simple de menținere a unei vieți sănătoase și a unui mediu curat, necesită implicarea în proiecte școlare cu conținut tehnic, științific și practic aplicativ.

În cadrul acestor proiecte, elevii învață să relaționeze cu ceilalți colegi în contexte școlare și extrașcolare, învață să se implice în comunitatea locală, învață să respecte regulile grupului și să valorizeze diversitatea, să-și asume responsabilități și norme de conduită în interacțiunea cu ceilalți, deci, își dezvoltă competențele sociale și civice.

Avantajele utilizării proiectului ca metodă interactivă de învățare sunt:

- plasează elevul într-o situație de cercetare autentică;
- cultivă responsabilitatea pentru propria învățare și rezultatele acesteia;
- asigură implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor propuse;
- facilitează abordările de tip inter- și transdisciplinar;
- promovează inter-evaluarea/autoevaluarea și interînvățarea;
- oferă posibilitatea aprecierii unor rezultate de diverse tipuri (cunoștințe, capacități, abilități);
- permite exersarea și evaluarea diferitelor capacități: de a observa, de a investiga, de analiză, sinteză, comparație, generalizare și abstractizare, de a utiliza, asocia, transfera diverse cunoștințe, de a realiza un produs;
- asigură dezvoltarea competențelor de relaționare, a competențelor de comunicare;
- stimulează creativitatea.

Exemple de proiecte care pot fi realizate de elevi: Poluarea în comunitatea locală, Nitrații - poluanți tăcuți ai apelor, Îngrășămintele naturale versus artificiale, Bicarbonatul de sodiu - ingredientul minune din gospodărie etc.

În realizarea unui demers didactic interactiv și creativ, centrat pe competențe, la disciplina chimie, învățarea promovată nu urmărește doar achiziția de cunoștințe științifice, ci și dezvoltarea unor abilități și atitudini care să facă posibile noi conexiuni cu viața cotidiană.

În activitățile didactice, am observat că elevii învață diverse cunoștințe, dar nu reușesc să facă legătura cu ceea ce observă în jurul lor. Majoritatea însă, nu pot învăța sau învață mecanic, fără a se gândi măcar că ceea ce învață sunt fenomene cotidiene, întâlnite la tot pasul și că școala vine tocmai

să le explice. Ca urmare, în dorința de a-mi perfecționa activitățile, iar elevii să descopere secretele și frumusețea acestei științe, am aplicat strategii centrate pe elev, strategii interactive.

Prin implicarea elevilor în activități interactive, precum: realizarea unor demersuri investigative, organizarea unor experimente cu interpretarea și comunicarea rezultatelor, rezolvarea de probleme, se pot valorifica experiențele personale ale acestora, prin conectarea informațiilor noi la ceea ce ei știau deja, aceasta făcându-i capabili să acționeze în cunoștință de cauză la provocările din viața cotidiană și să găsească soluții la diferite probleme (implicarea în proiecte ecologice organizate în contexte formale și non-formale, explorarea unor probleme din comunitatea locală, investigarea unor teme din propria gospodărie sau comunitate, etc).

Deci, în vederea stimulării învățării chimiei sau la modulele de protecția mediului, trebuie valorificată învățarea activă, colaborativă, centrată pe investigație sau pe rezolvare de probleme, pentru că, fiecare disciplină are responsabilitatea și mijloacele specifice de a contribui la dezvoltarea competențelor cheie din profilul de formare al absolventului de gimnaziu. Iar chimia, ca și protecția mediului, prin specificul ei, contribuie la dezvoltarea vieții personale cât și la dezvoltarea vieții sociale și profesionale a elevului.

Pentru a implica elevii într-o învățare activă, trebuie să avem în vedere stabilirea unor strategii de învățare centrate pe elev, pe care să le utilizăm într-un context interactiv și colaborativ, astfel încât elevii să-și dezvolte abilitățile de a învăța să învețe pe tot parcursul vieții, construindu-și astfel o atitudine pozitivă față de învățare.

Consider că ar trebui să integrăm în cadrul activităților, învățarea bazată pe investigație, pentru că implică elevul să cerceteze, să experimenteze, să analizeze, să construiască argumente logice, să formuleze propriile concluzii, să lucreze împreună în echipe, să creeze și să comunice pentru a găsi răspunsul la o întrebare sau o situație problematică din lumea reală, ceea ce îl responsabilizează cu privire la propriul proces de învățare. Deci, pentru a motiva și implica elevii în activitățile de învățare, necesită să insistăm asupra caracterului practic-aplicativ prin realizarea unor experimente în clasă sau acasă, cu formarea unor abilități și deprinderi practice.

Am constatat că pentru formarea și dezvoltarea competențelor vizate la disciplina chimie sau la modulele de protecția mediului, este necesar să valorificăm într-un mod creativ metodele și tehnicile necesare, astfel încât învățarea să se poată caracteriza prin atributele: atractiv, motivant, creativ.

De aceea este necesar să folosim în activitățile de învățare metode și tehnici cât mai interactive, care să-i introducă pe elevi în centrul unor experiențe de învățare care să le solicite din plin gândirea critică, curiozitatea, creativitatea, dorința de implicare, și să-i determine să caute, să dezvolte soluții la diverse probleme din viața cotidiană, totul fiind bazat pe un climat de colaborare, încredere și implicare.

În activitățile de la chimie sau protecția mediului, elevii sunt puși în situația de a căuta și procesa informații referitoare la proprietățile substanțelor/fenomenele chimice întâlnite în viața cotidiană, prin exprimarea ideilor, emoțiilor și opiniilor în formă orală și scrisă, pe baza propriilor experiențe sau pornind de la ceea ce a ascultat și citit, deci, îi implică în diferite contexte interactive și colaborative de învățare.

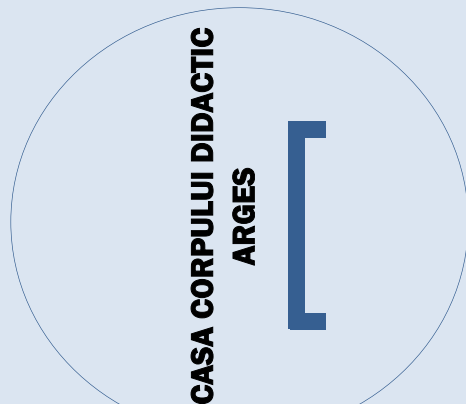
Însă pentru a organiza astfel de activități motivante pentru elevi, profesorul trebuie să asocieze corespunzător competențele specifice (pe care trebuie să le formeze și să le dezvolte elevilor) cu

activități de învățare diversificate, pe care să le adapteze experiențelor elevilor, stimulându-le participarea la propria învățare.

În pas cu cerințele actuale, este bine să îmbinăm corespunzător interactivitatea cu motivația și creativitatea, implicându-i pe elevii în experiențe de învățare care să-i ajute să se dezvolte personal și profesional.

Bibliografie

1. Șoitu, Laurențiu, Strategii centrate pe elev, MEC, București, 2006;
2. Pintilie, Mariana, Metode moderne de învățare evaluare, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2002.

INOVAȚIA ÎN EDUCAȚIA BIOLOGICĂ: STRATEGII DIDACTICE MODERNE ȘI RESURSE PEDAGOGICE DIGITALE

*Prof. Biologie Sîrbu Roxana Florentina
Școala Gimnazială „Gheorghe Corneliu” Domnești*

Educația—biologică se află într-un proces continuu de transformare, determinat de progresul științific și tehnologic, precum și de nevoia adaptării procesului instructiv-educativ la particularitățile generațiilor actuale de elevi. Inovația în educație presupune integrarea unor strategii didactice moderne și a unor resurse pedagogice variate, menite să stimuleze învățarea activă, gândirea critică și aplicabilitatea cunoștințelor în viața reală.

Una dintre strategiile inovative utilizate în predarea biologiei este învățarea prin descoperire, care încurajează elevii să exploreze fenomene biologice prin observație, experiment și formularea de ipoteze. Această abordare contribuie la dezvoltarea competențelor științifice și la formarea unei atitudini investigative față de mediul înconjurător.

De asemenea, utilizarea tehnologiilor digitale reprezintă o resursă pedagogică valoroasă. Platformele educaționale, simulările virtuale, aplicațiile interactive și laboratoarele digitale facilitează înțelegerea proceselor biologice complexe, precum funcțiile organismului uman, mecanismele genetice sau relațiile ecologice. Aceste resurse permit personalizarea învățării și adaptarea ritmului de studiu la nevoile fiecărui elev.

Utilizarea modelelor tridimensionale (3D) ale organelor, sistemelor de organe și organismelor constituie o resursă pedagogică inovatoare cu valoare formativă ridicată în educația biologică. Aceste resurse susțin dezvoltarea competenței de explorare și explicare a fenomenelor și proceselor biologice, prin facilitarea observării structurii și funcționării componentelor biologice într-o manieră vizuală, interactivă și contextualizată. Modelele 3D contribuie la formarea unor reprezentări corecte și durabile, esențiale pentru înțelegerea relației structură–funcție, competență fundamentală prevăzută în programa de biologie.

Integrarea modelelor 3D digitale în activitățile de predare-învățare sprijină dezvoltarea competențelor specifice privind utilizarea limbajului științific și a reprezentărilor grafice în explicarea fenomenelor biologice. Prin manipularea virtuală a modelelor, elevii pot analiza comparativ structuri biologice, pot identifica corelații funcționale și pot formula explicații argumentate, ceea ce favorizează dezvoltarea gândirii critice și a competențelor de investigare științifică, în concordanță cu finalitățile educației STEM.

Laboratoarele digitale reprezintă o resursă educațională modernă care susține realizarea

demersului experimental prevăzut de programa de biologie, în special în contextul formării competenței de aplicare a metodelor și tehnicilor de investigare în studiul vieții. Prin simularea experimentelor biologice, laboratoarele digitale permit elevilor să observe, să formuleze ipoteze, să testeze variabile și să interpreteze rezultate, respectând etapele metodei științifice. Acest tip de învățare contribuie la dezvoltarea autonomiei cognitive și la înțelegerea rolului experimentului în validarea cunoștințelor științifice.

Utilizarea integrată a modelelor 3D și a laboratoarelor digitale facilitează, totodată, formarea competenței de utilizare responsabilă a tehnologiilor digitale în contexte de învățare, prevăzută în curriculumul actual. Aceste resurse permit adaptarea activităților didactice la nivelul de dezvoltare cognitivă al elevilor, sprijină diferențierea și personalizarea învățării și contribuie la creșterea relevanței studiului biologiei în raport cu viața cotidiană și provocările societății contemporane.

O altă strategie inovatoare este învățarea bazată pe proiecte, care integrează conținuturile

Bibliografie:

- Goleman, D. (1995). Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ. New York: Bantam Books
- Metodica predării biologiei, Naela Costică, Editura Graphys, Iași, 2008
- Cariera Didactică Universitară – Fundamente și Strategii formative, Nicoleta Duță, Editura Universtiară, București 2012

biologice cu situații concrete din viața cotidiană, precum protejarea mediului, alimentația sănătoasă sau prevenirea bolilor. Prin realizarea proiectelor, elevii își dezvoltă competențe de colaborare, comunicare și rezolvare de probleme, consolidând totodată cunoștințele dobândite.

Inovația în educația biologică presupune și utilizarea metodelor interdisciplinare, care corelează biologia cu alte discipline, precum chimia, geografia sau educația pentru sănătate. Această abordare contribuie la formarea unei viziuni integrative asupra lumii și la înțelegerea complexității fenomenelor naturale.

În concluzie, strategiile și resursele pedagogice inovatoare aplicate în predarea biologiei au un rol esențial în creșterea calității actului educațional. Prin adaptarea metodelor didactice la cerințele actuale ale societății și la nevoile elevilor, educația biologică devine mai atractivă, relevantă și eficientă, contribuind la formarea unor cetățeni responsabili și conștienți de importanța științei în viața de zi cu zi.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

PROIECTUL TEMATIC - IMPORTANȚA ACESTUIA ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚARE

*Prof. inv. primar Manole Alina-Gabriela
Școala Gimnazială „Ion Iorgulescu” Mihăești
Structura Școala Primară Furnicoși*

„Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

(Maria Montessori)

Procesul de învățământ este într-o continuă ascensiune, iar învățarea prin metoda proiectului și-a câștigat un loc mai sigur în practicile școlare pe măsură ce s-a înțeles că elevii devin mai implicați în procesul de învățare atunci când au posibilitatea de a analiza, de a cerceta probleme complexe, provocatoare, uneori neplăcute, care se aseamănă cu cele din viața reală.

Metoda proiectelor a fost inițiată de John Dewey, care, la sfârșitul sec. al XIX lea, a elaborat o programă fundamentală bazată pe necesitățile și posibilitățile copilului. Această metodă a fost fundamentată pe principiul învățării prin acțiune practică, cu finalitate reală (“learning by doing”).

Opusă instrucției prin verbalizare, învățarea prin realizarea de proiecte reprezintă un mod mai cuprinzător de organizare a procesului de învățământ prin care pot fi satisfăcute cerințele unei educații pragmatice, în spiritul acțiunii și independenței în gândire.

Aristotel spunea că „ceea ce urmează să facem după ce am învățat, învățăm numai făcând”.

Prin metoda proiectului se lasă elevului mai multă libertate de exprimare și acțiune și i se oferă ocazii reale de a lua decizii și de a-și asuma responsabilități. Toate acestea duc, implicit, la crearea unei motivații puternice și la o implicare deopotrivă efectivă și afectivă a elevilor.

Importantă în derularea acestei metode a proiectelor este implicarea mai mare a părinților în activitatea propriilor copii („persoane-resursă”), ducând la o mai bună cunoaștere a activității din școală, dar și la cunoașterea mai profundă, mai realistă a copiilor lor, consolidându-se punțile afective și de comunicare între aceștia.

În acest caz, învățătorul încetează să mai fie un transmițător de cunoștințe, el devine un facilitator, un sfătuitor, (consilier) al învățării. Învățătorul provoacă, organizează și stimulează situațiile de învățare. Elevii sunt conduși către autoînvățare și sunt motivați să planifice independent și colectiv, să implementeze și să evalueze procesul de învățare.

Activitățile integrate care se desfășoară pe parcursul unui proiect tematic asigură o învățare activă, reflectând interesele și experiența elevilor și au finalități reale. Pentru ca scopul propus să aibă finalitate trebuie respectate anumite principii democratice: “Cooperare, co-participare/Co-influență, negociere/ Luarea deciziilor în comun/ Coresponsabilitate/ Libertate, inițiativă/ Respect și toleranță.”

Această metodă modernă cuprinde trei faze (etape), după cum urmează:

- *FAZA I SAU DEBUTUL PROIECTULUI* (preparatorie, de inițiere atât pentru învățător cât și pentru elevi) care constă în alegerea temei de investigat, stabilirea scopului, a competențelor specifice predării integrate specifice temei alese, analiza resurselor materiale, umane și de timp necesare derulării proiectului tematic, conceperea hărții proiectului tematic de către învățătoare în colaborare cu elevii, alcătuirea inventarului de probleme, amenajarea spațiului tematic, discuții cu persoanele implicate.

- *FAZA A II-A SAU CONȚINUTUL PROIECTULUI*, care constă în activitățile practice ale elevilor (documentare, investigare), stabilirea de roluri și responsabilități, aranjarea spațiului tematic, strategiile didactice utilizate în derularea proiectului (resurse materiale, umane și de timp, metode tradiționale)-realizarea propriu-zisă a proiectului.

- *FAZA A III-A SAU EVALUAREA TEMEI*, care constă în evaluarea propriu-zisă a temei abordate pe o perioada de timp bine delimitată. Evaluarea poate fi făcută sub diferite forme: convorbiri, dramatizări, portofolii cu lucrările elevilor, machete, lucrări colective, albume și CD-uri cu poze, probe orale, probe practice, probe scrise etc.

Această metodă are o viziune mai amplă asupra dezvoltării armonioase a personalității copilului, pune un accent deosebit pe colaborarea dintre elevi – învățătoare și părinți.

Pe parcursul unui proiect tematic, părintele se transformă într-un adevărat partener de lucru al propriului copil, având posibilitatea de a participa activ cu acesta la lecțiile ce se desfășoară la clasă. Părintele nu mai este un simplu spectator la lecțiile demonstrative susținute de învățătoare, ci un “membru” al clasei din care face parte copilul lui.

Ce evaluează cadrul didactic în timpul derulării proiectului și la sfârșitul proiectului? Stilul de învățare al elevilor, performanțele individuale, strategiile individuale și de grup, capacitatea de a adresa întrebări și de a înțelege noile concepte, idei, noțiuni, modul de prezentare a produselor realizate, experiența de viață a elevilor legată de subiect, capacitatea copiilor de a formula ipoteze, de a propune noi proiecte la” proiectul mamă”;

Fiecare proiect generează noi idei pentru proiectul următor, convinge elevii că misterul este unul nou, necunoscuta proiectului le creează situații concrete de investigare, dezbateri, prelucrare a informațiilor, valorizare a aptitudinilor.

O clasă la care se aplică metoda proiectului este o clasă „diferită” din punct de vedere psiho-social față de celelalte. Cuvântul „diferită” nu înseamnă ceva mai bun sau mai rău în acest context ci înseamnă mai bine pregătit pentru viață ceea ce pentru școala românească ar trebui să fie o finalitate importantă.

Putem afirma că metoda proiectelor tematice este una dintre cele mai eficiente metode atât pentru elevi, cât și pentru cadrul didactic, chiar dacă implică un studiu individual susținut, o pregătire meticuloasă și serioasă în privința documentării, o multitudine de materiale didactice, o imensă muncă de căutare a modalităților cele mai potrivite în stabilirea inventarului de activități.

Satisfacțiile sunt pe măsura efortului depus, căci ce poate fi mai mare prilej de mulțumire pentru învățător decât bucuria de a-și vedea încheiat colectivul clasei, de a-i înțelege mai bine pe elevi prin prisma relațiilor lor cu părinții, de a constata că activitatea clasei a devenit mai interesantă și mai stimulativă.

Bibliografie:

- V. Preda, – Metoda proiectelor la vârstele timpurii, Editura Miniped, București, 2005
- S. Breben, E. Gongea, - Metode interactive de grup – ghid metodic -, editura Arves, 2002
- L. Ciolan, - Invatarea integrata, Editura Polirom, Iași, 2008
- I. Cerghit, Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii, Editura Aramis, București, 2001.
- V. Preda, M. Pletea, F. Grama, A. Cocoș, D. Oprea, M. Călin,- Ghid pentru proiecte tematice, Ed. Humanitas Educațional, București, 2005

VIZITA DIDACTICĂ – INSTRUMENT EFICIENT ÎN PROMOVAREA EDUCAȚIEI ECOLOGICE

*Prof. Bănuțescu Ramona Florina
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

În contextul actual, marcat de accentuarea problemelor de mediu și de necesitatea formării unor comportamente responsabile față de natură, educația ecologică devine o componentă esențială a procesului educațional. Aceasta urmărește dezvoltarea conștiinței ecologice, a atitudinilor pro-mediu și a competențelor necesare protejării și conservării mediului înconjurător. Dintre metodele utilizate în realizarea educației ecologice, vizita didactică se remarcă drept un instrument eficient, capabil să îmbine învățarea teoretică cu experiența directă.

Vizitele didactice sunt activități extracurriculare care au ca scop atât sistematizarea cunoștințelor, cât și dobândirea de noi cunoștințe

teoretice și practice. Metodele aplicate și conținutul științific cu care se operează în cadrul excursiilor și vizitelor didactice contribuie la consolidarea gândirii sistemice, ecologice și a concepției evoluționiste în mintea elevilor. Vizitele didactice în parcuri, grădini și muzee completează procesul de cunoaștere în acest domeniu (Mariana Marinescu, 2021).

Vizita didactică reprezintă o activitate educativă organizată în afara spațiului școlar, cu scopul de a facilita contactul nemijlocit al elevilor cu realitățile studiate. În domeniul educației ecologice, aceasta oferă posibilitatea observării directe a elementelor naturale, a ecosistemelor, a impactului activităților umane asupra mediului, precum și a măsurilor de protecție și conservare. Prin

participarea la astfel de activități, elevii își pot forma o înțelegere concretă și aplicată a conceptelor ecologice, depășind limitele învățării abstracte.

Unul dintre principalele avantaje ale vizitei didactice constă în caracterul său experiențial. Învățarea prin experiență favorizează implicarea activă a elevilor, stimulează curiozitatea și interesul pentru mediu și contribuie la o mai bună fixare a cunoștințelor. Observarea directă a speciilor de plante și animale, a peisajelor naturale sau a zonelor afectate de poluare determină elevii să conștientizeze importanța protejării mediului și să înțeleagă consecințele comportamentelor ireponsabile.

De asemenea, vizita didactică sprijină dezvoltarea competențelor ecologice și sociale. Activitățile desfășurate în aer liber încurajează cooperarea, spiritul de echipă și responsabilitatea individuală și colectivă. Elevii învață să respecte regulile de protecție a mediului, să adopte comportamente ecologice corecte și să manifeste respect față de natură. Astfel, educația ecologică nu se limitează la transmiterea de informații, ci contribuie la formarea unor valori și atitudini durabile.

Cerințe pentru organizarea și desfășurarea vizitei didactice (Ciurchea M. et al., 1983):

- obiectivul acesteia să se axeze pe probleme legate de tematica studiată, pentru a contribui la completarea, sistematizarea și aprofundarea cunoștințelor însușite în clasă;
- vizitele didactice se anunță din timp conducerii instituției unde se organizează;
- se solicită sprijinul unui conducător științific din instituția unde se face vizita;
- se anunță elevilor data când se desfășoară acțiunea, tema și scopul ei.

Vizita didactică reprezintă o metodă activă de învățare, prin care elevii au ocazia să exploreze și să experimenteze direct realitatea, în afara spațiului tradițional al clasei. Aceasta oferă contexte autentice de învățare, facilitând înțelegerea practică a noțiunilor teoretice, stimulând curiozitatea și contribuind la dezvoltarea gândirii critice și a competențelor sociale ale elevilor.

Vizita didactică se înscrie în categoria metodelor interactive, menite să valorifice învățarea prin descoperire și experiență directă. Potrivit lui Cerghit (2006), învățarea activă presupune implicarea elevului în procesul de construcție a propriei cunoașteri, prin interacțiuni directe cu mediul. Vizita didactică facilitează tocmai acest tip de învățare, deoarece permite contactul nemijlocit cu fenomene, obiecte sau instituții studiate în cadrul orelor de curs.

Pentru ca vizita didactică să fie eficientă din punct de vedere pedagogic, este esențial ca profesorul să o planifice riguros, să stabilească obiective clare și să pregătească elevii anterior prin activități introductive. Ulterior vizitei, trebuie organizate activități de reflecție și analiză, care să valorifice experiența dobândită.

Profesorul are și rolul de mediator între elev și mediul educațional alternativ, facilitând învățarea contextualizată și asigurând respectarea regulilor de conduită și siguranță.

În contextul actual al crizei climatice și al degradării mediului, educația pentru mediu și dezvoltare durabilă devine o componentă esențială a formării elevilor. Vizita didactică într-o arie naturală protejată – cum ar fi un parc național, o rezervație naturală sau o zonă Natura 2000 – oferă oportunitatea de a conecta teoria învățată la clasă cu realitatea concretă a ecosistemelor și a biodiversității. Pentru elevii de liceu, astfel de experiențe sunt nu doar informative, ci și formative, contribuind la dezvoltarea responsabilității față de natură și a unei conștiințe ecologice active.

Scopul unei vizite didactice într-o arie protejată este multiplu: cunoașterea directă a ecosistemelor, identificarea speciilor de plante și animale, înțelegerea echilibrului ecologic și a impactului activităților umane asupra naturii. De asemenea, se urmărește formarea unor atitudini și comportamente ecologice, în acord cu principiile dezvoltării durabile.

Educația ecologică trebuie să depășească nivelul informativ și să devină o experiență trăită, în care elevii se implică activ în observare, analiză și reflecție. O vizită în Parcul Național Retezat, de exemplu, le poate permite liceenilor să înțeleagă în mod direct relațiile complexe dintre specii, rolul

factorilor abiotici și impactul turismului necontrolat asupra biodiversității.

Profesorul are un rol esențial în organizarea și valorificarea didactică a unei astfel de vizite. Este necesară o pregătire riguroasă înainte de deplasare: stabilirea obiectivelor, alegerea traseului educativ, realizarea unor fișe de observație, informarea elevilor privind regulile din aria protejată.

Pe parcursul vizitei, învățarea are loc prin metode activ-participative: observația directă, lucrul în echipă, dezbateră tematică, dialogul euristic. De asemenea, vizitele didactice în scop ecologic pot

Bibliografie

- Cerghit, I., *Metode de învățământ* (Ed. a 4-a revizuită și adăugită), București, Editura Didactică și Pedagogică, 2006;
- Ciurchea M., Ciolac-Russu A., Ion I., *Metodica predării științelor biologice*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983;
- Marinescu Mariana, *Fundamentări teoretice și praxiologice în predarea științelor biologice- Ghid metodologic pentru acordarea gradelor didactice*, Pitești, Editura Paralela 45, 2021.

CUVÂNTUL, CHEIA CĂTRE RAȚIONAMENT: STRATEGII DE TRANSFORMARE A VORBIRII ÎN INSTRUMENT DE GÂNDIRE

*Educatoare Brăgărea Maria
Grădinița Nr. 211, București, Sector 3*

În activitatea mea de educatoare la grupa mijlocie, am observat că marea tranziție a acestei etape nu este doar achiziția unui vocabular vast, ci modul în care copiii ajung să folosească acest vocabular pentru a explora, a negocia și a înțelege lumea. Dacă la începutul anului, întrebările mele primeau răspunsuri monosilabice, la sfârșit, copiii erau capabili să-și argumenteze alegerile. Acest progres nu este un accident, ci rezultatul aplicării deliberate a unor **strategii de transformare a vorbirii în instrument de gândire**. Este o filozofie pe care am început să o aplic riguros: a pune copilul în situația de a **raționa** prin limbaj.

De la Imitație la Argumentare: Redefinirea Interacțiunii

Mă pasionează ideea că procesul de învățare a limbajului trebuie să fie un proces de **dezvoltare cognitivă**. Văd asta zilnic: atunci când un copil poate

stimula cooperarea, spiritul de echipă și gândirea critică. Elevii învață să colaboreze pentru un scop comun, să pună întrebări și să găsească soluții pentru problemele de mediu, dezvoltând astfel competențe esențiale pentru cetățenia activă.

Vizita didactică reprezintă o modalitate eficientă de realizare a educației ecologice, contribuind la formarea unei conștiințe ecologice solide. Prin experiențe directe și învățare activă, elevii sunt încurajați să adopte comportamente responsabile față de mediul înconjurător, devenind cetățeni implicați în protejarea naturii.

explica *de ce* a ales o anumită piesă de puzzle, nu doar *ce* a ales, el a făcut un salt logic.

Așa cum afirma și **Vîgotski**, "*Gândirea verbală este o formă superioară de activitate mintală.*" Pornind de la acest principiu, am renunțat la simpla corectare gramaticală și m-am concentrat pe **stimularea structurii logice** a enunțului.

Strategia I: Interogarea Catalizatoare

Am implementat un sistem strict de reformulare a întrebărilor. Am înțeles că o întrebare simplă produce un răspuns simplu. Pentru a forța raționamentul, întrebările mele se concentrează pe:

- **Cauză-Efect:** "*Ce s-a întâmplat imediat după ce ai turnat prea multă apă? Cum putem repara asta data viitoare?*"
- **Comparație și Contrast:** "*Această jucărie este din metal, iar cealaltă este din plastic. Care crezi că se va încălzi mai repede în soare și de ce?*"

- **Predicție Bazată pe Dovezi:** După citirea unei povești, îi provoc: "*Ursulețul este supărat. Care sunt dovezile din text care ne arată că este supărat?*"

Aceste ședințe de interogație devin mini-dezbateri în care nu eu ofer răspunsul, ci ghidez copiii să îl descopere folosind cuvintele lor.

Jocul de Rol: Un Proiect Practic de Dezvoltare

Lingvistică

În cadrul proiectului nostru tematic despre „Comunitatea”, jocul de rol a devenit terenul de antrenament ideal. La „Magazinul de Fructe”, copiii nu doar că numără, dar negociază prețurile și folosesc termeni specifici (ex: „*Vreau un kilogram de mere, vă rog. Aveți și pepene roșu?*”).

Am observat o schimbare majoră când am introdus **Rolele Secundare cu Responsabilități Lingvistice**. De exemplu, am numit un copil „**Registratorul de Comenzi**” sau „**Responsabilul cu Reclamațiile**”. Acest lucru i-a obligat să dezvolte un limbaj mai formal, mai nuanțat și să folosească structuri complexe pentru a-și îndeplini sarcina.

Extinderea Povestirii: „Ce Ar Fi Dacă...?”

Bibliografie

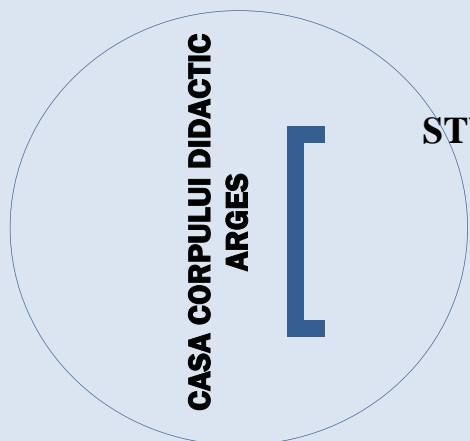
1. **Vîgotski, L. S.** (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Harvard University Press. (Pentru referirea la relația dintre limbaj și gândire).
2. **Ciolan, C.** (2008). *Învățarea prin descoperire și învățarea prin explorare*. Editura Corint. (Pentru baza teoretică a activităților practice).
3. **Păun, E., & Ionescu, M.** (Coordonatori). (2010). *Curriculum pentru Educația Timpurie*. Editura Didactică și Pedagogică. (Pentru fundamentul metodologic specific vârstei).

O altă metodă care funcționează excelent la grupa mijlocie este "**Rescrierea Creativă**". După ce am citit o poveste simplă, invit copiii să creeze o versiune nouă, pornind de la o premisă modificată. De exemplu: "*În povestea noastră, iepurașul a ales să meargă pe drumul mare. Dar ce ar fi fost dacă ar fi ales să meargă prin pădure?*"

În tot acest timp, am învățat că trebuie să le oferim **spațiul**, nu doar **cuvintele**. Răspunsurile lor spontane despre posibilele pericole din pădure sau despre animalele pe care le-ar fi întâlnit au demonstrat o capacitate surprinzătoare de a conecta informațiile anterioare cu scenariul nou – o formă pură de gândire critică aplicată prin limbaj.

Concluzie

Pentru mine, succesul la grupa mijlocie nu se măsoară în fișe completate, ci în calitatea întrebărilor pe care un copil le pune dimineața la intrare și în complexitatea micilor istorii pe care le creează în timpul jocului liber. Prin folosirea conștientă a întrebărilor deschise, a jocului de rol structurat și a stimulării narațiunilor alternative, transformăm vorbirea într-un **instrument activ de raționament**, așa cum ne îndeamnă și teoreticienii educației.

STUDIU DE CAZ - ȘCOALA ȘI INCLUZIUNEA SOCIALĂ

Prof. Bucurescu Iuliana
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima”, Pitești

Incluziunea socială se referă la respectarea statutului și drepturilor tuturor oamenilor dintr-o societate, care trebuie să aibă oportunitatea de a participa în mod relevant la viața acesteia și de a se bucura de un tratament egal cu ceilalți.

Conceptul de excluziune socială este înțeles și utilizat în moduri diferite de specialiști. Pentru unii autori, excluziunea se datorează în primul rând sărăciei. Alții o văd într-un mod mai cuprinzător și o echivalează cu participarea socială insuficientă și inadecvată, cu neintegrarea socială și, în unele cazuri, cu incapacitatea unei persoane sau categorii de a acționa fără a primi ajutor.

Însă chiar și în absența unei definiții general acceptate, în dezbaterile despre excluziunea socială apar trei teme recurente:

- Excluziunea este direct legată de normele societății dintr-un anumit moment. O persoană defavorizată este percepută diferit în societăți diferite din punct de vedere cultural sau economic. Normele înseși ale societății se schimbă în timp și, odată cu ele, atitudinea „majorității” față de o anumită categorie marginalizată sau vulnerabilă.

- Excluziunea este cauzată de o acțiune a unui individ, a unui grup sau a unei instituții. O persoană se poate autoexclue social prin propria sa voință sau poate fi exclusă ca urmare a deciziilor asumate sau neasumate, voite sau nu, ale altor oameni, organizații sau instituții.

- Excluziunea nu este doar un rezultat al circumstanțelor de moment, ci înseamnă și că perspectivele de viitor ale persoanei afectate sunt limitate.

Excluziunea și incluziunea socială nu sunt termeni neutri valoric, deoarece implică o relație cu o serie de valori sociale. Aceste valori pot îmbrăca forma unor trăsături culturale ale spațiului vest-european în care au apărut respectivii termeni. De asemenea, pot fi valori sociale contemporane, fără a căror asumare dezideratele de „combatere a excluziunii sociale” și „promovare a incluziunii sociale” din documentele de politici publice rămân simple declarații de intenții. Asumarea respectivelor valori se reflectă în planul politicilor în obiective și acțiuni care dau conținut incluziunii sociale. În anumite situații, incluziunea socială poate deține un rol de element valorizant în agenda grupurilor de presiune antidiscriminare sau feministe. Hilary Silver (1995) și-a propus să clarifice valorile și înțelesurile asociate excluziunii sociale prin trei paradigme – solidaritate, specializare și monopol.

În țările occidentale, tematica excluziunii este puternic influențată de cultura politică națională.

Astfel, în Franța dezbaterile se desfășoară între republicanism și socialdemocrație, respectiv între solidaritate și monopol, în Marea Britanie, între socialdemocrație și liberalism, acesta din urmă reprezentat de paradigma specializării, în timp ce în SUA discursul tinde să aparțină în întregime ideologiei liberale.

Toate cele trei paradigme sunt tipuri ideale, care însumează tradiții politice și ideologice. În cazul solidarității este vorba de valori specifice tradiției republicane franceze – un stat puternic, centralizat, unitar, secular, egalitarist și universalist.

Excluziunea este, astfel, explicată ca o ruptură a liantului social dintre individ și societate, adică a solidarității sociale. Liberalismul anglo-american pornește de la presupuziția că indivizii diferă, iar prin specializare, ei vor face parte din grupuri și sfere sociale diferite. Situația de excluziune se creează în măsura în care se împiedică libera participare a individului prin bariere de grup și discriminare. Paradigma monopolului vede ordinea socială ca fiind de tip coercitiv, impusă printr-un set de relații de putere. Excluziunea este explicată prin intermediul conceptului de închidere socială (social closure) al lui Max Weber, descriind un proces de subordonare prin care un grup își monopolizează avantajele prin închiderea oportunităților altora, pe care îi definesc inferiori sau ineligibili.

Din perspectiva mediului academic, se profilează două întrebări privind incluziunea socială. Prima ar fi în ce măsură incluziunea poate fi mai mult decât doar un răspuns activ la situațiile de excluziune. A doua vizează măsura în care se poate vorbi de un impact al incluziunii sociale asupra structurii programelor sociale. Este însă relevant de menționat că ambele aspecte, ca și tratarea incluziunii sociale – concept în politicile sociale, sunt foarte rar și numai marginal prezente în analizele academice.

În final, strategia de combatere a excluderii sociale va fi completată de întărirea sistemului de servicii sociale, adresat în special persoanelor vulnerabile din zonele cele mai sărace ale țării. Acest sistem va include și infrastructura socială legată de ajutorul în caz de urgență, sprijinul bătrânilor și al persoanelor cu handicap, sistemul de sănătate, precum și sprijinul acordat orfanilor și copiilor abandonți.

Dincolo de fragilitatea în plan terminologic, incluziunea socială marchează o abordare argumentată de instituțiile europene prin accentuarea riscurilor majore percepute ca sursă a creșterii inegalității și a excluziunii sociale: schimbările majore ale pieței muncii, modificări ale structurii demografice și creșterea

diversității etnice, creșterea rolului sectorului tehnologiilor informatice și de comunicare, modificări ale funcțiilor și structurii familiei precum și ale rolurilor femeii și bărbatului în familie.

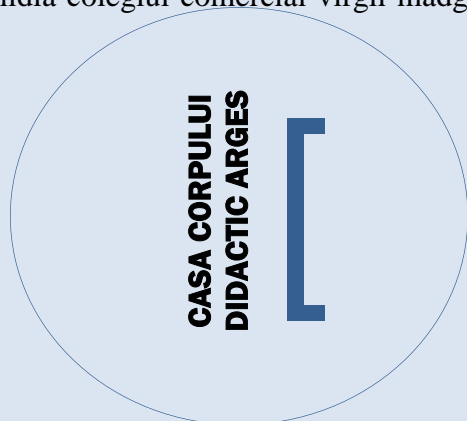
Factorii individuali, menționați de Comisia Europeană, care cresc riscul excluziunii sociale și al menținerii pe termen mediu sau lung sub pragul sărăciei, sunt: șomajul de termen lung, veniturile reduse, locuri de muncă prost plătite, starea de sănătate precară, lipsa locuinței sau locuință inadecvată, statutul de imigrant, nivelul de calificare redus, handicapul, dependența de drog sau alcool, apartenența la comunități marginalizate/ sărace, nivelul scăzut de educație și analfabetismul, îngrijirea copiilor în familii vulnerabile.

Incluziunea, a fost percepută ca o fază de integrare a copiilor cu cerințe educative speciale. Într-o abordare nouă, incluziunea se referă la o altă manieră de abordare a educației pentru toți. Observațiile la nivel de clasă confirmă faptul ca nu toți copiii pot face față în mod susținut și performant cerințelor școlare, dar că, în același timp, folosind metodele potrivite de predare – învățare – evaluare și respectând ritmul propriu al fiecărui copil, toți elevii pot înregistra progrese școlare, uneori acestea fiind remarcabile față de așteptările inițiale.

Cadrele didactice implicate în educația incluzivă pun accentul pe utilizarea de activități care comportă lucrul în echipă și cooperarea, pe respectarea identității culturale a fiecărui copil în parte și pe monitorizarea constantă a eficacității activităților de predare – învățare – evaluare la nivelul fiecărui copil.

Bibliografie:

- D. Arpinte, A. Baboi, S. Cace, C. Tomescu (Doboș), I. Stănescu, Politici de incluziune socială, calitatea vieții, XIX, nr. 3–4, 2008, p. 339–364
- <https://www.revistacalitateavietii.ro/2008/CV-3-4-2008/07.pdf>
- <https://www.britishcouncil.ro/programe/societate/incluziune-sociala>
- http://www.mmuncii.ro/pub/imaganager/images/file/Domenii/Incluziune%20si%20asistenta%20sociala/PHARE2006-Constientizare-incluziune/220110CNCIS-Impreuna_e_mai_bine.pdf
- <https://www.didactic.ro/revista-electronica/revista-electronica-didactic-ro-issn-aa844-4679-noiembrie-2-aaaa/incluziunea-educationala-parte-a-invatamantului-modern-romanesec-prof-dutescu-mirela-lidia-colegiul-comercial-virgil-madgearu-tg-jiu>

EDUCAȚIA TIMPURIE - PRIMA ETAPĂ A SISTEMULUI EDUCAȚIONAL

*Profesor pentru educație timpurie, Cioran Elena Mirela,
Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu”, Moșteni*

Educația timpurie se realizează atât acasă, în mediul familial al copilului cât și în mediul specializat, cum ar fi creșa și grădinița. Educația timpurie este prima etapă a sistemului educațional. Aceasta cuprinde multitudinea experiențelor de învățare și dezvoltare a copiilor de la 0 la 6 ani. Cuprinzând perioada

în care copilul crește rapid, educația timpurie este esențială în formarea copilului și în dezvoltarea lui în adultul de mai târziu.

Fiind prima etapă de educație formală a copiilor, educația timpurie are un impact semnificativ asupra dezvoltării armonioase a acestora. Datorită unei educații timpurii potrivite, copiii vor avea un succes mai mare la școală, la locul de muncă și în contextul social. Când sunt mici, copiii sunt capabili să absoarbă mai multe informații și să deprindă noi abilități. De aceea este important să nu neglijăm rolul educației timpurii, ci să începem dezvoltarea și formarea abilităților la copiii de la o vârstă timpurie.

Iată câteva dintre cele mai importante beneficii ale educației timpurii pentru dezvoltarea copiilor:

Concentrarea - capacitatea copilului de a se dedica acțiunii pe care o întreprinde în acel moment. Această abilitate poate fi formată de la o vârstă fragedă prin urmărirea unor direcții insuflă de educator sau părinte, prin participarea în activități de grup. Dezvoltându-și această abilitate de la grădiniță, copiii se vor putea concentra mai ușor la realizarea sarcinilor mai complexe.

Răbdarea - copiii își pot dezvolta răbdare prin activități sociale ce necesită așteptarea rândului și ascultarea celorlalți. Formându-și această abilitate de la o vârstă fragedă, micuții vor deveni mai disciplinați și mai înțelegători față de oamenii din jurul lor.

Entuziasmul pentru învățare: cu cât mai devreme copiii vor reuși să prindă gustul învățării, cu atât vor învăța mai ușor și mai cu plăcere. Simțul curiozității, dragostea pentru

Bibliografie:

- Cucos, Constantin, Pedagogie, ediția a -III-a, revăzută și adăugită, Iași, editura Polirom, 2014.

lectură și nevoia de cunoaștere sunt lucruri care pot fi stimulate de la grădiniță. Lecțiile organizate într-un mod distractiv și interactiv îi ajută pe cei mici să învețe mai eficient și îi inspiră să descopere mai multe.

Lucrul în echipă: abilitatea copiilor de a socializa și de a coopera cu alți colegi este esențială pentru dezvoltarea unei vieți sociale și profesionale de succes. Aceasta poate fi formată de la o vârstă mică prin activități sociale și proiecte colaborative. Astfel, copiii vor învăța cum să lucreze cu alți membri, cum să asculte opiniile celorlalți, deprinzând ideea de a coopera și de a fi responsabili de contribuțiile individuale.

Educația timpurie de calitate are ca efecte pe termen lung dezvoltarea atracției copilului pentru școală, pentru dezvoltarea personală continuă, pentru dezvoltarea emoțională, dezvoltarea creativității și dezvoltarea propriilor valori și a valorilor sociale.

Educația timpurie contribuie la egalizarea șanselor copiilor (copiii în situații de risc, care provin din medii socio-culturale dezavantajate, cei care prezintă dizabilități sau aparțin unor grupuri etnice minoritare), la progresul acestora și ulterior la integrarea în societate.

Nivelul de educație (atins ca individ) are un impact uriaș asupra oportunităților de reușită în viață condiționat de locul de muncă și care influențează creșterea speranței de viață. Cei cu un nivel de educație superior tind să continue să învețe și au acces la mai multe oportunități de a continua să învețe decât cei cu niveluri mai scăzute de educație, această tendință reflectând efectele pozitive ale educației.

Cel mai prețios și mai durabil cadou care poate fi oferit de către adulți copiilor este educația, care le deschide o multitudine de ferestre către lume, pentru a profita de oportunități și a-și desăvârși progresul profesional și personal.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

ANTREPRENORIATUL, SOLUȚIE PENTRU UN VIITOR PROFESIONAL SUSTENABIL AL TINERILOR

Prof. Crivac Georgeta Mihaela
Colegiul Economic „Maria Teiuleanu” Pitești

În contextul actual al transformărilor economice, sociale și tehnologice accelerate, integrarea tinerilor pe piața muncii reprezintă o provocare majoră pentru societatea contemporană. Globalizarea, digitalizarea și dinamica rapidă a economiei impun adaptabilitate,

competențe diverse și inițiativă personală. În acest cadru, antreprenoriatul se conturează ca o soluție viabilă și sustenabilă pentru asigurarea unui viitor profesional stabil și prosper pentru tineri, contribuind totodată la dezvoltarea economică și socială.

Antreprenoriatul poate fi definit ca procesul prin care indivizii identifică oportunități, mobilizează resurse și își asumă riscuri în vederea creării și dezvoltării unor activități economice generatoare de valoare. Antreprenorul nu este doar un agent economic, ci un factor al schimbării, caracterizat prin inovație, creativitate și capacitatea de a anticipa și satisface nevoile pieței.

Antreprenoriatul este o competență care poate fi învățată. Nu trebuie să te naști cu această abilitate pentru a fi un antreprenor de succes, dar poți deveni antreprenor de succes prin învățarea și antrenarea unor abilități. Obiectivul principal al Comisiei Europene este de a promova educația antreprenorială și de a-i sublinia importanța la toate nivelurile, de la școala primară, până la studiile universitare și chiar mai mult.

Educația antreprenorială urmărește să ofere elevilor și studenților aptitudini, cunoștințe și motivația corespunzătoare pentru a-i încuraja în obținerea succesului antreprenorial, într-o varietate de direcții. În prezent, educația antreprenorială este oferită, sub o diversitate de forme, la toate nivelurile de școlarizare, începând cu nivelul gimnazial sau liceal până la programele universitare.

Pentru tineri, antreprenoriatul reprezintă o alternativă relevantă la formele tradiționale de ocupare a forței de muncă. Acesta oferă posibilitatea valorificării potențialului individual, a inițiativei personale și a spiritului inovator. Implicarea în activități antreprenoriale

Bibliografie

1. Ilie, Dorian. "Afacerile sociale în Europa. De la bănci la antreprenoriat social." *Revista de Economie Socială* 2, p. 125-132, 2013
2. Chigunta, F. "Youth Entrepreneurship: Meeting the Key Challenges", European Youth Forum Position, Paper on Youth Entrepreneurship, 2002

contribuie la formarea unor competențe esențiale, precum gândirea strategică, asumarea responsabilității, managementul timpului, luarea deciziilor și capacitatea de a lucra în echipă.

În plus, antreprenoriatul sprijină dezvoltarea autonomiei profesionale și a încrederii în sine, aspecte fundamentale pentru integrarea activă a tinerilor în viața economică și socială.

La nivel macroeconomic, antreprenoriatul joacă un rol determinant în stimularea creșterii economice și a competitivității. Inițiativele antreprenoriale ale tinerilor contribuie la crearea de locuri de muncă, la diversificarea economiei și la promovarea inovației. Start-up-urile dezvoltate de tineri introduc tehnologii moderne și modele de afaceri adaptate cerințelor economiei actuale, având un impact pozitiv asupra productivității.

De asemenea, tinerii antreprenori manifestă o preocupare crescută pentru digitalizare, sustenabilitate și responsabilitate socială, aspecte esențiale pentru dezvoltarea durabilă.

În ciuda beneficiilor evidente, tinerii antreprenori se confruntă cu multiple dificultăți, precum lipsa experienței manageriale, accesul limitat la resurse financiare, instabilitatea economică și birocrăția. Aceste obstacole pot descuraja inițiativa antreprenorială, în absența unor mecanisme adecvate de sprijin.

În acest sens, programele de finanțare, mentoratul, incubatoarele și acceleratoarele de afaceri reprezintă instrumente esențiale pentru susținerea și consolidarea inițiativelor antreprenoriale ale tinerilor.

Educația antreprenorială constituie un element fundamental în formarea tinerilor pentru provocările economiei moderne. Integrarea conceptelor de antreprenoriat în sistemul educațional contribuie la dezvoltarea unei mentalități proactive, orientate spre soluții și inovare. Prin educație, tinerii dobândesc cunoștințe privind planificarea afacerilor, managementul riscurilor și importanța adaptabilității.

Totodată, educația antreprenorială promovează perceperea eșecului ca parte integrantă a procesului de învățare și progres.

Concluzie

Antreprenoriatul reprezintă o oportunitate strategică pentru tineri în construirea unui viitor profesional solid și competitiv. Prin stimularea inițiativei, a inovației și a responsabilității, antreprenoriatul contribuie atât la dezvoltarea individuală, cât și la progresul economic și social. Susținerea tinerilor antreprenori prin educație, politici publice eficiente și acces la resurse adecvate constituie o investiție esențială în viitorul societății.

DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA ȘCOLARUL MIC - STUDIU

*Profesor învățământ primar Androne Maria Cristina
Liceul Tehnologic Nr. 1 Mărăcineni*

Particularitățile limbajului la școlarul mic

Școlarul mic, cu vârsta cuprinsă între 6 și 10 ani, se află într-o etapă de consolidare și perfecționare a limbajului. Comparativ cu perioada preșcolară, limbajul devine mai organizat, mai logic și mai nuanțat. Copilul începe să folosească propoziții și fraze mai complexe, să respecte regulile gramaticale și să își exprime gândurile într-o manieră coerentă.

Vocabularul copilului se îmbogățește considerabil, atât cantitativ, cât și calitativ. Apar termeni noi, noțiuni abstracte și cuvinte cu sensuri multiple. De asemenea, școlarul mic își dezvoltă capacitatea de a povesti, de a descrie și de a argumenta, manifestând un interes crescut pentru comunicare.

Pronunția se îmbunătățește treptat, deși pot persista unele dificultăți de articulare sau exprimare, mai ales la începutul ciclului primar. În această etapă, copilul trece de la limbajul situațional, legat strict de context, la limbajul contextual, capabil să transmită informații clare și complete chiar și în absența suportului concret.

Formele limbajului la școlarul mic

Dezvoltarea limbajului la școlarul mic se realizează prin mai multe forme, aflate într-o strânsă interdependență.

Limbajul oral este forma dominantă de comunicare și se dezvoltă prin conversație, dialog, povestire și jocuri de rol. Copilul învață să asculte activ, să răspundă adecvat și să respecte regulile comunicării verbale.

Limbajul scris începe să se formeze odată cu procesul de alfabetizare. Învățarea cititului și a scrisului reprezintă o etapă complexă, care presupune coordonarea între limbajul oral, gândire și motricitate fină. Limbajul scris contribuie la dezvoltarea atenției, a memoriei și a capacității de organizare a ideilor.

Limbajul interior se dezvoltă progresiv și joacă un rol important în reglarea comportamentului și în rezolvarea sarcinilor școlare. Prin limbajul interior, copilul își organizează gândirea și își planifică acțiunile.

Factorii care influențează dezvoltarea limbajului

Dezvoltarea limbajului la școlarul mic este influențată de o serie de factori interni și externi. Mediul familial are un impact major, prin modelele de comunicare oferite copilului și prin stimularea verbală constantă. Un climat afectiv securizant și un limbaj corect utilizat în familie favorizează dezvoltarea armonioasă a limbajului.

Școala reprezintă un alt factor determinant, prin activitățile didactice organizate și prin interacțiunea permanentă cu cadrul didactic și colegii. Metodele moderne de predare, bazate pe comunicare, cooperare și joc, contribuie la dezvoltarea competențelor de exprimare orală și scrisă.

De asemenea, particularitățile individuale ale copilului, precum nivelul de dezvoltare intelectuală, ritmul de învățare, motivația și interesul pentru activitățile școlare, influențează semnificativ evoluția limbajului.

Rolul cadrului didactic în dezvoltarea limbajului

Cadrul didactic are un rol esențial în stimularea și perfecționarea limbajului școlarului mic. Prin activități variate și atractive, învățătorul poate contribui la îmbogățirea vocabularului și la formarea unui limbaj corect și expresiv.

Utilizarea povestirii, a lecturii expresive, a conversației dirijate și a jocurilor didactice de limbaj reprezintă modalități eficiente de dezvoltare a exprimării orale. Corectarea greșelilor de limbaj trebuie realizată cu tact pedagogic, într-un mod constructiv, pentru a nu inhiba copilul.

De asemenea, încurajarea exprimării libere, a creativității verbale și a participării active la activitățile de grup contribuie la dezvoltarea încrederii în sine și a competențelor de comunicare.

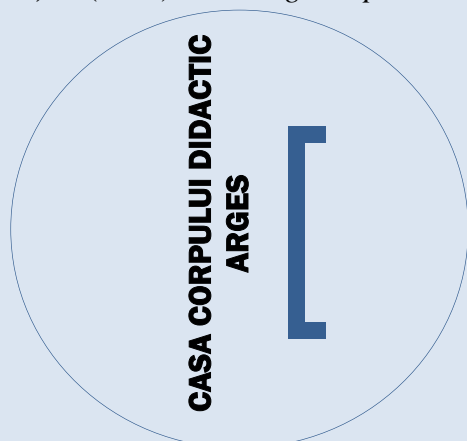
Concluzii

Dezvoltarea limbajului la școlarul mic constituie o condiție fundamentală pentru succesul școlar și pentru integrarea socială a copilului. Limbajul nu este doar un mijloc de comunicare, ci și un instrument esențial al gândirii și al formării personalității.

Prin colaborarea dintre familie și școală și prin utilizarea unor metode didactice adecvate, se poate asigura dezvoltarea unui limbaj corect, coerent și expresiv. Astfel, copilul va fi pregătit să facă față cerințelor școlare și sociale, dezvoltându-se armonios din punct de vedere intelectual și emoțional.

Bibliografie

1. Crețu, T. (2016). *Psihologia vârstelor*. Iași: Editura Polirom.
 2. Neacșu, I. (2010). *Instruire și învățare*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
 3. Verza, E., & Verza, F. E. (2011). *Psihologia copilului*. București: Editura Trei.
- Golu, P. (2007). *Psihologia copilului*. București: Editura Univers Enciclopedic.

ONTOLOGIA ISTORIEI ÎN UNIVERSUL EMISECIAN - STUDIU

*Profesor Gherghe Magdalena Melania
Colegiul Economic Maria Teiuleanu, Pitești*

Rezumat: *Prezentul studiu explorează viziunea complexă a lui Mihai Eminescu asupra istoriei, analizată nu doar ca temă literară, ci ca fundament metafizic. Lucrarea urmărește dialectica dintre timpul liniar și cel ciclic, influențele filosofiei germane (Schopenhauer, Hegel) și rolul istoriei ca instrument de critică socială și regenerare mitică în marile poeme și în publicistica autorului.*

Pentru Mihai Eminescu, istoria nu constituie o simplă cronică a evenimentelor trecute, ci o dimensiune vie a ființei colective. În viziunea sa, timpul istoric este un organism în continuă devenire, guvernat de legi interne implacabile. Opera sa reflectă o tensiune permanentă între **istoria ca spectacol al deșertăciunii universale** (viziunea pesimistă, cosmogonică) și **istoria ca fundament al identității naționale** (viziunea mesianică, etnocentrică).

Cea mai vastă expresie a viziunii eminesciene asupra istoriei universale se regăsește în poemul postum *Memento mori*. Aici, poetul adoptă o perspectivă „panoramica”, trecând în revistă marile civilizații ale

lumii: Babilonul, Egiptul, Grecia, Roma, Franța revoluționară

Eminescu nu percepe istoria ca pe un progres continuu (idee opusă iluminismului), ci ca pe o succesiune de cicluri organice. Fiecare civilizație parcurge etapele de naștere, apogeu și declin. Ruina devine simbolul central: piramidele egiptene, templele grecești și forurile romane sunt martorii unei măreții care a pierdut lupta cu timpul.

În *Memento mori*, istoria este „visul” pe care îl visează geniul sau divinitatea. Această perspectivă schopenhaueriană sugerează că formele exterioare ale istoriei se schimbă, dar esența suferinței și a deșertăciunii rămâne aceeași. Lumea este o

„pantomimă” în care actorii se schimbă, dar rolurile sunt eterne.

Dacă în poemele de tinerețe istoria este abstractă, în perioada maturității (marcată de activitatea la cotidianul *Timpul*), istoria devine un instrument polemic. *Scrisoarea III* reprezintă textul fundamental pentru înțelegerea modului în care Eminescu utilizează trecutul ca oglindă critică pentru prezent.

Mircea cel Bătrân nu este doar un personaj istoric, ci un simbol al **stabilității organice**. El reprezintă simbioza perfectă între conducător, popor și natură („Eu? Îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul...”). Trecutul este descris în culori de epopee, fiind un spațiu al valorilor morale absolute, al onoarei și al jertfei.

În contrast, prezentul este „vârsta de fier”, marcată de degradare morală, demagogie și pierderea rădăcinilor. „Liberalismul” și „cosmopolitismul” sunt văzute de Eminescu drept forme de înstrăinare care rup legătura cu pământul și istoria. Antiteza dintre „brațul de fier” al strămoșilor și „generația de spumă” a contemporanilor săi servește unui scop pedagogic și politic: trezirea conștiinței naționale prin contrast.

Analiza istoriei eminesciene este incompletă fără raportarea la sursele sale germane.

- **Viziunea Hegeliană:** Eminescu preia parțial ideea că spiritul popoarelor (*Volksgeist*) se manifestă prin istorie. Totuși, el refuză optimismul hegelian al „progresului în conștiința libertății”, înlocuindu-l cu o viziune mai degrabă conservatoare.
- **Pesimismul Schopenhauerian:** Istoria este, pentru Eminescu, o dovadă a „voinței de a trăi” oarbe. În *Scrisoarea I*, istoria întregii omeniri este redusă la un „mușuroi de furnici”, o zădărnice privită de la distanță stelară. Această perspectivă anulează importanța individului în fața macro-istoriei.

Bibliografie:

- **Călinescu, George**, *Viața lui Mihai Eminescu*, Editura pentru Literatură, București, 1964.
- **Noica, Constantin**, *Introducere la miracolul eminescian*, Editura Humanitas, București, 1992.
- **Vianu, Tudor**, *Poezia lui Eminescu*, Editura Cartea Românească, București, 1930.
- **Popu, Edgar**, *Poezia lui Eminescu*, Editura Junimea, Iași, 1979.

În manuscrisele sale (proiectele dramatice *Decebal*, *Sarmis*), Eminescu caută să reconstruiască o „preistorie” dacică. Interesul său pentru dacism nu este unul pur documentar, ci unul **mitopoetic**.

Dacia reprezintă pentru Eminescu „paradisul pierdut”, o lume a zeilor și a titanilor care a precedat formarea poporului român. Prin recuperarea acestui strat mitic, poetul dorește să ofere națiunii o vechime nobilă, care să legitimeze aspirațiile sale de libertate și unitate. Moartea lui Decebal sau jertfa dacilor sunt văzute ca evenimente de o tragicitate cosmică, care conferă istoriei naționale o dimensiune sacră.

În articolele din revista *Convorbiri Literare* și din ziarul *Timpul*, viziunea istorică a lui Eminescu capătă o formă sociologică. El critică importul bruscat de instituții occidentale (forme) pe un teren social care nu era pregătit pentru ele (fondul).

Istoria este invocată ca argument pentru **evoluția organică**. Eminescu susține că o societate nu se poate dezvolta prin salturi artificiale, ci prin creștere naturală, respectând tradițiile și specificul național. Din acest punct de vedere, el este un gânditor profund istoricist, considerând că „prezentul este rezultatul necesar al trecutului”

Concluzionând, tema istoriei în opera lui Mihai Eminescu transcende simpla evocare a trecutului. Ea este o structură de rezistență a gândirii sale, manifestându-se pe trei planuri:

1. **Metafizic:** Istoria ca ciclu etern de naștere și moarte, sub semnul zădărniceii.
2. **Etic și Social:** Istoria ca model de conduită și sursă de autoritate morală împotriva corupției prezentului.
3. **Identitar:** Istoria ca mit fondator, menit să asigure perenitatea neamului românesc.

Eminescu rămâne, în cultura română, poetul care a reușit să transforme „timpul care trece” în „timp mitic”, oferind istoriei rigoarea filosofiei și strălucirea poeziei.

FLORIN MUGUR – O VOCE DISTINCTĂ A GENERAȚIEI '60 - Studiu de specialitate

*Prof. Simona Emilia Fețeanu
Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu”, Pitești*

Generația '60 se naște dintr-un teren frământat, plin de contradicții generate de lupta pentru poezia autentică, anticipată de tragicul destin al lui Nicolae Labiș, mort la numai 21 de ani. Iubitoare de nou, clădită de oameni care nu sunt dispuși să repete vechile greșeli, se autodefiniște prin dorința de a reda creației sensul pierdut. Este un deceniu de reaşezare a valorilor, precum și de încorporare simbolică a unui nou spiritualism, „lupta cu inerția” devenind un semn suficient pentru a caracteriza o nouă generație poetică.

Obiectivizarea este abandonantă, iar confesiunea devine expresia lirismului, transformând poezia într-o mărturie a unei vârste, la care tânărul om descoperă lumea, fapt ce îl ajută să se maturizeze. Niciodată până la acest moment portretul tânărului poet nu a fost atât de bine trasat și nuanțat. Nicolae Labiș reușise să redefiniască poezia, transformând-o în comunicare și deschidere a eului.

Sub același semn al candorii, va debuta unul dintre pilonii generației '60, Nichita Stănescu. Atitudinii strict contemplative, acesta îi opune dinamismul, transfigurarea. Aduce în poezia sa puritate, esența lucrurilor și un ritual al

autocontemplării. Eul se eliberează total, ajungând la nivel demiurgic. În aceeași perioadă se afirmă nume, precum Cezar Baltag, Ana Blandiana, Ilie Constantin, Constanța Buzea, Gabriela Melinescu, Mircea Ciobanu, Marin Sorescu, Florin Mugur, scriitori care caută recuperarea valorilor estetice ale modernismului.

Florin Mugur este o voce distinctă a generației sale, caracterizându-se prin luciditate, ironie discretă și o permanentă tensiune existențială, manifestată prin confesiune și disimulare lirică. Se poate spune că acestuia i s-a întâmplat ceea ce li s-a întâmplat aproape tuturor poezilor ce au debutat înainte de 1960-1964. Despre primele lor scrieri, abia dacă se mai vorbește în treacăt, și, de cele mai multe ori, ele sunt luate drept termeni de contrast pentru scrierile ulterioare.

Într-un an 1948, an în care își publică prima poezie și anul 1967, data la care apare primul volum valoros, „Miturii”, există pe plan literar o diferență evidentă de a înțelege poezia. Regăsindu-se după experiențele entuziaste ale adolescenței și tinereții sale lirice, dă dovadă de o tenacitate deosebită și reușește să se delimiteze în cadrul generației sale.

Una dintre trăsăturile care îl particularizează este reinterpretarea miturilor. În opera sa, apar teme ale Antichității (Styxul, Dionisos, Laios, Ulise), motive folclorice (jumătate-de om-călare pe jumătate-de-iepure-șchiop), personaje lirico-dramatice ale lui Shakespeare (Romeo, Hamlet, Falstff). Se naște o lume fictivă, cu o tipologie umană extrem de reală, iar Shakespeare și universal lui conctitue un element recurent. În paginile lui Florin Mugur, trăiesc regi și prințese, bufoni, o ierarhie a unei lumi plină de vicii, în fruntea căreia, deosebindu-se de toți ceilalți, stă Marele Will.

Despre această influență shakespeareiană, poetul afirma: „Au existat câțiva ani, între 60-66 în care m-am format - nu pentru totdeauna, nimeni nu se formează pentru totdeauna - ani în care, cum spuneam mai înainte, mi-am descoperit un drum pe care să pot merge, o cale, o tao. În acea perioadă influență a lui Shakespeare și a lui Euripide, precum și influența unor scriitori români, Ion Alexandru (așa semna pe vremea aceea) și Cezar Baltag a fost hotărâtoare. Ele se simt - cea a lui Shakespeare, cu siguranță - sau nu se simt în versurile mele, dar asta nu mă privește pe mine. De la Shakespeare pornește de fapt, jumătate din poezia lumii și este firesc să pornească, el fiind piscul.”

O altă caracteristică a poeziei lui Mugur este obsesia figurii emblematice a Prințului. Definind-o, autorul spunea că Prințul este Hamlet și ar putea fi „de asemenea, Făt-Frumos-cel-cu-carnea-în-mână-născut. Construiește o întreagă teorie în jurul straniului personaj de basm: „Jumătate-de om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop”, ținând loc în mitologia noastră populară centaurului, fiind marcată de destinul tragic al ambivalenței

fantastice. Se remarcă o poezie a măștilor, ce dă senzația de eschivă, disimulare, relevând mereu dualitatea lumea reală - lumea fantastică. Ele nu sunt o travestire a eului, ci o modalitate de a figura pornirile, adesea contradictorii, care scindează ființa umană.

Unice și particularizatoare sunt în cadrul generației '60 cele câteva poeme care alcătuiesc bestiarul fantastic. Poetul l-ar fi putut avea model pe Borges, el însuși autor al unui „manual de teologie fantastică”, plin de

Bibliografie:

1. Grigurcu Gheorghe, „Poeti români de azi”, Editura „Cartea românească”, București, 1979;
2. Grigurcu Gheorghe, „Existența poeziei”, Editura „Cartea românească”, București;
3. Iorgulescu Mircea, „Rondul de noapte”, Editura „Cartea românească”, București, 1976;
4. Iorgulescu Mircea, „Al doilea rond”, Editura „Cartea românească”, București, 1976;
5. Oprea Nicolae, „Opera și autorul”, Editura „Paralela 45”, 2001;
6. Georgescu Paul, „Volume”, Editura „Cartea românească”, București, 1978

fantezie, umor, forță și gingășie a inspirației. Au fost create ființe imaginare, precum globiei (ce colindă cerul gurii), siheia (cea care mănâncă litere bântuind bibliotecile), ucla (animalul născut dinpăr de înger), sivirul, hertogul (un urs alb cu gât de lebădă), firminul, safira, tarpanii (abrutizați de-atâta artă), colunii, atta, mavrul, toate aflate la granița dintre sens și absurd.

Dincolo de zonele de inspirație, sau de eventualele asemănări cu alți reprezentanți ai generației sale, rămâne un poet original, care a știut să-și găsească un drum personal. Deși debutase prin a-și căuta modele exterioare, nu renunță la a se căuta pe sine. Aceasta analiză se soldează cu descoperirea unui teritoriu personal, cu depășirea condiției inițiale și o luptă câștigată pentru originalitate.

Artistul înțelege că nu poate defini nimic, înainte de a se defini pe sine și astfel toată atenția i se îndreaptă spre universul interior. Refuză convenția și își asumă condiția unui spațiu nou, neliniștitor și necunoscut, a cărui mitologie trebuie reinventată, spațiul propriei existențe.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

JOCUL DIDACTIC DE EDUCAREA LIMBAJULUI. EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

*Tănase Andreea-Alexandra, profesor pentru educație timpurie
Grădinița cu program prelungit, Ray Kindergarten, Ștefănești*

Dezvoltarea limbajului la preșcolari implică formarea unei pronunții corecte și clare, în care toate sunetele ce compun cuvintele sunt articulate precis, fără omisiuni, inversări sau substituirii. Pentru a atinge acest obiectiv, este esențială stimularea auzului fonematic, astfel încât copiii să poată percepe cu acuratețe fiecare sunet al limbii și să distingă diferențele subtile dintre sunete similare, cum ar fi „d” și „t” sau „b” și „p”.

În ceea ce privește vocabularul, copiii trebuie să-și dezvolte un fond lexical bogat, pornind de la cuvinte legate de realitățile concrete și imediate din mediul lor înconjurător. Aceștia trebuie să învețe să denumească obiecte, caracteristici și acțiuni, utilizând conștient diverse categorii gramaticale, precum substantive, adjective, verbe, pronume, numerale și părți de vorbire

neflexibile. De asemenea, este important ca micuții să înțeleagă semnificația cuvintelor folosite, să își extindă vocabularul activ și să învețe să se exprime corect din punct de vedere gramatical.

La intrarea în grădiniță, limbajul copiilor este deja bine dezvoltat, iar jocurile didactice sprijină îmbogățirea vocabularului și a îmbunătățirea exprimării corecte. Activitățile contribuie la înțelegerea și formularea propozițiilor logice, dezvoltând creativitatea și capacitatea de discriminare.

Dezvoltarea limbajului la preșcolari este un proces esențial în formarea abilităților cognitive, sociale și emoționale, fiind strâns legată de alte domenii ale dezvoltării, cum ar fi gândirea, memoria și interacțiunile sociale. Această etapă se caracterizează printr-un progres rapid și continuu, având loc în mai multe dimensiuni

importante:

1. Aspecte fonetice și fonologice

Preșcolarii își dezvoltă capacitatea de a pronunța sunetele limbii, iar la vârsta de 5-6 ani, majoritatea sunetelor sunt articulate corect. Se îmbunătățește discriminarea auditivă, ceea ce ajută la identificarea și diferențierea sunetelor.

2. Aspecte lexicale

Vocabularul copilului se îmbogățește semnificativ; la această vârstă, copiii pot învăța între 5 și 10 cuvinte noi pe zi. Ei încep să înțeleagă și să utilizeze cuvinte abstracte, alături de cele concrete.

3. Aspecte gramaticale

Se observă o utilizare progresivă a propozițiilor complexe, incluzând subordonări și coordonări. Copiii încep să stăpânească structurile gramaticale corecte, precum acordurile între subiect și predicat sau utilizarea corectă a timpilor verbali.

4. Aspecte semantice

Capacitatea de a înțelege și de a transmite sensuri devine tot mai precisă. Încep să folosească limbajul pentru a descrie evenimente, a exprima sentimente sau a formula întrebări.

5. Aspecte pragmatice

Dezvoltarea limbajului include și îmbunătățirea competențelor de comunicare, cum ar fi inițierea, menținerea și încheierea unei conversații. Preșcolarii învață să adapteze limbajul în funcție de context sau interlocutor.

6. Rolul jocului în dezvoltarea limbajului

Jocul este fundamental în dezvoltarea limbajului preșcolarilor. Jocurile didactice, precum cele de rol sau cele de construire, stimulează utilizarea limbajului în contexte variate și naturale. Prin activități creative, copiii învață să povestească, să-și exprime gândurile și să exploreze noi concepte.

7. Factori care influențează dezvoltarea limbajului

Mediul familial: Interacțiunile cu adulții și expunerea la limbajul diversificat contribuie la un progres mai rapid. Educația formală: Activitățile din grădiniță, cum ar fi povestirea, recitarea poeziilor sau cântarea, sprijină dezvoltarea limbajului. Factorii biologici: Au un rol important în ritmul și calitatea dezvoltării limbajului (ex. auzul, integritatea sistemului nervos central).

8. Provocări în dezvoltarea limbajului

Uneori, dezvoltarea limbajului poate fi întârziată din cauza unor factori precum lipsa stimulării, dificultăți de învățare, probleme auditive sau deficiențe neurologice.

Prin activități bine planificate și prin implicarea părinților și a educatorilor, preșcolarii pot fi ajutați să-și atingă potențialul maxim în dezvoltarea limbajului.

Joc didactic „Câte silabe are?”

Sarcina didactică: alegerea jetonului, despărțirea

corectă a cuvântului în silabe.

Regulile jocului: copilul va trebui să-și aleagă un jeton, numind astfel obiectul reprezentat pe el, apoi va despărți corect cuvintele în silabe, verbal și cu bătaii din palme.

Material didactic: jetoane cu diverse obiecte

Indicații pentru organizarea și desfășurarea jocului: Copiii au fost provocați să despărțită în silabe cuvintele ce denumeau obiectele de pe jetoane și să le numere. S-au utilizat cuvinte uzuale din universul apropiat copiilor, cu structură silabică simplă (2-3 silabe), precum: *ma-sa*, *ca-na*, *la-lea*, *pa-ta*, *ta-va*, *cea-ță*, *pa-pa-gal* etc. Pentru sprijin vizual și auditiv, s-au folosit bătaii din palme, marcând fiecare silabă pronunțată. Majoritatea copiilor au identificat și despărțit corect cuvintele în silabe, reușind să le numere cu acuratețe. Unii preșcolari au necesitat sprijin suplimentar la cuvintele cu 3 silabe sau la cele cu diftongi (*pa-pa-gal*, *la-lea*), dar au reușit cu ajutorul indicelui vizual (bătaii în palme sau imagini). Activitatea „Câte silabe are?” a contribuit la exersarea auzului fonematic și la dezvoltarea abilităților de analiză fonetică. Evaluarea a permis identificarea nivelului de înțelegere fonologică al fiecărui copil, fiind utilă în planificarea activităților viitoare de educare a limbajului.

Joc didactic „La piață”

Sarcina didactică: folosirea corectă a formulelor de adresare; descrierea legumelor și a fructelor subliniind unele caracteristici ale acestora.

Regulile jocului: solicitarea se face cu formulă de adresare corectă, prin denumirea legumelor/fructelor și descrierea lor. Vânzătorul pregătește legumele/ fructele numai dacă au fost bine descrise. El are voie să pună întrebări referitoare la structura și caracteristicile acestora.

Materialul didactic: rafturi sau mese pentru amenajarea cadrului asemănător unei piețe; fructe și legume de toamnă cunoscute de copii.

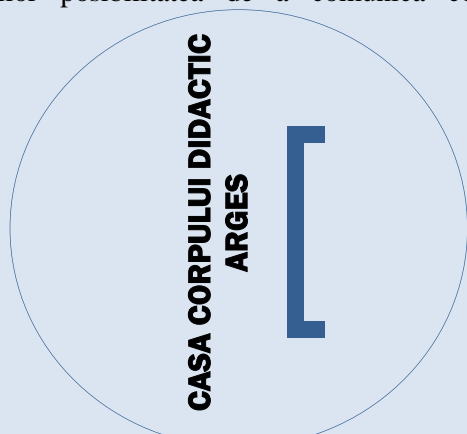
Indicații pentru organizarea și desfășurarea jocului

Scăunelele pe care se vor așeza copiii sunt grupate în funcție de numărul de echipe ce se vor forma. Fiecare echipă ocupă un grup de scăunele. Scăunelele din fiecare grup vor fi așezate în semicerc. În introducere copiii vor vizita „piața” pentru a vedea ce legume și fructe se află de vânzare, pentru a-și alege ce doresc să cumpere. În funcție de numărul copiilor pot fi împărțiți în 3-4 echipe și se organizează trimiterea pe rând a reprezentanților la piață. Inițial educatoarea va interpreta rolul de vânzător pentru a putea orienta mai bine modul în care copiii descriu fructele sau legumele. Înainte de solicitarea fructelor/ legumelor copiii din fiecare echipă se vor sfătui asupra a ceea ce urmează să cumpere și asupra modului

de descriere. În cazul în care descrierea este necorespunzătoare, cumpărătorul nu va primi legumele/fructele solicitate, echipa respectivă fiind în situația de a avea mai puține la sfârșitul jocului. În încheiere, fiecare echipă își va prezenta legumele sau fructele cumpărate.

Înșușirea corectă a structurilor gramaticale le oferă copiilor posibilitatea de a comunica coerent, de a

transmite idei clar și de a folosi limbajul pentru a exprima nuanțe și conexiuni complexe. Prin joc, copilul își exersează gândirea, memoria și imaginația, descoperind legături între realitate și fantezie. Jocurile didactice stimulează evoluția limbajului, îmbogățind treptat vocabularul copiilor prin activități variate, adaptate vârstei și nivelului lor de înțelegere.

LA MÉMOIRE VISUELLE—UN ATOUT POUR L'APPRENTISSAGE - ÉTUDE DE SPÉCIALITÉ

Profesor Elena Curtașu

Colegiul Economic « Maria Teiuleanu », Pitești

Grace aux sciences du cerveau, nous savons aujourd'hui que, pour un bon apprentissage, il est nécessaires d'avoir une approche complexe, qui combine différents canaux (gestes, images, sons etc.) et de solliciter différentes mémoires: la mémoire affective, la mémoire kinesthésique, la mémoire scripturale, la mémoire auditive et la mémoire visuelle.

En effet, la mémoire visuelle joue un rôle clé dans l'organisation et la rétention des informations, car elle permet au cerveau de structurer et de retrouver plus facilement ce qui a été appris. Cela s'explique par le fait que notre cerveau traite plus rapidement les images que les textes. Associer une information à un élément visuel (dessin, symboles, schémas, carte mentale) aide à mieux structurer les idées. Les représentations visuelles permettent de voir des liens entre les concepts, facilitant ainsi la compréhension et l'organisation des informations complexes.

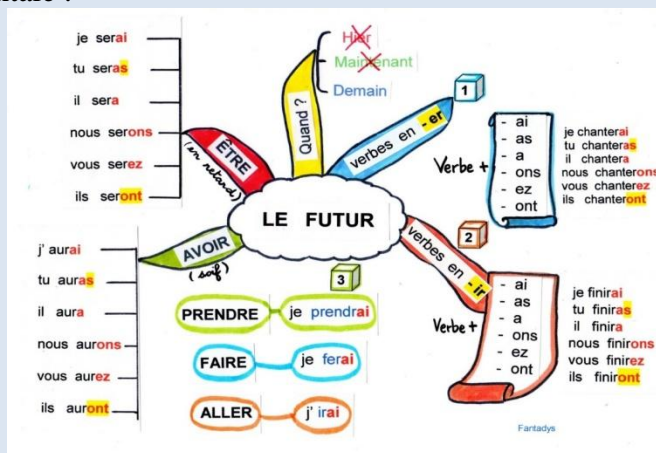
Le cerveau ne se contente pas d'enregistrer des informations isolées : il construit des réseaux de sens en associant des images à des mots clés. Cette approche active la mémoire visuelle permettant de mieux ancrer les connaissances dans la mémoire à long terme. Les schémas et les cartes mentales vont permettre de réduire la charge cognitive et, en même temps, il peut mieux stocker et retrouver les informations grâce à des repères sensoriels (couleurs, spatialisation, formes).

Quant aux apprenants, ils peuvent créer leurs propres outils de révision, développer des stratégies efficaces pour retenir les règles de grammaire ou les expressions idiomatiques et, surtout, apprendre à apprendre. Il serait utile d'encourager les élèves à faire eux-mêmes leurs propres cartes mentales qui les aident beaucoup à assimiler les informations, dans certaines étapes de l'apprentissage. Plus on propose des activités sollicitant l'esprit de synthèse et d'illustration, plus cette pratique sera automatisée par les apprenants.

Pour créer une carte mentale efficace, il est essentiel de suivre quelques principes de base:

- On choisit l'idée centrale;
- On fait des rayons ou des branches qui représentent les idées clés liées à ce thème;
- Chaque branche sera divisée en sous-branches pour détailler des concepts plus précis;
- On utilise des couleurs, des images, des symboles ou des pictogrammes pour stimuler la mémoire visuelle tout en facilitant la compréhension et la mémorisation;
- On évite la surcharge de la carte avec trop de texte ou trop de couleurs;

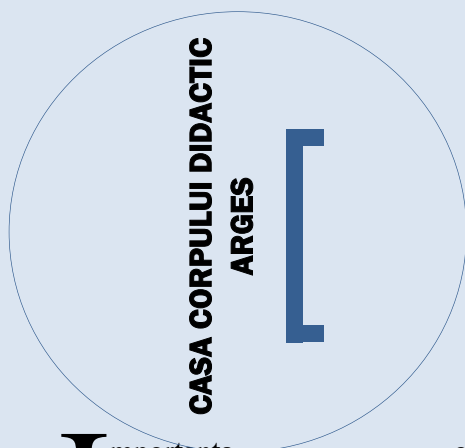
➤ L'important est que la carte soit faite à la main, il y a des études qui montrent que la motricité de l'écriture, même lente, permet au cerveau de prendre le temps de traiter, d'analyser et d'intégrer plus efficacement les connaissances.
Exemple de carte mentale :

<https://fantadys.com/cartes-mentales/francais/conjugaison/comment-page-1/>

Webgraphie :

- <https://lecafedufle.fr/utilisation-cartes-mentales-classe-fle/>
- <https://www.researchgate.net/publication/383405875>
- <https://alain-michel.canoprof.fr/eleve/ateliers-numeriques/cartes-heuristiques/atelier-cartes-heuristiques/index.xhtml>

SECURITATEA REȚELELOR DE CALCULATOARE LA NIVEL FIZIC

*Inf. Lincă Corina,
Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” Pitești*

Importanța aspectelor de securitate în rețelele de calculatoare a crescut odată cu extinderea prelucrărilor electronice de date și a transmiterii acestora prin intermediul rețelelor. În cazul operării asupra unor informații confidențiale, este important ca avantajele de partajare și

comunicare aduse de rețelele de calculatoare să fie susținute de facilități de securitate substanțiale.

Securitatea rețelelor de calculatoare este în acest moment parte integrantă a domeniului rețelelor de calculatoare și ea implică protocoale, tehnologii, sisteme, instrumente și tehnici pentru a securiza și opri atacurile rău intenționate. Astfel, informațiile nu vor putea fi accesate sau interceptate de persoane neautorizate (curioase sau rău intenționate) și se va împiedica falsificarea informațiilor transmise sau utilizarea clandestină a anumitor servicii ale diverșilor utilizatori ai rețelelor.

Nivelul fizic este vulnerabil la interceptări și întreruperi. Fibra optică este mult mai sigură, dar atât mediile bazate pe cupru și cele bazate pe fibră optică sunt vulnerabile la tăiere. Acest tip de acțiune poate duce la căderea segmentelor de rețea, a diverselor calculatoare sau a întregii rețele. De asemenea, instabilitățile curentului electric, dezastrele naturale pot afecta echipamentele de rețea până la căderea acestora.

Cablul de cupru, cum ar fi cel coaxial, se comportă asemeni echipamentelor radio, emițând semnale electrice. Cu un echipament de ascultare adecvat, aceasta informație poate fi monitorizată. De asemenea, pe cablul de cupru se poate intercala un dispozitiv de interceptare, astfel încât informațiile să fie furate direct. În acest context, în faza de proiectare, traseele cablurilor trebuie să fie stabilite în așa fel, încât să nu permită accesul persoanelor neautorizate. Cablurile de cupru pot fi dispuse în structura clădirii, prin tavan, perete, sau podea.

De exemplu, în cadrul sistemelor militare, ascultarea firelor este împiedicată prin includerea acestora în tuburi sigilate conținând gaz de argon la presiuni înalte. Penetrarea tubului va conduce la pierderi de gaz urmate de scăderea

presiunii ceea ce va declanșa alarma.

Premiul nivel al securității echipamentului și a accesului la o rețea este accesul fizic. Pentru a securiza accesul fizic la rețea trebuie luate următoarele măsuri:

- Toate sistemele de securitate fizică (de exemplu coduri de acces în clădire și coduri de acces pentru prevenirea incendiilor etc.) trebuie să fie instalate în conformitate cu regulamentele unității.
- Accesul fizic la locațiile în care sunt echipamente trebuie să fie documentat și monitorizat video prin jurnale, stabilindu-se reguli de intrare și ieșire.
- Pentru fiecare încăpere în care sunt instalate echipamente se aprobă accesul doar pentru personalul care răspunde de buna funcționare a echipamentelor și, dacă este cazul, accesul terților, ale căror obligații implică acces fizic.
- Personalul care are drepturi de acces trebuie să dețină legitimație de serviciu și acte de identitate care să-i ateste calitatea.
- Acordarea drepturilor de acces (folosind card-uri, chei, parole) se face în scris de către departamentul care deține încăperea și resursele, acestea fiind predate când nu mai sunt folosite.
- Instituția ține o evidență a tuturor cardurilor și/sau cheilor de acces emise, retrase, pierdute sau furate.
- Nu este permis transferul dreptului de acces.
- Accesul vizitatorilor în spațiile protejate trebuie documentat și, vizitatorii trebuie să fie însoțiți în zonele cu acces restricționat.
- Pentru fiecare spațiu cu acces restricționat trebuie desemnată o persoană care să verifice periodic înregistrările de acces și să cerceteze orice acces suspect.
- Accesul restricționat trebuie marcat.

Soluțiile de protecție fizică se pot împărți în două mari categorii:

a) **soluțiile de protecție pentru echipamente** sunt împărțite la rândul lor funcție de natura protecție care se dorește, în:

- protecție contra furtului – prin încuietori, plasări în spații special amenajate

- protecție contra distrugerilor (cu sau fără intenție, aici intervenind și cataclismele naturale gen incendii, inundații, cutremure) – prin instalarea de sisteme de securizare contra incendiilor, inundațiilor sau cutremurelor.

- protecție contra plusurilor de tensiune – prin instalarea de siguranțe specializate de protecție.

Nu putem să considerăm securizată o rețea dacă nu avem minimul de protecție asigurat echipamentelor din cadrul ei, fie ele

directe (cabluri, switch-uri, servere, cabinete, calculatoare, etc.) sau indirecte (panouri electrice, sisteme de protecție contra incendiilor, etc.)

b) **soluțiile de protecție pentru protecția intruziunilor** se referă în special la securizarea perimetrală – securizare care se poate efectua folosind garduri, sisteme de supraveghere, acces limitat pe bază de chei, cartele de acces, zone diferențiate pe nivele diferite de acces prin așezări și

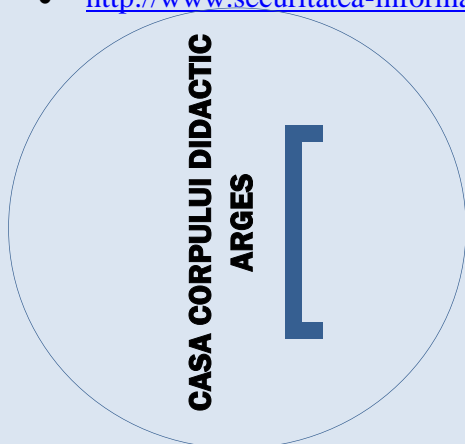
amenajări speciale pentru zonele sensibile ce dețin echipamente speciale – cât și pentru diferențieri de acces pentru persoane distincte, cu drepturi personalizate la nivel de acces.

Securitatea informațională este un domeniu mult prea vast și cu prea multe domenii conexe pentru a fi detaliat complet undeva. Lumea este în continuă mișcare, cerințele de securitate și confidențialitate cresc pe zi ce trece, iar amenințările țin pasul.

În condițiile în care pot exista interese numeroase de "spargere" a unei rețele, este evident că proiectanții resurselor hard și soft ale acestora trebuie să ia măsuri de protecție serioase împotriva unor tentative rău intenționate. Metodele de protecție care pot stopa atacatorii se pot dovedi uneori inutile sau cu un impact foarte redus asupra unor adversari redutabili - dedicați și cu posibilități materiale considerabile.

Bibliografie:

- Octavian RUSU – Rețele de calculatoare/Ingineria Rețelelor de calculatoare – Note de curs – Universitatea Alexandru Ioan Cuza
- Andrew S. Tanenbaum – Rețele de calculatoare, Ediția a 4-a, Ed.Byblos, 2004
- <http://www.cert-ro.eu>
- <http://dcd.uaic.ro>
- <http://www.securitatea-informatica.ro>

MECANISMUL BIELĂ-MANIVELĂ - STUDIU DE CAZ

*Prof. Bucurescu Iuliana
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

Mecanismul bielă-manivelă este unul dintre cele mai utilizate mecanisme din construcția de mașini. Rolul său principal este transformarea mișcării de rotație în mișcare de translație alternativă sau invers. Acest mecanism stă la baza funcționării motoarelor cu ardere internă, compresoarelor, pompelor și mașinilor-unelte.

Datorită simplității constructive și fiabilității, mecanismul bielă-manivelă este studiat frecvent ca exemplu reprezentativ în teoria mecanismelor.

Mecanismul bielă-manivelă este alcătuit din următoarele elemente principale:

- Manivela – element conducător, execută mișcare de rotație;
- Biela – element intermediar, transmite mișcarea;

- Pistonul (cursorul) – element condus, execută mișcare de translație;
- Batiu (cadru fix) – suportul mecanismului.

Clasificarea mecanismului bielă–manivelă

Criteriu de clasificare	Încadrare
După structura cinematică	Mecanism plan
După complexitate	Mecanism simplu
După tipul mișcării	Transformă rotația în translație
După rolul funcțional	Mecanism de transformare
După tipul legăturilor	Legături inferioare

Principiul de funcționare

La rotirea manivelei în jurul axei sale, mișcarea este transmisă către bielă. Aceasta transformă mișcarea de rotație într-o mișcare alternativă a pistonului. Pistonul se deplasează înainte și înapoi într-un cilindru, realizând astfel mișcarea de translație.

În cazul motoarelor termice, mișcarea pistonului este determinată de presiunea gazelor arse, iar mecanismul transformă această mișcare alternativă în rotația arborelui cotit.

Domenii de utilizare:

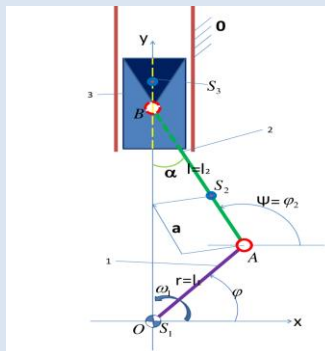
Mecanismul bielă–manivelă este utilizat pe scară largă în:

- motoare cu ardere internă (auto, motoare industriale);
- compresoare de aer;
- pompe mecanice;
- prese mecanice;
- mașini-unelte.

Avantaje și dezavantaje:

Avantaje	Dezavantaje
Construcție simplă	Uzură la articulații
Randament mecanic bun	Vibrații la turații mari
Fiabilitate ridicată	Necesită lubrifiere
Ușor de întreținut	Mișcare neuniformă

Mecanismul bielă–manivelă este esențial pentru dezvoltarea tehnicii moderne, fiind una dintre cele mai vechi și mai eficiente soluții de conversie a mișcării. Studiul acestuia permite înțelegerea noțiunilor fundamentale de cinematică și dinamică a mecanismelor.

Mecanismul este un exemplu clasic în studiul teoriei mecanismelor și a mașinilor, fiind utilizat pentru:

- înțelegerea cinematicii mecanismelor;
- analiza forțelor și a mișcărilor;
- introducerea noțiunilor de randament și uzură.

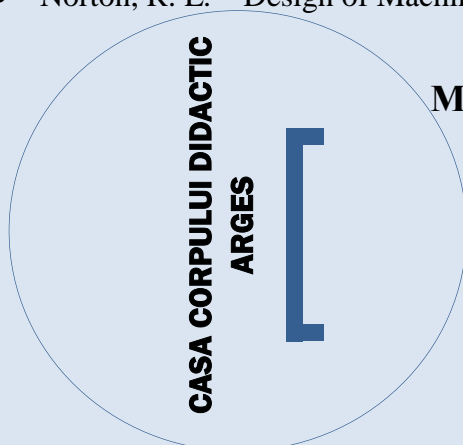
Dezvoltarea transporturilor, a industriei energetice și a automatizărilor nu ar fi fost posibilă fără utilizarea mecanismului bielă–manivelă, care a stat la baza evoluției motoarelor și a mașinilor moderne.

Acest studiu de caz evidențiază importanța mecanismului bielă–manivelă ca exemplu reprezentativ de mecanism de transformare a mișcării. Simplitatea, eficiența și domeniile largi de utilizare justifică frecvența cu care este analizat în domeniul mecanicii.

„Mecanismul bielă–manivelă reprezintă una dintre cele mai importante soluții constructive pentru transformarea mișcării alternative în mișcare de rotație, constituind elementul de bază al funcționării motoarelor și mașinilor alternative.”

Bibliografie:

- Ionescu, N. – Teoria mecanismelor și a mașinilor, EDP, București
- Popescu, D. – Organe de mașini, Editura Tehnică
- Norton, R. L. – Design of Machinery, McGraw-Hill

MODALITAȚI DE PETRECERE A TIMPULUI

LIBER DE CATRE COPII

*Prof. Oprea Claudia-Elena,
Clubul Copiilor Mioveni*

Timpul liber este o perioadă în care copiii nu merg la școală. În acest timp liber, copiii au la dispoziție o mulțime de posibilități plăcute și utile de petrecere a timpului liber.

Când sunt în weekend, copiii pot să se odihnească sau să se plimbe în aer curat în mijlocul naturii. De asemenea, duminica pot să meargă la Biserică sau să citească din cărți folositoare pentru minte și suflet.

Copiii mai mici se pot juca, iar cei de vârstă mai mare pot să studieze sau să citească din cărți care le face plăcere.

De asemenea, au posibilitatea să meargă și în parcuri, la cumpărături sau la expoziții de pictură, sculptură sau expoziție de carte, la muzee ș.a.

Pentru copiii performanți, este indicat să participe la unele concursuri școlare. Pentru a putea să participe la concursuri școlare, este indicat pentru copii să se pregătească în mod corespunzător. Pentru pregătire, este nevoie de o programă, de cărți speciale, de calculator sau laptop, precum și de conexiune la Internet pentru a putea să caute materiale auxiliare suplimentare, de manuale școlare și de CD-uri cu materiale auxiliare pentru copiii avansați într-un anumit domeniu de studiu.

O modalitate recomandată și extrem de benefică pentru relaxare a copiilor în weekend este audierea unor piese muzicale plăcute, precum și citirea unor cărți de literatură, de poezii sau povești pentru copii. Pentru copiii talentați la pictură și desen este indicat ca acești copii să deseneze și să picteze.

De asemenea, este bine atunci când copiii comunică cu părinții și cu alți copii din familie, cu frați și surori sau cu alte rude. Este foarte frumos atunci când copiii învață să colaboreze și să comunice cu alți oameni.

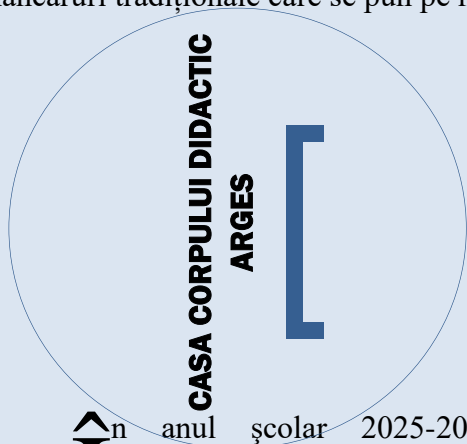
În timpul vacanțelor, copiii pot să meargă la țară la bunici sau pot să meargă în stațiuni montane sau la mare sau în alte locuri captivante și pline de încărcătură spirituală.

De asemenea, pot să meargă să se roage la unele biserici și mănăstiri. În stațiunile montane sau la mare pot să viziteze unele obiective turistice importante și pot face și mici cumpărături.

În timpul vacanțelor sau weekendurilor, copiii pot, de asemenea, să folosească tehnologia sau calculatorul pentru a asculta muzică sau pentru a urmări filme documentare pentru copii sau filme pentru copii, filme de desene animate pentru copii, se pot juca și pe calculator ș.a.

În timpul sărbătorilor de iarnă, în vacanța de iarnă, pot să meargă cu colindul sau pot să împodobască și Bradul de Crăciun. De asemenea, este bine să meargă și la Biserică.

Cu ocazia sărbătorilor pascale pot să își ajute părinții la încondeiat ouă și la prepararea unor mâncăruri tradiționale care se pun pe masa de Paști.

NOUTĂȚI ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI FRANCEZ

Prof. Ianin Mădălina

Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu”, Timișoara

În anul școlar 2025-2026 școala evoluează pentru a ajuta mai bine fiecare elev să fixeze cunoștințele fundamentale și să asigure egalitatea de șanse pe întreg teritoriul țării.

Începând cu septembrie 2025, programele de la grădiniță până la clasa a treia sunt revăzute pentru a dezvolta la elevi competențele esențiale ca: a citi, a scrie, a calcula și a înțelege ce citesc. Obiectivul este să ofere fiecărui elev o bază solidă de cunoștințe, condiție indispensabilă reușitei școlare. Această reformă se bazează pe rezultatele de la evaluările naționale și pe recomandările Consiliului superior al programelor din Franța.

Rata reușitei la bacalaureat a fost de 85,5%. Franța dorește să facă din liceele tehnologice o alegere de viitor pentru tineri și un partener-cheie pentru fabricile de pe teritoriul întregii țări.

În Franța sunt aproximativ 2100 de licee tehnologice care formează 95% de elevi și 5% ucenici în fiecare an. Aceștia vor obține o diplomă după ce susțin bacalaureatul profesional, un certificat de specializare sau o diplomă în meseria urmată la școala de ucenici. După clasa a 10a, 3 elevi din 10 absolvenți ai școlii de ucenici urmează cursurile liceului tehnologic.

Începând din 2023, reforma liceului tehnologic continuă în 2025-2026 cu stagii de practică, parcurs personalizat, mentorat și

susținere din partea școlii la primul loc de muncă.

Franța oferă egalitate de șanse în toate zonele țării și de aceea statul alocă măsuri pentru a asigura reușita tinerilor din zonele rurale pe piața muncii.

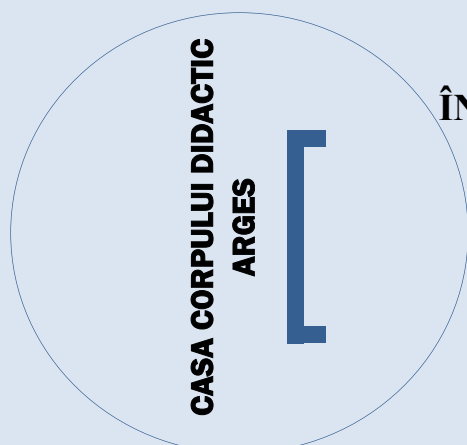
O alta măsură luată de școlile din Franța este promovarea practicării sportului în școală. Astfel au lansat un program „label Generation 2030” pentru a promova valorile sportului cu ocazia Jocurilor Olimpice de iarnă 2030. „Uniunea Națională a Sportului Școlar” este principala organizație sportivă care dezvoltă aptitudinile sportive la elevii din Franța în colaborare cu școlile și cu Ministerul Învățământului din Franța. Aceasta organizează „Ziua Sportului

Bibliografie:

- Ministère de L'Education Nationale de L'Enseignement Supérieur et de la Recherche.
(<https://www.education.gouv.fr>)

Școlar”, în 17 septembrie, un eveniment anual care promovează practicarea sportului de către elevi. Motivul pentru care se organizează astfel de manifestări este sensibilizarea tinerilor pentru importanța activității fizice și sportive pentru dezvoltarea lor armonioasă, sănătatea lor și starea lor de bine. Ele vizează și promovarea valorilor educative și cetățenești ale sportului ca de exemplu, respectul, spiritul de echipă și fair-play-ul. În Franța se fac 108 ore de sport / an școlar.

Ziua Sportului Școlar favorizează practicarea sportului de către tineri, permițându-le să descopere noi sporturi, să-și dezvolte competențe fizice și să practice activități sportive într-un mod ludic și convivial.

ÎNVĂȚAREA PRIN JOC-ECHILIBRU - EXEMPLE PRACTICE

*Profesor pentru educație timpurie Popa Adriana–Ioana
G.P.N nr. 6 Cîncești/Bihor*

- Jocuri și activități pentru stimularea multisenzorială- simțul tactil, olfactiv și gustativ

„EMOȚIILE FAC PARTE DIN NOI”

- În urma unor povestiri/ întâmplări relatate de către cadrul didactic, copiii au învățat să-și înțeleagă emoțiile, și să identifice factorul care le declanșează o emoție.

- Am desfășurat „ **jocul emoțiilor**”- fiecare copil trebuia să identifice emoția un coleg, să o așeze la emoticonul corespunzător emoției pe care colegul o exprimă cel mai des în grupă. Copiii au ales fotografiile colegilor având ochii închiși.

FURIA

- Le-am povestit copiilor întâmplări în care un băiețel se simțea mereu asemenea „vulcanului furios”. La captarea atenției am folosit un experiment „ Borcanul cu furie”.

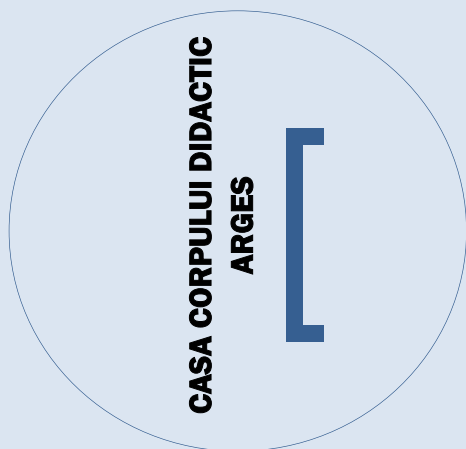
- **EPERIMENTE:** Oul plutitor și dansul culorilor

- Și eu pot să-mi confecționez singur o jucărie - SLIME

- Momente de relaxare la grădiniță - (Exerciții yoga)

**PRACTICA PROFESIONALĂ – O
EXPERIENȚĂ VALOROASĂ ÎN FORMAREA
VIITORILOR SPECIALIȘTI**

*Aldea Floricica professor
Liceul Tehnologic Astra Pitești*

Stagiile de practică constituie un element esențial în formarea elevilor, pregătindu-i pentru intrarea pe piața muncii și familiarizarea lor cu aceasta.

Cei mai mulți tineri, odată ieșiți de pe băncile școlii își doresc să își construiască o carieră care, de cele mai multe ori, este diferită față de domeniul pe care l-au studiat.

Importanța stagiilor de practică stă în dezvoltarea abilităților profesionale aplicate și constituie un început de drum pentru tinerii fără experiență care nu au o bună informare cu privire la domeniul pentru care se pregătesc, lucru care generează o rată a șomajului crescută în rândul acestora. Nepregătirea absolvenților pentru piața muncii este determinată de informațiile neactualizate prezentate în școli și un conținut al programelor școlare neadecvat cu cerințele angajatorilor. Pe termen lung, această situație poate declanșa diminuarea accesului la educație al generațiilor următoare, ceea ce sprijină instalarea sărăciei.

Stagiul de practică are scopul de a aduce elevii în contact cu lumea activă și de a le completa pregătirea profesională și personală prin efectuarea de practică într-un mediu de producție real și de a le facilita găsirea unui domeniu de activitate potrivit domeniului studiat.

Proiectul „Competențe profesionale prin stagii de pregătire practică - COMP PROF ASTRA” ID 305959, își propune să asigure un demers sustenabil, astfel încât școala să modeleze elevi suficient de productivi încât să mențină avantajul competitiv al oricărui agent economic, determinându-l astfel pe acesta să angajeze absolvenții. De asemenea, proiectul ajută la creșterea nivelului de informații și competențe practice menținând astfel forța de muncă în domeniile de specialitate din regiunile mai puțin dezvoltate ale României.

Aspecte din stagiile de practică a elevilor Liceului Tehnologic Astra, participanți în Grupul țintă al Proiectului cu ID 305959 cu titlul „Competențe profesionale prin stagii de pregătire practică a elevilor din Liceul Tehnologic Astra - COMP-PROF- ASTRA”.

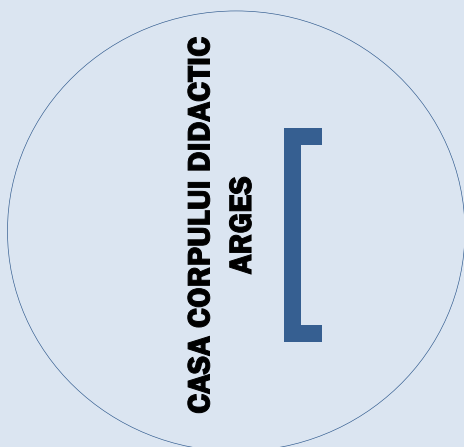
Creșterea numărului de parteneriate locale dintre furnizorii de educație și mediul de afaceri pentru promovarea, organizarea și derularea stagiilor de practică specializate în beneficiul elevilor din învățământul profesional și tehnic va ușura trecerea de la școală la viața activă a tinerilor.

Printre beneficiile stagiilor de practică se numără: acomodarea cu locurile de muncă în care vor activa, dobândirea unor cunoștințe noi, intrarea în contact direct cu colegii de muncă, îmbunătățirea CV-ului și creșterea șanselor la angajare, îmbunătățirea capacității de adaptare la cerințele unui loc de muncă prin dezvoltarea aptitudinilor și dobândirea abilităților practice specifice de muncă.

Piața muncii actuală are nevoie de tineri care să dobândească cunoștințe specializate în domeniu și care să dezvolte competențe de adaptare ulterioară la condițiile pieței muncii.

Proiectele care implică promovarea, organizarea și derularea stagiilor de practică specializate contribuie atât la dezvoltarea învățământului prin implicarea instituțiilor de învățământ, cât și a mediului de afaceri prin intermediul companiilor partener.

Forme de realizare și organizare a activităților didactice în perioada preșcolară:

MEMORIZAREA

*Prof. educație timpurie: Chifan Maria Cristina
G. P. P. "Sf. Marina", Câmpulung*

Memorizarea este o activitate de educare a limbajului, centrată pe obiectivele învățământului preșcolar și pe particularitățile de vârstă individuale ale copiilor. Valoarea formativă a acestei activități se axează pe dezvoltarea memoriei logice voluntare a preșcolarilor, având ca premise specificul proceselor psihice la această vârstă (Mitu, Antonovici, 2005, p. 23). Predarea - învățarea poeziilor contribuie în largirea sferei cognitive a copiilor, în îmbogățirea reprezentărilor despre societate, despre natură, despre obiecte. Prin intermediul poeziilor ascultate și învățate, copiii își largesc treptat orizontul de cunoaștere (Gheorghina, Oprescu, Dănilă, Novac, Bunăiașu, Cămărașu, Păinescu, 2007, p. 63).

"Memoria este procesul psihic de întipărire, stocare (depozitare) și reactualizare a informațiilor. Memorarea este acel proces al memoriei prin care are loc întipărirea, fixarea experienței, engramarea ei. După prezența sau absența intenției de a memora, a efortului voluntar, memorarea se împarte în neintenționată (involuntară) și intenționată (voluntară). În funcție de prezența sau absența gândirii, a înțelegerii, a unor succesiuni logice, desprindem memorarea mecanică (în lipsa înțelegerii) și memorarea logică (bazată pe înțelegerea materialului memorat)" (Zlate, Crețu, Mitrofan, Aniței, 2005, p. 52).

"Poeziile ascultate și învățate în grădiniță le largesc orizontul de cunoaștere, le dezvoltă și le îmbogățesc reprezentările despre obiecte și fenomene ale naturii. Memoria este un proces psihic constituit din trei faze succesive (Zlate, 2005, p. 38): faza de achiziție (memorare), faza de reținere (păstrare) și faza de reactivizare (actualizare) cu două momente: recunoașterea și reproducerea. Alături de gândire, memoria stă la baza activității de învățare.

Tipuri de activități de memorizare: activități de predare – învățare; activități de fixare; activități de verificare.

a. Memorizarea - activitate de predare învățare – educatoarea face cunoscut copiilor textul și procedează la învățarea lui de către copii.

b. Memorizarea – activitate de fixare – se asigură însușirea temeinică a poeziilor predate și se consolidează deprinderea de a le reproduce conștient și expresiv.

c. Memorizarea – activitate de verificare – se verifică exactitatea reproducerii, însușirii poeziei, exactitatea reproducerii și temeiniciei memorizării poeziilor.

În învățământul preșcolar, aceste trei tipuri de activități de memorizare nu sunt separate, ci sunt activități mixte: într-o activitate de predare – învățare a unei poezii trebuie realizată și o secvență de fixare și consolidarea a unor memorizări anterioare, cu elemente comune în tematică.

Exemple de activități:

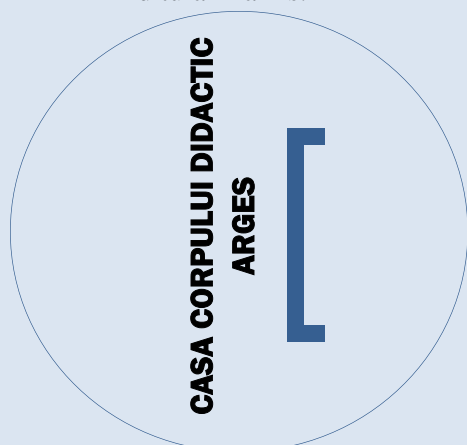
GRUPA MICĂ: Educarea limbajului (DLC): "La grădiniță" de T. Oancea, "Păpușa" de M. Negrea, "Mamei," de E. Dragoș, „Miaunica” de D. Botez, "Grupa mică" de D. Faur, etc.; Educație pentru societate (DOS): "Batista" de L. Constantinescu, „Ce am?" de A. Sahghian, "Apa rece" de M. Negrulescu, etc.

GRUPA MIJLOCIE: Educarea limbajului (DLC): „Vine ploaia” de G. Coșbuc, ”Toamna” de D. Botez, ”Puișorul cafeniu” de O. Cazimir, ”Hoțul” de D. Crăsnaru, etc.; Educație pentru societate (DOS): ”Furnica” de O. Cazimir, ”Pisica tristă” de I. Muncea.

GRUPA MARE: Educarea limbajului (DLC): ”Revedere”, ”Ce te legeni”, ”Somnoroase păsărele” de M. Eminescu, ”Balada unui greier mic” de G. Topîrceanu, etc.; Educație pentru societate (DOS): ”Școlărița” de S. Filip, ”Leneșul și silitorul” de N. Batzaria, ”Din an în an”, ”Colinde colinde” de M. Eminescu, etc.

BIBLIOGRAFIE:

1. ”Curriculum pentru învățământul preșcolar”, MEN nr. 4.694/2.08.2019;
2. Gherghina D., Oprescu N., Dănilă I., Cornel N., Ilie V., Bunăiașu C., Cămărașu G., Păunescu A., (2007), *Metodica activităților instructiv - educative în învățământul preșcolar*, Craiova, Editura Didactica Nova;
3. Mitu F., Antonovici S., (2005), *Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar*, București, Editura Humanitas Educațional;
4. Zlate M., Crețu T., Mitrofan N., Aniței M., (2005), *Manual pentru clasa a X-a Psihologie*, București, Editura Aramis.

EMOȚIILE ÎN VIAȚA COPILOR

*Profesor educație timpurie Tănase Caterina
Școala Gimnazială Ștefan cel Mare*

«A gasi calea de a reconcilia emotile pozitive si negative reprezinta cheia eliberari energiei pentru schimbare.» (Michael Fulan)

Vârsta preșcolară constituie cea mai importantă etapă în dezvoltarea personalității copilului, decolarea în marile zboruri ale unei vieți omenești, de aceea influențele educative sunt hotărâtoare. Și ce loc mai potrivit decât grădinița, departe de agitația cotidianului, copilul intră într-un mediu primitor și stimulat, asemeni unei căsuțe cu povești în care, copilul se regăsește într-un permanent dialog cu literatura, muzica, artele plastice, natura, mișcarea, socialul. Emoțiile și sentimentele preșcolarului ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui.

Emoția este o trăire a unei persoane față de un eveniment important pentru aceasta. Emoțiile pot fi pozitive și negative. Cele pozitive apar atunci când ceea ce o persoană își dorește corespunde cu ceea ce i se întâmplă (bucurie, mulțumire) iar cele negative atunci când există o contradicție între ceea ce i se întâmplă sau ceea ce obține o persoană și așteptările ei (tristețe, nemulțumire, dezamăgire, îngrijorare, furie, etc.).

Datorită maturizării pe de o parte, și socializării pe de altă parte, din al treilea an de viață, copiii manifestă semne de rușine, jenă, mândrie și vinovăție. Pe măsură ce copilul dobândește controlul asupra comportamentului,

emoțiile sunt exprimate în conduite aprobate social.

Competența emoțională pe care o dobândesc copiii reprezintă abilitatea acestora de a-și gestiona propriile emoții, precum și de a recunoaște și de a se adapta la emoțiile celorlalți. Pentru o bună adaptare socială și menținerea unei bune sănătăți mentale, copiii trebuie să învețe să recunoască ce simt pentru a putea vorbi despre emoția pe care o au trebuie să învețe cum să facă o disociere între sentimentele interne și exprimarea externă și nu în ultimul rând să învețe să identifice emoția unei persoane din expresia ei exterioară pentru a putea în felul acesta să răspundă corespunzător.

Abilitățile emoționale înseamnă:

- a înțelege (a identifica cauza emoțiilor, a recunoaște consecințele emoțiilor)
- a exprima (a identifica propriile emoții, emoțiile altora, a recunoaște și a le transmite mai departe verbal și nonverbal, a diferenția starea emoțională de exprimarea ei externă, a empatiza)
- a regla emoțiile (a folosi strategii de reglare a emoțiilor).

Dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor preșcolari conduce la formarea și menținerea relațiilor cu ceilalți, ajută copii să se adapteze la grădiniță, previne apariția problemelor emoționale și de comportament. Educatoarea în colaborare cu părinții sunt cele care contribuie la dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor prin trei modalități:

- prin reacțiile avute la emoțiile exprimate de copii;
- prin discuții despre emoții;
- prin experimentarea propriilor emoții față de ei.

Expresivitatea emoțională a educatoarelor devine un model pentru copii preșcolari, în ceea ce privește exprimarea emoțională. Astfel, o educatoare care exprimă în mod frecvent emoții

negative, copiii vor exprima și ei aceste emoții, datorită expunerii repetate la acestea.

Modalitatea în care adulții discută problemele legate de emoții poate transmite sprijinul și acceptarea lor și poate contribui la conștientizarea de către copil a diferitelor stări emoționale pe care le experimentează.

Exemplu: Cadrele didactice care sunt adeptele ideii că emoțiile, în special cele negative, nu trebuie discutate deschis pot induce copiilor ideea că emoțiile nu trebuie exprimate, ceea ce afectează capacitatea de reglare emoțională a acestora.

Preșcolarii pot înțelege emoțiile exprimate de copiii de aceeași vârstă cu ei în timpul unui contact social, ceea ce îi ajută în rezolvarea conflictelor. Apoi, preșcolarii sunt capabili de implicare empatică în emoțiile celorlalți și își pot reda propriile emoții în diferite situații sociale pentru a minimaliza efectele nesănătoase ale emoțiilor negative și pentru a împărtăși emoțiile pozitive cu ceilalți.

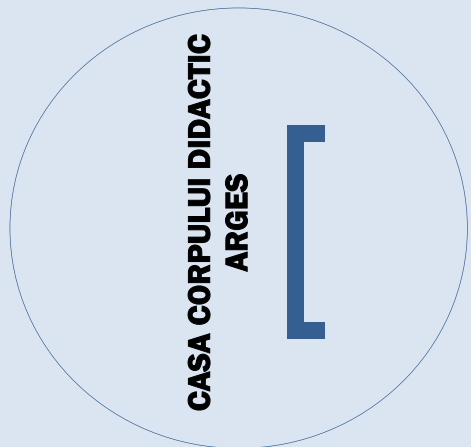
Exprimarea adecvată a emoțiilor este foarte importantă în cadrul interacțiunilor sociale, deoarece contribuie la menținerea lor. Exprimarea neadecvată de către copii a emoțiilor negative, prin agresivitate fizică sau verbală determină un comportament de izolare a acestora. Dacă acei copii care manifestă frecvent aceste emoții pozitive au mai mulți prieteni și sunt mai îndrăgiți de ceilalți, copiii care se comportă agresiv au dificultăți în a recunoaște și a înțelege emoțiile exprimate de ceilalți într-o situație specifică. Abilitatea copiilor de a-și identifica și monitoriza propriile emoții sporește nivelul de autoconștientizare a emoțiilor și de monitorizare și control a propriilor vieți.

Educația emoțională la grădiniță contribuie la formarea unei personalități echilibrate, empatică și responsabile. Copiii care învață să-și cunoască și exprime emoțiile au relații mai bune

cu ceilalți, se adaptează mai ușor și obțin performanțe mai bune în învățare.

Bibliografie:

- Ștefan A. Catrinel & Kallay Eva - “Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari”, editura ASCR, Cluj Napoca, 2007
 - Vernon, A. - “Dezvoltarea inteligenței emoționale prin educație rațional - emotivă și comportamentală”, editura ASCR, Cluj Napoca, 2006
- ***”Revista învățământului preșcolar”

FRUMUSEȚEA ÎN ARTE. ACTIVITĂȚI REMEDIALE

Prof. Cristina-Daniela Boboc
Școala Gimnazială Ion Minulescu Pitești

FRUMUSEȚEA

de Grigore Alexandrescu

Adesea pe câmpie
Auz o armonie,
Un ce melodios:
Un glas care se pare
Ascuns în depărtare,
Un imn misterios.
De unde oare vine?
Din sferele senine?
Din zefirii ce zbor?
Din iarba ce șoptește?
Din planta ce trăiește?
Din floare? din izvor?
Din nici una în parte,
Din multe-mpreunate,
Din toate e-ntocmit;
E glas al suferinței,
Al lumii ș-al ființei
Suspîn nemărginit.

Așa e frumusețea:
Dulceța, tinerețea,
Blândetea, eleganța, o-ncing, o încunun:
Chipu-i e crin, profiră,
Inima ei o liră,
Cuvintele ei șoapte, ce-n inimă răsun.
Și flacăra privirii
Și grația zâmbirii
În ochii ei se joacă, pe buze-i locuiesc.
Din preajmă-i ea gonește
Durerea ce muncește,
Icoană-a fericirii, iluzii o-nsoțesc.
Un dar, ce nume n-are
În limbă muritoare,
Mișcările-i însuflă, în umbletu-i îl vezi;
Și toate, în unire,
Câștig acea numire,
Ce rar e meritată, ce tu o meritezi.

Arta – literatura, două cuvinte simple dacă sunt privite separat. Împreună însă formează un tot, un întreg completându-se. Educația muzicală și artele plastice exprimă de multe ori starea afectivă, sufleteasca a omului, iar literatura completează această stare prin sensibilitatea cuvintelor. Între arte și literatură exista o legătură ce nu are practic nevoie de demonstrație.

Cuvintele au culoare, cuvintele pictează. Culoarele vorbesc, construiesc un univers sensibil, o gamă de senzații vizuale egală cu un alfabet care creează un limbaj. S-ar parea că picto- poezia ca disciplină artistică, ar avea o rațiune, îngemănând valorile înrudite a două forme de exprimare

artistică. În pictură însă, dacă artistul înlocuiește culoarea albastră a cerului, cu roșu, verdele lanului cu galbenul, verziul apei cu violetul etc, schimbările acestea sunt evidente numai pentru el. Pentru spectator ele nu apar ca schimbări, ci ca o viziune personală a artistului. În artele plastice se folosește metafora cu sens larg de „prezentare a ceva prin altceva”. În cadrul ei întâlnim totuși unele diferențieri purtând denumiri ca : personificare, simbol, alegorie etc.

Pentru materializarea unei idei abstracte se recurge la personificare. „Primăvara” cu frumusețea și gingășia ei, „Toamna” cu belșugul ei sunt personificate prin câte o femeie încărcată cu flori sau purtând roade ale pământului.

Într-o scenă de luptă pe baricadele Parisului din 1830, pictorul E. Delacroix a introdus, central, în tabloul său un chip de femeie care trage după sine mulțimea răsculată. Ea reprezintă libertatea. Într-o mână ține arma, iar în alta drapelul.

O definiție a *artei frumoase* este „o artă vizuală considerată a fi fost creată în principal în scopuri estetice și intelectuale și judecată pentru frumusețea și sensul ei, în special, pictură, sculptură, desen, acuarelă, grafică și arhitectură”, sens, există diferențe conceptuale între artele plastice și artele decorative sau artele aplicate (acești doi termeni acoperind în mare măsură același mediu). În ceea ce privește consumatorul artei, percepția calităților estetice a necesitat o judecată rafinată, de obicei menționată ca având bun gust, care a diferențiat arta plastică de arta și divertismentul popular.

În tradițiile academice europene, **artele frumoase** sunt artă dezvoltată în principal pentru estetică sau frumusețe, deosebind-o de arta decorativă sau de arta aplicată, care trebuie să îndeplinească și o anumită funcție practică, cum ar fi olăritul sau majoritatea metalelor. În teoriile estetice dezvoltate în Renașterea italiană, cea mai înaltă artă a fost aceea care a permis exprimarea și afișarea completă a imaginației artistului, nerestricționată de oricare dintre considerațiile practice implicate, să zicem, de a face și de a decora un ceainic. De asemenea, a fost considerat important faptul că realizarea operei de artă nu presupunea împărțirea operei între diferite persoane cu abilități specializate, cum ar fi necesar cu o piesă de mobilier, de exemplu.

Istoric, cele cinci arte frumoase principale au fost pictura, sculptura, arhitectura, muzica și poezia, cu artele spectacolului, inclusiv teatrul și dansul. În practică, educația din afara conceptului este aplicată de obicei numai artelor vizuale. Printul și desenul au fost incluse ca forme legate de pictură, la fel cum au fost forme de literatură în proză. Astăzi, gama de ceea ce ar fi considerate arte plastice (în măsura în care termenul rămâne în uz) include în mod obișnuit forme moderne, cum ar fi film, fotografie, producție/editare video, design și arta conceptuală.

E. Delacoix- Libertatea călăuzind poporul

Femeia din tablou personifică libertatea sau simbolizează libertatea. Același lucru se poate spune despre statuile lui Michelangelo de pe mormântul familiei Medici de la San Lorenzo din Florența. Ele personifică, simbolizează „Aurora”, „Amurgul”, „Ziua” și „Noaptea”, ba se spune chiar că sunt o prezentare alegorică a scurgerii timpului. Dacă uneori personificarea poate fi considerată drept simbolizare, asta nu înseamnă identificare și eliminare. În tabloul alegoric „Deșteptarea României” de Gheorghe Tattarescu (1820-1894), România e simbolizată printr-o femeie. Ea este trezită din somn de un înger, mesager simbolic al destinului, care îi ridică de pe ochi vălul (alt simbol) care, ținând-o în întuneric, a împiedicat-o să vadă viitorul.

Gheorghe Tattarescu- Deșteptarea României

Frumusețile peisajului românesc și chipul oamenilor de la țară se regăsesc atât în opere literare, cât și în picturi. Peisajele din pânzele lui Nicolae Grigorescu sunt feerice, vaporose,

pline de poezie și îndemn la visare. Femeile sunt frumoase, suave, zvelte. Ciobanii, stăpâni peste plaiuri, sunt mândri și maiestuoși.

Carele, ce se întorc de la muncă și de la târg, înaintează alene trase de boi blajini. Oamenii au o demnitate sărbătorească ce ascunde suferințele pe care le au. Grigorescu a trecut peste ele. N-a văzut decât partea frumoasă, pitorească spre care îl conduce firea sa optimistă/ce pune „ecran roz” de filtrare aspectelor sumbre ale vieții.

Nicolae Grigorescu- Car cu boi

Când însă a fost nevoie, și asta s-a întâmplat cu ocazia războiului de independență, Grigorescu a arătat ce forță și câtă vitejie stăteau ascunse în omul înfățișat de el liniștit, fericit și pașnic.

Sufletul românesc s-a recunoscut în arta sa, artă pe care a îmbrățișat-o cu entuziasm frenetic. Succesul ei a determinat până și pe pictorii academști să abordeze, cu mai multă frecvență subiectele lansate de Grigorescu.

Ștefan Luchian (1868—1916) a lărgit tematica grigoresciană introducând mahalalele bucureștene, florărese, spălătorese, oameni necăjiți.

Ștefan Luchian- La împărțitul porumbului

O modalitate de a verifica dacă elevii și-au însușit anumite opere literare este să le cerem sa ilustreze prin desen conținutul unei strofe sau al unei opere literare. În cadrul activităților din grădiniță se folosește ca și metodă uzuală povestirea după imagini, ajutând astfel copiii să reconstituie acțiunea unei povești pe baza imaginii prezentate. În desen, copiii caută să redea și trăsăturile specifice ale personajelor pe care le reprezintă, stările lor afective. Astfel, vulpea din poveste apare cu un bot lung, ascuțit, cu o coadă puternică, stufoasă. Ursul este masiv, butucănos, ceea ce lasă să se întrevadă mișcările lui greoaie. Aceste posibilități creatoare, ca și cele de redare plastică, continuă să se dezvolte continuu.

În cadrul activităților cu temă aleasă (să reprezinte imagini dintr-un text învățat), elevii mai mari nu se mai mulțumesc cu simpla reproducere a unor imagini sau teme pe care ei le-au mai redat, ci, ajutându-se de aceste imagini sau conținuturi literare, ei compun din proprie inițiativă teme tot mai noi. Micile compoziții realizate de ei au mai multă unitate, elementele temei se leagă strâns între ele și se explică. Personajele sunt surprinse (cel puțin ca intenție) în postură cerută de scena respectivă. Pentru ca activitățile de literatură să fie mai atractive, iar conținuturile învățării să fie asimilate de elevi într-un mod mai plăcut, am folosit un set de poezii. Ținând seama de atașamentul elevilor pentru o formă simplă și ritmată, poeziile scrise redau atât elementele de limbaj plastic, cât și instrumentele de lucru utilizate de către elevi în activitățile plastice, tehnici de lucru, tipuri de culori și nonculori, amestecuri ale acestora. Astfel, memorând cu ușurință versurile poeziilor, elevii își însușesc conținuturile propuse.

În timpul orelor de literatură, elevii pot recita sau cânta poeziile preferate, pe melodii vesele, desenând sau vizualizând picturi celebre, unele inserate în manuale, ora devenind mult mai atractivă. Pentru o aplicativitate optimă, am structurat aceste poezii pe baza obiectivelor cadru ale disciplinei limba și literatura română, realizând diferite rezultate: prezentări ppt, Canva, desene, colaje, creații artistice diferite, evidențiind impactul pe care FRUMOSUL, ARTA le au în viața noastră.

Caligrama este un mod special de dispunere a versurilor, care are ca scop reprezentarea grafică a simbolurilor sau sugestiilor dintr-o poezie. Elevii sunt atrași de acest mod de prezentare și de învățare înțelegând avantajul îmbinării textului cu desenul, a **artelor vizuale și abilităților practice,**

recunoscând semnificația unor mesaje comunicate prin imagini în contexte familiare.

IZVORUL NOPTII

de Lucian Blaga

Frumoaso,
ți-s ochii-așa de negri încât seara
când stau culcat cu capu-n poala ta
îmi pare
că ochii tăi, adâncii, sunt izvorul
din care tainic curge noaptea peste văi

și peste munți și peste șesuri,
acoperind pământul
c-o mare de-ntuneric.
Așa-s de negri ochii tăi,
lumina mea.

Bibliografie

- Adina Nanu-*Vezi? Comunicare prin imagine*, 2002
- Ciolan Lucian- *Învățarea integrată, Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Iași, Editura Polirom, pag. 125-130, 2008
- Ionescu Miron și Radu Ioan- *Didactica modernă*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, pag.113-114, 153-157, 2001
- Lessing GE 1766 – *Laocoon: Eseu cu privire la limitele de pictură și de poezie*, Biblioteca de Arte Liberale, 1962
- Lîgia Toma, Zoicas- *Sensuri și modalități de valorificare a audiției muzicale în educația prin artă și literatură. Studii*, Coordonator științific-Dumitru Salade și Rodica Ciurea, E.D.P., București, p. 109,1973
- *Literatură și pictură- File din istoria criticii de artă din România*, Editura Albatros, București, 1983
- Lucian Ciolan, *Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom 2008
- Paloma Petrescu, Viorica Pop- *Transdisciplinaritatea – o nouă abordare a situațiilor de învățare*, Editura Didactică și Pedagogică, București 2007
- Thomas Munro- *Artele și relațiile dintre ele*, Editura Meridiane, București, 1981
- V.Nemoianu- *O teorie a secundarului. Literatura, progres și reacțiune*, Editura Univers, 1997
- Văideanu George- *Interdisciplinarite*, U.N.E.S.C.O., 1975.

IMPORTANȚA METODELOR DIGITALE IN EDUCAȚIA TIMPURIE

*Profesor educație timpurie: Tudoreci Mădălina
Școala Gimnazială “Iordache Păcescu” Coșești*

În era digitală actuală, tehnologia a devenit o componentă importantă a vieții noastre., influențând aproape toate aspectele societății modern, inclusiv educația. Educația digitală, definită ca integrarea tehnologiei în procesul educative, a început să joace un rol și în instituțiile preșcolare. Schimbarea survine ca urmare a recunoașterii tehnologiei de a sprijini și îmbogăți învățarea, dezvoltarea cognitive și socială a copiilor încă de la o vârstă fragedă.

Obiectivele educației digitale în educația timpurie presupun dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale ale copiilor prin utilizarea unor instrumente moderne și accesibile. Dar pentru a se obține beneficii maxime, integrarea trebuie să fie făcută într-un mod echilibrat și bine planificat ținând cont de recomandările specialiștilor privind timpul petrecut în fața ecranelor. Dacă în trecut procesul de predare se baza exclusiv pe manuale, jocuri tradiționale și interacțiunea directă, astăzi cadrele didactice au la dispoziție o varietate de instrumente digitale menite să îmbogățească experiența de învățare.

Printre instrumentele digitale pe care le folosesc în grădiniță se regăsesc: tabla interactivă / tabla inteligentă pe care proiectez povești animate, cântece, jocuri educaționale (recunoaștere forme, culori, comparații sunete etc.), aplicații educaționale (Jigsawplanet – puzzle online, Padlet, wordwall,, paint etc.), jocuri și activități de realitate augmentată (AR), videoclipuri educaționale.

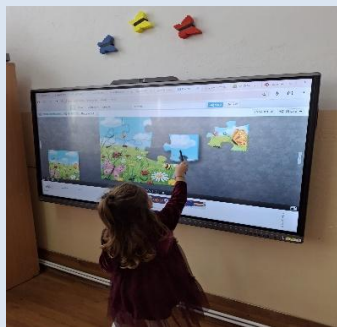

Folosite cu responsabilitate și echilibru, metodele digitale pot transforma învățarea într-o experiență atractivă, adaptată nevoilor copilului și specificului vârstei. Ele nu înlocuiesc jocul liber, socializarea sau activitățile practice, ci completează educația tradițională, oferind învățării noi perspective.

Referitor la importanța metodelor digitale în învățământul preșcolar, un prim aspect al importanței metodelor digitale este creșterea motivației și a interesului copiilor pentru învățare. Aplicațiile interactive, animațiile, cântecele sau poveștile digitale stimulează curiozitatea și atenția copiilor, transformând procesul de învățare într-o activitate plăcută. Copiii mici reacționează pozitiv la stimuli vizuali și auditivi, iar tehnologia le oferă posibilitatea de a explora conținutul într-un mod ludic și captivant.

Un alt beneficiu este personalizarea procesului de învățare. Platformele digitale permit adaptarea activităților la nivelul și ritmul fiecărui copil. Astfel, un copil care învață mai repede poate primi sarcini suplimentare, iar unul care întâmpină dificultăți poate exersa prin jocuri și aplicații specifice. În plus, cadrele didactice pot urmări progresul fiecărui elev și pot oferi feedback fiecărui copil.

De asemenea, metodele digitale facilitează accesul la resurse educaționale variate. Prin intermediul tehnologiei, copiii pot face „excursii virtuale” în muzee, pot viziona experimente științifice, pot asculta povești interactive sau pot participa la activități creative, precum desenul digital ori jocurile de construcție. Acest acces diversificat contribuie la dezvoltarea imaginației, a gândirii critice și a spiritului de explorare.

Totodată, metodele digitale contribuie la întărirea legăturii dintre grădiniță și familie. Platformele de comunicare online le permit părinților să urmărească activitatea copiilor, să primească informații despre progres și să colaboreze mai strâns cu educatoarele. Astfel, procesul educațional devine unul transparent și colaborativ, bazat pe sprijin reciproc între grădiniță și familie.

Este important, însă, să subliniem că metodele digitale trebuie utilizate cu echilibru. Copiii mici au nevoie, în continuare, de activități practice, de jocuri în aer liber și de interacțiuni directe, care să le dezvolte abilitățile sociale, emoționale și motrice. Tehnologia nu trebuie să înlocuiască experiențele reale, ci doar să le completeze și să le facă mai atractive.

Metodele digitale au devenit un instrument esențial în educația timpurie, contribuind la stimularea curiozității, la personalizarea învățării, la diversificarea resurselor și la sprijinirea incluziunii. Ele pregătesc copilul pentru o lume modernă, în care tehnologia este omniprezentă, și îi oferă posibilitatea de a-și dezvolta competențele digitale încă din primii ani de viață.

Totuși, pentru a fi cu adevărat eficiente, metodele digitale trebuie folosite cu discernământ și îmbinate armonios cu activitățile tradiționale. Doar astfel educația timpurie poate răspunde nevoilor copilului, oferindu-i atât bucuria jocului și a descoperirii, cât și pregătirea necesară pentru viitor.

Bibliografie:

- www.didactic.ro;
- Albulescu Ion, Catalano Horațiu, Educația timpurie digitală, Editura DPH, București, 2024
- Culatta Richard, Ghid de educație digitală, Editura Polirom. 2023

OBEZITATEA LA COPII SI SEDENTARISMUL. FACTORI AL LIPSEI IMPLICARII COPIILOR IN ACTIVITAȚI SPORTIVE SI AL UNUI STIL DE VIATA SANATOS

*Prof. Busuroi Marin Vasile
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

In trecut, daca un copil era gras insemna ca este sanatos si ca are mai multe sanse de a supravietui infectiilor si subnutritiei. In orice caz, in secolul trecut greutatea excesiva a fost primara in problemele de sanatate ale copiilor. Obezitatea este definita ca acumularea excesiva a grasimii.

Obezitatea totala la copii si adolescenti a inceput sa fie tratata foarte serios de cand s-a constatat ca, de exemplu, in Statele Unite aproximativ 25% dintre copii sunt considerati obezi. Statisticile obezitatii sunt alarmante – in timp ce in 1982 doar 4% dintre copii aveau probleme, in 1994 procentul lor se ridicase la 16%. Potrivit statisticilor din 2001, aproape 25% dintre copiii albi si 33% dintre cei afro-americiani si hispanici erau obezi. Costurile internarilor copiilor obezi cresteau de la an la an.

Obezitatea copiilor poate duce la multe complicatii. Ea poate avea ca rezultat probleme fizice si emotionale (o proasta parere despre sine, depresie). Elady.ro iti propune sa examinam impreuna posibilele cauze ale cresterii numarului de copii obezi si cum pot fi acestea controlate, pentru ca adoptarea stilului de alimentatie american si in Romania (mancarea fast-food, chipsuri, pizza, bauturi carbogazoase dulci) a inceput sa afecteze si la noi starea de sanatate a copiilor.

Obezitatea la copii

Un copil este considerat obez datorita greutatii si inaltimii sale, care este comparata cu o schema de crestere de catre un doctor. Daca greutatea normala o depaseste cu mult pe cea ideala in comparatie cu

varsta și înălțimea, copilul este numit obez. Obezitatea se calculează folosind BMI-ul, care constă în măsurarea grăsimii din corp.

BMI este alegerea multor medici și specialiști care studiază obezitatea. Se folosește o formulă matematică, iar aceasta ține cont de înălțime și greutate. BMI-ul egalează greutatea unei persoane în kilograme împărțind greutatea la metri patrati ($BMI = \text{kg}/\text{m}^2$). BMI-urile sunt des folosite de mulți medici.

$BMI = \text{greutatea în kilograme} / (\text{înălțimea în metri} \times \text{înălțimea în metri})$

Iată ce indică BMI-ul unui copil:

- Un BMI mai mic de 19 – copil cu greutate sub cea normală.
- Un BMI cuprins între 19-24.9 – copil cu greutate normală.
- Un BMI cuprins între 25-29.9 – copil gras.
- Un BMI de 30+ - copil obez.

Du-ți copilul la un doctor dacă te-ai gândit că el ar putea fi obez.

Schemele de creștere sunt scheme de comparare folosite de medici pentru a urmări evoluția unui copil în ceea ce privește greutatea și înălțimea. Mulți medici folosesc schemele de creștere de la Centrele de Boală, Control și Prevenire, care se bazează pe măsurarea a mii de copii. Aceste scheme permit medicului să observe schimbările din corpul micului pacient în timp.

BMI-ul unui copil este trecut pe schema de creștere – 95 înseamnă obezitate. Un copil situat între 85 și 95 prezintă riscul de a deveni supraponderal. Asociația americană de obezitate folosește BMI-ul de 85 ca punct de referință pentru persoanele cu greutate peste cea normală și 95 pentru cele obeze.

Cauzele obezității la copii

Există mulți factori care contribuie. Greutatea este determinată de o combinație a acestor factori. Obiceiurile proaste de a mânca și lipsa exercițiilor sunt primele care aduc obezitatea printre copii.

Factori genetici – obezitatea poate fi genetică. De exemplu, riscul de a deveni obez este mai mare la copiii ai căror părinți sunt obezi. Acest lucru se datorează stilului de viață – incluzând alimentația și lipsa exercițiilor fizice.

Factorii de mediu – joacă un rol important în obezitatea unui copil. Obiceiul nesănătos de a consuma alimente cu multe calorii poate cauza obezitatea. Unele studii arată că timpul petrecut în fața

televizorului poate avea și el ca efect obezitatea. În timp ce sta pe canapea, copilul înlocuiește activitatea fizică și consumă multe dulciuri, snacksuri s.a. bogate în calorii.

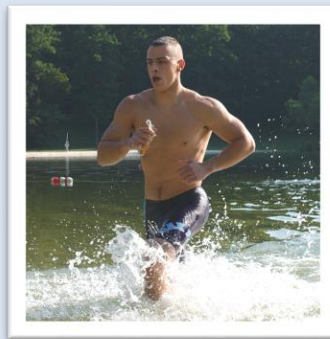
Factori psihici – contribuie și ei la obezitate. Influențează obiceiurile copiilor de a mânca; mulți oameni mănâncă atunci când sunt tristi, nervosi sau când trec prin alte stări asemănătoare. Boala poate duce și ea la obezitate sau la tendința de îngrasare a unui copil. Acestea includ hipotiroidismul, sindromul Cushing, depresia și unele probleme neurologice care pot evolua.

De asemenea, unele antidepresive pot aduce creștere în greutate. Un doctor poate spune exact dacă există vreo problemă medicală care cauzează creșterea în greutate sau din cauza careia pierderea greutății este dificilă. Obezitatea poate afecta efectul insulinei printr-o anumită rezistență în cazul persoanelor cu diabet. Copiii obezi pot avea mari probleme cu presiunea sângelui, nivelul mare de colesterol, cu somnul și de asemenea vor suferi o degradare socială (stima proprie va avea de suferit și vor avea tendința izolării). Ei au arătat și simptome ale deficitului de atenție.

Tratament pentru copiii obezi

Tratamentul pentru obezitate se bazează pe încetinirea sau oprirea creșterii în greutate astfel încât copilul să se dezvolte în greutatea pe care o are în câteva luni sau în câțiva ani. Cercetările arată că pentru fiecare procent de 20% de exces de greutate ideală copilul va avea nevoie de de până la un an jumătate de menținere a greutății pentru a atinge greutatea ideală.

Activitatea fizică și exercitiile sunt cele mai bune metode de a preveni și trata obezitatea la copii. Tratamentul include terapie de comportament, reducerea sedentarității și schimbarea planurilor nutriționale și ale activităților fizice. Oferă-i copilului o dietă echilibrată. Mulți copii sunt influențați de comportamentul copiilor. Deci dacă vei avea o viață sănătoasă, șansele ca puilul tău să te urmeze sunt foarte mari.

Sfaturi pentru părinți

Părinții joacă un rol foarte important în tratarea copiilor obezi. Ei ar trebui să urmărească dieta copiilor și să le ofere întotdeauna fructe, legume și alimente cu număr scăzut de calorii. În schimb, trebuie să limiteze consumul dulciurilor sau a băuturilor (incluzându-le pe cele care conțin suc de fructe), pentru

ca acestea vor “umple” copilul, care va refuza mancarea sanatoasa. Limiteaza carbohidratii albi pentru a reduce obezitatea: orez, paste, paine alba si desert – cat mai putine! Selecteaza retete si metode de gatit care contin cat mai putine grasimi.

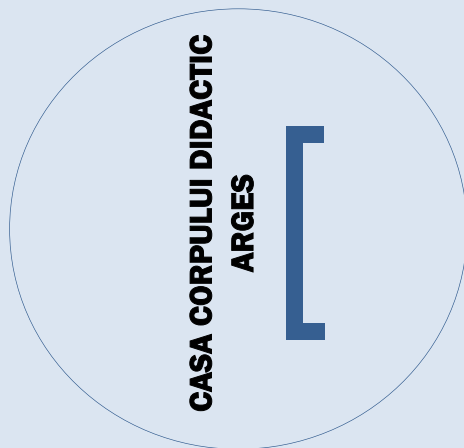
De exemplu coace piul in loc sa il prajesti. Bea multa apa pentru a fi un exemplu bun. Monitorizeaza cresterea copilului. Cere sfatul medicului pentru a afla BMI-ul. Asigura-te ca toata familia are obiceiuri sanatoase, deoarece obezitatea nu este o problema doar pentru copil, ci pentru intreaga familie.

Primul pas ar fi fixarea unor mese si a unei rutine pentru copii. Trei mese si doua gustari sunt de ajuns pentru o zi. Copiii vor simti ca le este foame in anumite momente. Nu le servi portii imense. Lasa-i sa ceara mai mult daca asa simt!

Prevenirea obezitatii la copii

Educarea parintilor este cea mai importanta. Este mai usor sa prevenim obezitatea decat sa o tratam. Parintii ar trebui invatati ce alimente sa le ofere copiilor lor si cum sa ii indemne sa faca cat mai multa miscare.

DEZVOLTAREA MOTRICITĂȚII ELEVILOR ÎN ETAPA PUBERTARĂ 10 – 14 ANI

*Prof. Georgianos Macri
Liceul de Arte „Dinu Lipatti” Pitești*

Motricitatea- concepte generale

Motricitatea reprezintă totalitatea proceselor și mecanismelor prin care corpul uman sau segmentele acestuia se deplasează față de un reper, cu ajutorul sistemului muscular care efectuează contracții musculare fazice sau dinamice ori își mențin prin contracții tonice o anumită postură.

Motricitatea este formată din totalitatea actelor motrice realizate pentru a asigura legătura cu mediul natural sau social , inclusiv prin efectuarea activităților sportive cu ajutorul unor deprinderilor specifice.

Elementul de bază al mișcării îl reprezintă actul motric, acesta este efectuat pentru a de realiza adaptarea imediată sau a realiza acțiuni motrice și se prezintă sub forma actului reflex. Totalitatea actelor

motrice care asigură un scop imediat unic sau integrat formează acțiunea motrică. Acțiunea motrică prezintă caracteristici de constanță și caracteristici de unicitate.

Dezvoltarea motricității în etapa pubertară 10 – 14 ani

În această etapă dezvoltarea somatică prezintă un ritm alert—mai ales între 12-14 ani, caracterizându-se prin dezechilibre între proporțiile diferitelor segmente și între sferele morfologică și vegetativă.

În această perioadă puberul prezintă așa-zis aspect caricatural datorat de dezvoltarea în lungime a membrilor față de trunchi. Mușchii scheletici se dezvoltă prin alungire dar forța nu prezintă creștere evidentă.

La nivelul articulațiilor mobilitatea prezintă valori relativ scăzute atât la băieți cât și fete.

Pe parcursul acestei perioade se observă o continuă dezvoltare a marilor funcții, chiar dacă aparatul cardiovascular prezintă dezvoltare redusă. O creștere remarcabilă se observă la nivelul aparatului respirator, indicând faptul că rezistența aerobă poate fi dezvoltată în această perioadă.

Imaginea proprie este foarte puțin conștientizată în această perioadă, dar se înregistrează o creștere progresivă devenind un nucleu al conștiinței dar și un ghid în educarea acțiunilor motrice.

Viața psihică a puberului este focalizată pe integrarea în grupuri sociale, pe intrarea în relații școlare, profesionale, de cartier.

Comportamentele de până acum sunt treptat înlocuite prin comportamente de integrare socială care pot avea o componentă motrică importantă.

Această etapă este cea mai favorabilă pentru educarea deprinderilor motrice specifice ramurilor de sport, precum și pentru dezvoltarea calităților: viteză, rezistență, coordonare. Pe lângă deprinderile motrice învățate în etapele anterioare, în această etapă are loc inițierea în practicarea unor ramuri și probe sportive pentru însușirea elementelor tehnico-tactice specifice acestora.

Învățământul gimnazial prezintă o nouă treaptă, superioară învățământului primar, care solicită elevilor eforturi de adaptare la noul sistem de organizare cu predare pe obiecte separate, de către mai mulți profesori. Perioada corespunzătoare învățământului gimnazial este perioada pubertară caracterizată prin transformări morfo-funcționale, motrice și psihice deosebite, cărora elevii trebuie să se adapteze. Între 10-14 ani, copilul parcurge o etapă importantă, deoarece acum se încheie copilăria și încep transformările care duc la maturizare.

Datorită fenomenului de accelerație, a gradului de civilizație, pubertatea poate începe în jurul vârstei de 9-10 ani și în unele situații se poate prelungi până la 16-17 ani, mai ales la băieți.

În aceasta perioadă se constată accelerarea creșterii în înălțime la un nivel superior tuturor celorlalte vârste, diminuându-se apoi treptat până la 20-21 ani. Creșterea intensivă se face în favoarea membrilor inferioare față de cele superioare, excepții făcând fetele. Mușchii se alungesc odată cu creșterea segmentelor, dar sunt insuficienți dezvoltați. Ca urmare a acestei creșteri accelerate și diferențiate pe segmente se vorbește de faza caricaturală cu oase lungi, musculatura alungită, torace lung și îngust, abdomen retractat. Datorita acestor caracteristici organele din cutia toracică sunt puțin dezvoltate determinând dificultăți de adaptare la efort, deci o slabă rezistență funcțională, mai ales la eforturi de mare intensitate.

La fete pubertatea se instalează mai repede, prezentând indici superiori față de băieți. Este singura perioadă când fetele ating valori somatice superioare băieților.

Aparatul cardiovascular și aparatul respirator au o capacitate scăzută de adaptare și rezistență la eforturi intense. Datorită faptului ca lumenul vaselor sanguine este redus pentru irigarea organelor și

sistemelor, cordul depune un travaliu mare, aceste poate determina amețeli, oboseala, dureri de cap, tulburări ale ritmului cardiac.

Apar diferite funcții privind maturizarea sexuală: la fete, dezvoltarea glandelor mamare, apariția menstruației; la băieți îngroșarea vocii, apariția părului sub axial.

Activitatea nervoasă superioară și psihică se dezvoltă rapid, atingând un nivel superior al procesului de gândire, analiză, sinteză și abstractizare, făcând posibilă rezolvarea unor situații problematice.

În aceasta perioada există schimbări de conduită, de comportament. Ele se caracterizează printr-un dezechilibru, înclinare spre conflicte cu cei din jur. La această vârstă copii sunt înclinați să se supraaprecieze, au tendința de a părea mult mai în vârstă, mai puternici, mai dezvoltați decât în realitate.

Procesul memoriei atinge un nivel superior. Memorarea logică este acum pe primul plan. Se dezvoltă gândirea logică, sistematică. Limbajul și vocabularul preadolescenților se îmbogățesc astfel încât se pot exprima mai nuanțat și mai precis în comparative cu școlarul de vârstă mai mică.

Tot la această vârstă se dezvoltă intens calități morale și de voință, cum ar fi: curajul, hotărârea, sentimental de prietenie, cunoștința față de colectiv, răspundere personală.

Concluzii

Din punct de vedere motric, vârsta 10-14 ani este cea la care elevii înregistrează progrese deosebit de mari în cea ce privește motricitatea. La această vârstă este foarte indicat să se lucreze pentru deprinderile și calitățile motrice.

În privința calităților motrice se impun măsuri metodice atente privind dezvoltare rezistenței și forței. În literatura de specialitate se subliniază disponibilitățile mai deosebite de dezvoltare a vitezei în formele sale simple, până la 15 ani, mai târziu bazându-se pe celelalte calități motrice care intra în formele *combinat*, *ale vitezei*.

Deși capacitatea de rezistență este mai redusă ca urmare a posibilităților reduse, dezvoltarea acestor calități nu este contraindicată, dar impune acționarea sistematică cu mijloace bine dozate.

Privind forța, se constată capacitatea de forță în regim de viteză (detenta), precum și capacitatea de efort static moderat. Exercițiile de forță se recomandă a fi utilizate cu intensitate medie datorită procesului neîncheiat de consolidare a aparatului locomotor.

Privind mobilitatea-la fete 12-13 ani, la băieți 13-14 ani- se constată valori scăzute ale acestuia, fapt ce impune procese speciale și sistematice. O mare atenție trebuie acordată însușirii corecte a alergărilor, aruncărilor și săriturilor în același timp cu dezvoltarea calităților motrice necesare efectuării corecte a acestora, economic și eficient.

Perioada ciclului gimnazial se caracterizează prin mai multe disponibilități pentru însușirea unor procedee specifice ramurilor de sport, și mai ales, jocurilor sportive.

Bibliografie:

ALBU, C., colab., (2006) – Psihomotricitatea, Editura Institutul European, Iași

IONESCU, A., MAZILU, V., (1968). Creșterea normală și dezvoltarea armonioasă a corpului, Editura C.N.E.F.S, București

SIMION G., (1998), Metodologia cercetării activității omului în mișcare, Editura Universității din Pitești, Pitești

STUDIU DE CAZ, REFERAT: DECADEREA SPORTULUI ROMANESC

*Prof. Busuroi Marin Vasile
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

Olimpiada, momentul în care lumea sportului își îmbracă haina festivă și, însoțită de gândul întregii planete, pășește mandră, în teatrul viselor și al aspirațiilor, spre a fi admirată și adulată.

O sărbătoare efervescentă, menită să dinamizeze monotona viață cotidiană.

Pentru unii un prilej de bucurie și de încununare a muncii din ultimii ani, pentru alții, în speță noi, o nouă baie în înghețata, dar deja familiară, apă a eșecului. Sau poate un nou tribut strategiei adoptate acum 10-15 ani, ori lipsei acesteia.

Dacă la ultimele 4 ediții ale Olimpiadei am strâns, în total, 62 de medalii (26 la Sydney, 19 la Atena, 8 la Beijing, 9 la Londra), acest număr nu o să crească spectaculos după ediția din acest an, unde performanțele notabile încă se lasă așteptate.

Se poate observa cu lejeritate trendul negativ ce caracterizează sportul românesc de câțiva ani buni. Odată cu ignorarea importanței unei strategii bine definite, cu obiective clare și cât mai ambițioase, am intrat într-un labirint al iluziilor, alimentat de succesele sporadice ale atleților noștri.

Olimpiada de la Rio a început promițător pentru noi. Fluierul de start, al primei partide de fotbal (Suedia – Africa de Sud) a fost dat de o româncă: Teodora Albon, fostă internațională de fotbal.

Lucrurile n-au continuat însă în aceeași notă optimistă. Scrimera Simona Pop a fost învinsă în primul tur al calificărilor cu 15-10 de canadianca MacKinnon.

Nici tenisul nu a adus satisfacția așteptată, Irina Begu și Andreea Mitu pierzând încă din primul tur. Monica Niculescu a dus puțin mai departe speranțele noastre, câștigând primul meci, doar pentru a declara forfait în turul următor. Imaginea româniei în această disciplină încă poate fi salvată de perechea de dublu, Tecau-Mergea, calificată deja în finală.

În ceea ce privește tenisul de masă, Adrian Crișan a avut un parcurs solid, oprindu-se însă în optimile de finală, în fața lui Zhang Jike, campionul en-titre, la capătul unui meci foarte spectaculos. Ceilalți jucători români, Daniela Dodean, Elizabeta Samara și Ovidiu Ionescu au fost eliminați în turul al 3-lea.

La gimnastică artistică, portdrapelul României, Cătălina Ponor, a reușit un loc 14 la sol și un loc 5 la bară. Marian Drăgulescu, sportivul care a criticat-o vehement pe Simona Halep înainte de startul competiției, a rămas la gât cu declarațiile deplasate, pentru că performanțele sale au arătat astfel: locul 70 la bară, locul 5 la sărituri, locul 67 la sol.

Veștile bune (în sfârșit!) au venit din scrimă, disciplină unde, grație efortului colectiv, România a obținut medalia de aur, după ce a învins China, deținătoarea titlului, cu scorul de 44-38.

Cristina Neagu și colegile ei, nedorind parcă să iasă din nota celorlalți sportivi români prezenți la Rio, au pierdut, surprinzător, primele 2 meciuri, în fața Angolei și Braziliei. Zguduite de aceste 2 eșecuri, fetele s-au adunat la timp și au învins reprezentativa Muntenegrului cu 25-21. Urmează alte 2 partide decisive pentru parcursul României în turneul feminin de handbal, împotriva Norvegiei și Spaniei.

Nici în apă nu ne-am mișcat mai bine, cea mai bună clasare, locul 8, aparținându-i lui Robert Glință, la 100 m spate.

Canotajul nu a făcut opinie separată, sportivele noastre clasându-se pe locul 4, la dublu rame fără cârmaci.

Cea mai grea lovitură a venit poate din judo. Corina Căprioriu s-a clasat pe un dezamăgitor loc 5, iar Andreea Chițu pe locul 7. În spatele acestor performanțe se mai ascunde ceva ce ar trebui să fie îngrijorător pentru cei ce au soarta sportului românesc în mâini. Pentru locul 5, Corina Căprioriu va primi 10.000 de Euro. Pentru locul 7, Andreea Chițu nu va primi nimic! Ambele performanțe vin la capătul a 23 de ani de muncă asiduă, ce, pe plan material, începe să aducă a muncă sisifică. De asemenea, nici Florin Bercean, de 19 ani antrenor al lotului feminin de judo, care are un salariu lunar de 1.100 lei, nu va primi nimic. Inconștiență cu iz de nesimțire pare să fie rețeta după care pregătim înmormântarea sportului românesc.

Nu am să mai abuzez de răbdarea cititorului trecând în revistă și celelalte performanțe care n-ar face altceva decât să-l întristeze.

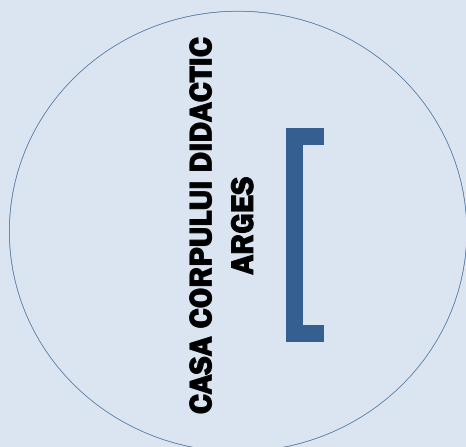
Toate aceste elemente descrise, puse cap la cap, redau un tablou dezolant, întunecat, în care regăsim imaginea unei națiuni dezorientate, ce străbate o pădure ce pare fără sfârșit, a dezamăgirii. Călătorie ce este însoțită sonor de un requiem orchestrat de cei responsabili pentru soarta sportului românesc.

La Atena au fost 19, la Beijing 8, la Londra 9. Chiar dacă se mai pot întâmpla multe și România o să se întoarcă cu câteva medalii, asta nu o să fie altceva decât o iluzie ce o să ne adâncească și mai mult în labirintul de care vorbeam la început.

Evident, responsabile pentru decăderea sportului românesc, sunt persoanele care conduc federațiile și Ministerul. Parcursul sportivilor români atestă, fără îndoială, incompetența acestora. Incompetență ce se traduce prin lipsa strategiilor pe termen mediu și lung, lipsa pregătirii și bineînțeles, prin rezultate. Dincolo de aceste aspecte, după cum am prezentat mai sus, sportivii care muncesc întreaga viață pentru a își reprezenta țara la Olimpiadă, sfârșesc prin a primi străngeri de mână însoțite de priviri false și ipocrite, în locul remunerației câștigate cu sudoare și pasiune.

Pentru a putea fi competitiv, trebuie să te pregătești intens. Pe lângă dorința de progres, de care nu se îndoiește nimeni, sportivii noștri trebuie să beneficieze și de un mediu favorabil performanței, iar de acest lucru nu se pot achita federațiile tocmai din cauza managementului defectuos și din lipsă de finanțare din partea Ministerului. Tot din lipsa de fonduri, majoritatea bazelor de recuperare sunt la același stadiu ca acum 25 de ani, principalul mod de recuperare fiind în continuare băile cu gheață. De asemenea, o alimentație adecvată a devenit imperios necesară pentru standardele impuse de sportul modern. Cu toate acestea, tot din lipsa banilor, atleții noștri au un buget de aproximativ 70 lei pentru alimentația zilnică, insuficient pentru aportul caloric.

Afundați fiind în acest regres continuu, să fie oare ediția din 2020 a Jocurilor Olimpice, ediția la finalul căreia o să ne întoarcem în spate cu un uriaș și rușinos „0” și o să spunem „Mai jos nu se poate”

MINIATURA ROMÂNEASCĂ PENTRU PIAN

*Prof. Elena-Iuliana Anghel
Liceul de Arte „Dinu Lipatti” Pitești*

1. Privire istorică

Miniatura pentru pian ocupă un rol important în creația muzicală, afirmându-se în istoria muzicală universală de-a lungul ultimelor secole. Realizarea miniaturii se face prin exprimarea unei forme clare, concentrate și unitară. Cea mai mare înflorire a miniaturilor se regăsește în perioada Romantismului, dar ele se regăsesc încă din perioada barocului sub formă de preludii, tocate, invențiuni, suite de dansuri etc.

În perioada romantismului apar unele genuri muzicale instrumentale, amintim capriciile, baladele, valsurile, preludiile, mazurcile, impromptu-urile, fapt ce face ca miniatura să nu se încadreze într-o formă arhitectonică tradițională, ea având un plan liber condus de ideea compozitorului sau de tema scrisă la început de lucrare. Odată prin perfecționarea pianului s-a dezvoltat și tehnica pianistică, ceea ce a dus la o scriitură mai elaborată, mai complexă și în același timp și la interpretarea mai expresivă.

2. Miniaturile pianistice românești din secolul al XIX-lea

Încă din Principatele Române și până în secolul al XIX-lea, cultura muzicală românească era influențată de folclor, dar și de influențele orientale-turcești, mai puțin însă din muzica cultă laică de la sfârșitul secolului al XVIII-lea,

predomina o influență a culturii greco-turcești, muzica noastră fiind reprezentată prin lăutari.

Trecerea de la influența orientală la cea apuseană se face treptat, la începutul secolului al XIX-lea, publicul va fi educat de trupele străine de operă. Muzica populară cunoaște un interes ce crește odată cu descoperirea folclorului muzical dar și literar.

Începând cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea, apar genuri muzicale noi, compozitorii intra în istoria muzicală națională tocmai că au scris fie prima operă românească, primul cvartet de coarde, prima simfonie, concretizând astfel un limbaj național, cu rezultate deosebite mai ales în lucrările corale. După Războiul de Independență din 1877-1878, a fost consolidată cultura noastră muzicală.

Ideea valorificării muzicii populare în creația cultă a dominat lucrările compozitorilor și muzicologilor epocii de întregire națională, dar și întreaga mișcare artistică, (formații profesionale și de amatori, învațământul muzical etc.). Școala muzicală românească s-a realizat pe plan internațional la începutul secolului al XX-lea, odată cu creația enesciană.

În revigorarea culturii muzicale românești de la începutul secolului XX, o constituie marea bătălie pentru dreptul libertății democratice, afirmarea proletariatului, revendicările sociale ce au culminat cu Răscoala din 1907. Folclorul devine element important în școala românească

de compoziție, un factor ce unea românii de pretutindeni. Baladele vocal-simfonice scrise de Gheorghe Dima și Iacob Mureșianu, liedurile lui Tiberiu Brediceanu, prelucrările vocale de folclor ale lui D. G. Kiriac, Ion Vidu, rapsodiile lui George Enescu au schimbat și îmbogățit tabloul tematic al creației românești. Creația pianistică din primele două decenii ale secolului XX, avea încă influența muzicii romantice și a școlilor naționale prin trasături stilistice, formând o prelungire a sfârșitului de secol al XIX-lea, unde temele de natură folclorică erau cuprinse în cadrul pieselor programatice, a rapsodiilor etc.

Un rol important în întemeierea limbajului muzical autentic românesc l-a avut Iacob Mureșianu, Gavril Musicescu, George Enescu etc.

Iacob Mureșianu s-a născut în Brașov, dovedind calități muzicale încă de mic, începe să compună din anii de liceu, a studiat paralel cu muzica și ingineria la Viena. A realizat prima revistă muzicală din țara noastră la Blaj (*Musa Română*), a fost unul dintre fondatorii artei muzicale românești, a realizat balade, opere inspirate din folclor și teme istorice. Alături de creația corală, simfonică și pianistică, Iacob Mureșianu a fost un bun pedagog, folclorist, interpret și publicist. Creațiile pentru pian au fost considerate piese originale cu un impact deosebit în creația pianistică românească.

Gavril Musicescu a fost primul care a obținut medalia de aur la Paris (1889) pentru cele 12 melodii naționale pentru cor și pian. Cei care au format premisele muzicii noastre naționale au fost *Alexandru Flechtenmacher*, *Eduard Wachmann*, *Gerge Ștephanescu*, *Eduard Caudella*, care și-au îndreptat atenția asupra cântecului popular, preluând cântece sau scriind romanețe în stilul caracteristic cântecelor lăutarești.

George Enescu s-a născut la 19 august 1881 în satul Liveni-Vârnav, celebru

compozitor, violonist, pianist, pedagog și dirijor, a deschis ideile creatoare ale viitoarelor generații artistice. Începând de la *Poema Română* până la *Simfonia de Cameră*, Enescu reprezintă strânsa legătură a poporului român cu viața. Creația pianistică, se distinge prin mesajul cu valoare unică pe care îl comunică. După piesele *Preludiu și Scherzo* 1896, *Barcarolle și La Fileusse* 1897, piese fără opusuri care se înscriu în genul miniaturi instrumentale, compune *Suită în stil vechi op. 3*, alcătuită din *Preludiu*, *Fuga*, *Adagio* și *Finale Presto*, o reproducere a unor forme și stiluri din perioada barocă. Suita sugerează improvizatiile de virtuozitate ale clavecișiștilor în *Preludiu*, structura polifonică a lui Bach în *Fuga*, expresivitatea ariilor în *Adagio* și stilul lui Domenico Scarlatti în *Finale*. Suita nr. 2, op. 10, în Re major, premiată cu locul întâi la un concurs de compoziție în Paris, nu mai păstrează din stilul baroc decât denumirea părților:

Toccata, cu caracter melodic decât ritmic, are la bază o temă simplă, *Sarabanda* se face cunoscută prin armonii de cvarte și cvinte, *Pavana*-cu discurs pitoresc și nostalgic, prin cântecul de dor reprodus de sunetul naiului, *Bouree*-dinamică și optimistă, încheie suita într-un mod triumfător.

În perioada 1915-1916 scrie piesele *Mazurk melancolique*, *Burlesque* și *Appassionato*, piese de mare virtuozitate pianistică. Prima piesă are la bază ritmul și metrul dansului, a doua piesă cu caracter romantic, în stilul lui Liszt, cu acorduri complexe și cu un limbaj modern. Trăsături în creația enesciană: indicațiile de expresie și de interpretare riguros notate în partitură, mersul de secunde mari, înșiruiți de sări heptatonice și hexatonice, prelucrarea melosului popular etc. Secunda mare și terța mică descendente urmate de cvintă perfectă ascendentă, apar ca o semnătură a compozitorului în cele mai multe din creațiile sale.

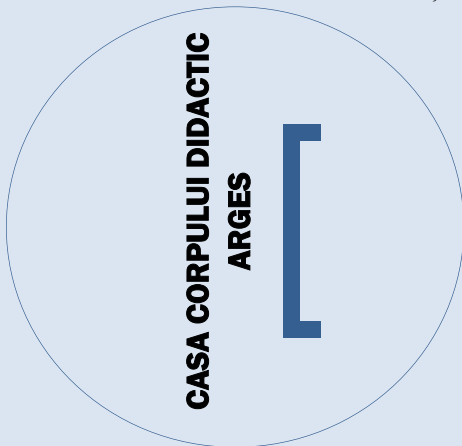
În literatura pianistică întâlnim foarte mult îmbinarea a două voci, de natură contrapunctică, dar și imitații de tip canon, preferința pentru arpeggieri, utilizarea registrului mediu și acut. Una dintre trăsăturile importante ale stilului improvizăției enesciene este crearea de suprapunere de planuri care continuă fiecare cu propria sa agogică, pedalizarea este notată în cele mai mici amănunte, dinamica acoperă o arie foarte vastă –de la ppp la fff, formele de atac fiind diferențiate, de la largo-cantabile până la staccatissimo și martellato.

Concluzii:

Perioada interbelică 1918-1940, reprezintă etapa de maturizare a școlii muzicale

Bibliografie:

- Maistorovici, Hârlav, Sanda - Miniatura românească pentru pian din secolul XX și folclorul muzical autohton, Editura Premier, Ploiești, 2002
- Sandu - Dediu, Valentina - Muzica românească între 1944-2000, Editura Muzicală, București, 2002
- Stoica, Oliviu Adrian - Creația pianistică românească între anii 1900 - 1945. Direcții stilistice, Editura Muzicală, București, 2007

ROLUL ORELOR REMEDIALE IN IMBUNATAȚIREA CAPACITAȚII MOTRICE ȘI A INTEGRARII PRIN MIȘCARE

*Profesor, Boghețu Lidia Narcisa,
Școala Gimnazială Traian Pitești*

Educația fizică este o componentă esențială a formării complete a elevului, contribuind la dezvoltarea armonioasă a corpului, a spiritului de echipă și a valorilor de fair-play. Totodată, este materia prin care se combate sedentarismul și se formează obiceiuri sănătoase. Orele remediale oferă o a doua șansă elevilor de a-și corecta deficiențele motrice, de a-și forma deprinderi corecte și de a-și dezvolta încrederea în sine.

Orele remediale joacă un rol important în îmbunătățirea capacității motrice și a integrării prin mișcare, în special pentru elevii care au dificultăți în a ține pasul cu programul obișnuit de educație fizică. Iată câteva moduri în care orele remediale pot fi benefice:

Îmbunătățirea capacității motrice:

românești. Principalele surse care au stat la baza creării în spiritul românesc au fost muzica populară țărănească, lăutărească și muzica de natura psaltică.

Obiectivul muzicienilor români reprezentativi din prima jumătate a secolului al XIX-lea, a fost adaptarea la direcțiile estetice europene, tehnica de compoziție accidentală modernă, în paralel cu valorificarea personalității naționale. Este perioada în care creația românească aduce în atenția publicului folclorul orășenesc dar și cel țăranesc, dar și melodia muzicii biserești.

1. Identificarea și corectarea deficiențelor: Orele remediale permit profesorului să identifice și să corecteze deficiențele în abilitățile motorii ale elevilor, cum ar fi coordonarea, echilibrul, viteza, etc.
2. Dezvoltarea abilităților motorii specifice: Orele remediale pot fi focalizate pe dezvoltarea abilităților motorii specifice, cum ar fi alergarea, săriturile, aruncările, etc.
3. Îmbunătățirea condiției fizice: Orele remediale pot include exerciții și activități care să îmbunătățească condiția fizică a elevilor, cum ar fi rezistența, forța, flexibilitatea, etc.

Îmbunătățirea integrării prin mișcare:

1. Creșterea încrederii în sine: Orele remediale pot ajuta elevii să-și dezvolte încrederea în sine și să se simtă mai confortabil în mișcare.
2. Dezvoltarea abilităților sociale: Orele remediale pot include activități care să dezvolte abilitățile sociale, cum ar fi comunicarea, cooperarea, etc.
3. Reducerea stresului și a anxietății: Mișcarea și activitatea fizică pot ajuta la reducerea stresului și a anxietății, permițând elevilor să se simtă mai relaxați și mai concentrați.

Strategii pentru orele remediale:

1. Evaluarea individuală: Evaluarea individuală a elevilor pentru a identifica nevoile și obiectivele lor specifice.
2. Planificarea personalizată: Planificarea lecțiilor remediale în funcție de nevoile și obiectivele individuale ale elevilor.
3. Activități variate și distractive: Utilizarea activităților variate și distractive pentru a menține interesul și motivația elevilor.
4. Feedback și încurajare: Oferirea de feedback și încurajare elevilor pentru a-i ajuta să-și dezvolte încrederea în sine și să-și atingă obiectivele.

Obiectivele orelor remediale

- Îmbunătățirea condiției fizice generale (forță, rezistență, viteză, coordonare)
- Corectarea posturii și a unor deficiențe motrice ușoare
- Formarea unei atitudini pozitive față de mișcare
- Creșterea gradului de implicare în activități sportive școlare
- Dezvoltarea încrederii în sine și a motivației pentru efort

Activități propuse

1. Exerciții de bază: alergare ușoară, sărituri, exerciții de mobilitate articulară
2. Jocuri de mișcare pentru coordonare, echilibru și spirit de echipă
3. Activități individualizate pentru elevii cu dificultăți specifice (postură, rezistență scăzută)
4. Tehnici de respirație și relaxare pentru reducerea anxietății legate de efort
5. Autoevaluare: elevii își pot urmări progresul prin fișe simple

Concluzii

Orele remediale la educație fizică și sport nu sunt doar un sprijin fizic, ci și emoțional și educativ. Prin aceste activități, elevii nu doar că își dezvoltă condiția fizică, dar și încrederea în propriile capacități. Este esențial ca aceste ore să fie atractive, adaptate nivelului elevilor și să includă elemente ludice.

INTEGRAREA RESURSELOR EDUCAȚIONALE DIGITALE ÎN LECȚIA DE LIMBA FRANCEZĂ

Prof. Roșu Alina

Liceul Tehnologic Dimitrie Dima Pitești

În contextul educației digitale contemporane, integrarea resurselor educaționale digitale (RED) nu mai reprezintă o opțiune, ci o necesitate. Modelul european **DigCompEdu** oferă un cadru solid pentru dezvoltarea competențelor digitale ale cadrelor didactice, sprijinind predarea, învățarea și evaluarea prin instrumente moderne. În acest articol voi prezenta modul în care o resursă educațională digitală poate fi integrată într-o lecție de limba franceză ca limbă străină, nivel A2, în conformitate cu principiile DigCompEdu.

DESCRIEREA RESURSEI:

Numele resursei/platformei utilizate:

TV5MONDE – *Apprendre le français*

Link de acces: <https://apprendre.tv5monde.com>

Tipul de RED: Video + fișe interactive + exerciții online

Modul de integrare în lecție: Activitate de predare + consolidare + evaluare formativă

Nivel CECRL vizat: A2

MODUL DE INTEGRARE ÎN LECȚIA DE LIMBA FRANCEZĂ:

Tema lecției: *Parler de ses goûts et loisirs – J'aime le sport !*

Etapa 1 – Predare (compréhension orale)

Se folosește un videoclip scurt de pe TV5MONDE despre pasiunile tinerilor francofoni.

Elevii urmăresc videoclipul și notează cuvintele-cheie legate de sporturi și activități de agrement.

Activitatea dezvoltă competențele de înțelegere orală și vocabularul tematic.

Etapa 2 – Consolidare (lexique + grammaire)

Se utilizează fișele de activitate disponibile pe platformă (de exemplu, completarea propozițiilor, alegerea răspunsului corect, asocieri imagine-cuvânt).

Elevii lucrează în perechi, colaborând și discutând rezultatele, ceea ce stimulează interactivitatea și învățarea activă.

Etapa 3 – Evaluare formativă (production orale / écrite)

Elevii creează o prezentare audio sau scrisă despre activitățile lor preferate, folosind structuri precum „J'aime... / Je n'aime pas... / Je fais du...”.

Se poate utiliza aplicația Flip (<https://flip.com>) pentru înregistrări video/audio, respectând normele de siguranță online.

COMPETENȚELE VIZATE:

Conform DigCompEdu și programelor de limba franceză pentru A2:

- **Competențe lingvistice:** exprimarea preferințelor, utilizarea corectă a verbelor la prezent (aimer, faire, pratiquer).

- **Competențe digitale (DigCompEdu):**

Domeniul 2 – Resurse digitale: selectarea și adaptarea resurselor autentice din medii francofone.

Domeniul 3 – Predare și învățare: integrarea resurselor digitale în lecții interactive.

Domeniul 4 – Evaluare: evaluare formativă prin instrumente multimedia.

Domeniul 6 – Dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor: utilizarea responsabilă a internetului și a platformelor educaționale.

ARGUMENTE PENTRU ALEGEREA

RESURSEI:

- ✓ **Claritate și calitate vizuală/audio** a materialelor (adaptate pentru nivel A2).
- ✓ **Accesibilitate gratuită** și conținut autentic din mediul francofon.
- ✓ **Interactivitate ridicată** prin exerciții și activități multimedia.
- ✓ **Respectarea normelor etice și de copyright**, fiind o platformă educațională certificată.

Integrarea resurselor educaționale digitale (RED) în lecția de limba franceză nu este doar un demers modern, ci o necesitate pedagogică în contextul actual al educației. Elevii din generația digitală, expuși permanent la stimuli vizuali, interactivi și multimedia, au nevoie de un cadru didactic adaptat stilului lor de învățare. Platformele educaționale precum **TV5MONDE**, **LearningApps**, **Wordwall** sau **LIVRESQ** oferă profesorilor instrumente eficiente, motivate și validate pedagogic, pentru a transforma lecțiile de franceză într-un proces activ, colaborativ și semnificativ.

Pentru elevii de liceu de nivel A2-B1, utilizarea RED contribuie la:

- dezvoltarea unei înțelegeri autentice a limbii și culturii francofone prin materiale audio-video actualizate și relevante;
- creșterea motivației prin exerciții interactive, jocuri și proiecte digitale;

Bibliografie și surse:

- DigCompEdu Framework: https://joint-research-centre.ec.europa.eu/digcompedu_en
- TV5MONDE – Apprendre le français: <https://apprendre.tv5monde.com>
- Educred Digital: <https://digital.educared.ro>
- Guțu-Romalo, V. (coord), *Gramatica limbii române*, vol. I, Editura Academiei Române, București, 2005
- Jeanrenaud, A, *Langue française contemporaine*, Ed. Polirom, Iași, 1996

- diversificarea strategiilor de predare, permițând o mai bună diferențiere și adaptare la nivelul real al elevilor;
- formarea competențelor transversale (digitale, sociale, interculturale), esențiale în educația secolului XXI.

În plus, în conformitate cu modelul **DigCompEdu**, utilizarea RED în lecțiile de limba franceză dezvoltă competențele digitale ale profesorilor (în domenii precum selecția resurselor, organizarea învățării, evaluarea și implicarea activă a elevilor), dar și ale elevilor, care învață să folosească tehnologia responsabil, creativ și critic.

Un profesor de limba franceză bine pregătit din punct de vedere digital nu doar că facilitează procesul de învățare, ci creează punți între școală și realitatea socială, între elev și cultura francofonă, între cunoașterea lingvistică și formarea caracterului. În concluzie, **resursele digitale nu sunt doar un suport tehnologic, ci devin un vehicul pentru educația modernă, empatică și incluzivă.**

In concluzie, RED- Resursele educaționale digitale, integrate strategic în lecțiile de limba franceză, nu doar că îmbunătățesc calitatea actului educațional, ci dezvoltă și competențele digitale ale elevilor și cadrelor didactice. Platforma **TV5MONDE – Apprendre le français** reprezintă un exemplu de bună practică în utilizarea RED, sprijinind o predare modernă, motivantă și eficientă, în acord cu viziunea DigCompEdu.

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGES

STUDIU PRIVIND MODALITĂȚILE STRATEGICE FOLOSITE ÎN IMPLEMENTAREA ACTIVITĂȚILOR CENTRATE PE ELEV

*Prof. înv. primar Ciobanu Aurelia
Școala Gimnazială "George Topîrceanu", Mioveni*

În studiul propus am analizat câteva strategii utile în programarea și realizarea activităților centrate pe elev. Aceste strategii au ca punct central facilitatea învățării, ceea ce face ca să fie definite în funcție de tipul de învățare necesar.

Pentru aceasta, am exemplificat câteva tipuri de învățare cum ar fi: învățarea mediată, învățarea activă, simularea de cazuri, învățarea colaborativă și învățarea experiențială.

Beneficiul final îl reprezintă raportarea adecvată la realitate din perspectiva dimensiunii trăirii și manifestării libertății personale, spre deosebire de paradigma tradițională, care îngreudește accesul la libertate și manifestarea acesteia.

„Vreau să-mi învăț elevii cu care lucrez să aprecieze valoarea și plăcerea muncii. Dar ca să-i urnesc trebuie să le supraveghez fiecare mișcare...și să-i aud văitându-se la fiecare pas... ba că este greu, ba că nu se descurcă, ba că nu au timp, ba că nu li s-a mai cerut să facă așa ceva... E mai ușor să programez bine activitățile și să le fac eu singur pe toate. Oare de ce elevii nu sunt capabili să-și vadă de îndatoriri și să o facă cu plăcere, fără să fie nevoie să tragi de ei și să-i verifici tot timpul??? Cum ar trebui să acționez pentru a-i determina să lucreze mai ușor, cu mai multă bucurie și satisfacție, dar cu un efort mai mic???”

(prelucrare și adaptare după S. Covey)

Asemenea întrebări îi preocupă de multe ori pe dascăli, în încercarea lor continuă de a obține performanțe mai bune cu elevii pe care îi îndrumă. Și chiar dacă unii dintre ei au mai multă experiență în procesul de învățământ, asta nu înseamnă că au rezolvat problema.

Una dintre cele mai la îndemână căi de rezolvare a numeroaselor dificultăți, printre care diminuarea interesului pentru învățatură al elevilor, o constituie centrarea pe elev a procesului instructiv-educativ. Această abordare are ca finalitate *valorificarea optimă a elevului ca subiect al învățării*. Centrarea pe elev este o strategie activă, ce necesită construirea în timp real a unei experiențe de învățare pozitivă și semnificativă, într-o relație democratică, nondirectivă. Corelat cu această nouă opțiune asupra elevului, apar inevitabil modificări în statutul învățătorilor / formatorilor. Spre exemplu, rolul de emițător sau furnizor de cunoaștere se transformă, completat fiind cu ipostaza de educator – consilier; astfel, elevul devine beneficiar al serviciilor educative, implicat activ și conștient în propria sa autoformare, într-o cu totul altă perspectivă.

Direcțiile în care ar urma să se manifeste responsabilitatea elevului sunt: să se exprime pe sine; să comunice; să participe activ la instruire / autoinstruire; să acorde timp pentru instruire și autoinstruire; să fie activ în relația cu dascălul; să ia decizii în ceea ce-l privește, să aleagă.

Câștigul final îl reprezintă raportarea mai adecvată la realitate din perspectiva dimensiunii trăirii și manifestării libertății personale, spre deosebire de paradigma tradițională, care, îngrădește accesul la libertate și manifestarea acesteia.

Ca orice opțiune strategică, abordarea centrată pe elev presupune o raportare specifică la finalitățile educației, la rolurile dascălului și elevului, la modalitățile de interacțiune în clasă și la metodele, mijloacele și procedeele utilizate.

În rândurile următoare ne-am propus analizarea câtorva strategii utile în programarea și realizarea activităților centrate pe elev. Aceste strategii au ca punct central facilitatea învățării, ceea ce face ca să fie definite în funcție de tipul de învățare necesar.

Învățata mediată este o modalitate de facilitare și capacitate a elevului cu ajutorul intervenției adultului în structurarea activității de învățare. Copilul are o zonă de dezvoltare la care nu are acces decât prin medierea unui adult. Adultul facilitează dezvoltarea elevului oferind ajutoare declarative și procedurale.

Avantajele acestei strategii sunt: adaptarea la capacitățile cognitive ale elevului și diagnosticarea exactă a blocajelor cognitive în învățare. Dezavantajul strategiei constă în necesitatea cunoașterii psihologice foarte exacte a elevului, realizată de persoane specializate în acest domeniu (psihologi).

Învățarea activă este strategia cea mai frecvent utilizată de către învățători / profesori în activitățile centrate pe elev. Acest tip de învățare implică un proces ce permite subiectului învățării un contact direct cu materialul studiat. Ea se bazează pe activitatea elevului, pe intervenția sa nemijlocită, transformatoare, asupra materialului de studiat.

Principalul beneficiu al utilizării învățării active este rata mai bună a învățării. Al doilea beneficiu este dezvoltarea abilităților de muncă individuală și de grup, exersarea abilităților metacognitive și dezvoltarea gândirii critice.

Simularea de cazuri este o strategie didactică bazată pe date contextuale (reale sau imaginare) în situații reale sau care aproximează realitatea. Ea necesită formularea de rezolvări punctuale pentru fiecare caz. Contextele și datele reale sunt esențiale pentru construirea unei activități didactice semnificative pentru subiect. Pe lângă abilitățile necesare rezolvării problemei punctuale se exersează și abilități generale de lucru în echipă, organizare și planificare.

Simularea poate fi efectuată individual, pe grupuri sau cu o clasă întregă. Ea poate fi dirijată de către învățător / profesor (în clasă) sau nedișată (temă de casă). Pentru a păstra caracterul centrat pe elev, selectarea temei poate fi făcută în funcție de dorințele, interesele sau prioritățile elevilor.

Învățarea colaborativă este o strategie didactică bazată pe lucrul în echipă. Ea implică formarea de grupuri de lucru alcătuite din elevi. Aceștia îndeplinesc sarcini de învățare. Abilitățile sociale sunt dezvoltate prin aderarea elevilor la normele grupului. Strategia încurajează exprimarea elevilor în grupul din care fac parte, gândirea critică, munca în echipă, dezvoltarea abilităților metacognitive.

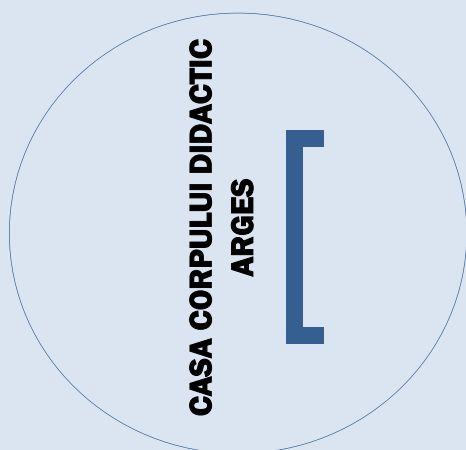
Învățarea experiențială este bazată pe ideea că profitul maxim în învățare se obține prin experimentarea de situații inedite și transferul de cunoștințe astfel obținute la situații noi de învățare. Experiențele de învățare pot fi pozitive sau negative; rolul învățătorului este de a asigura experiențele pozitive.

Dintre strategiile analizate, strategia experiențială este cea mai non-directivă și centrată pe experiențele elevului. Marea ei calitate constă în flexibilitatea acesteia în raport cu situații concrete. Ea poate fi folosită în orice context, în variante mai mult sau mai puțin controlate de învățător / profesor.

În calitate de dascăli, una dintre sarcinile noastre importante este selectarea unei strategii potrivite pentru o activitate punctuală. Trebuie să remarcăm faptul că avem întotdeauna mai multe opțiuni la îndemână. Selectarea unei strategii centrate pe elev nu asigură aprioric succesul activității. Există situații în care strategiile directive sunt mai potrivite, precum și situații în care strategiile centrate pe elev sunt mai eficiente.

Bibliografie selectivă:

- D. Ungureanu – „Pedagogie și elemente de psihologia educației”, București, 2005, Editura Cartea Universitară;
- M. Ștefan – „Teoria situațiilor educative”, București, 2003, Editura Aramis.

STUDIU DE CAZ: ANALIZA ȘI COMBATerea FENOMENULUI DE BULLYING ÎN GRUPUL DE ELEVI

*Prof. Ghinea Andreea
Școala Gimnazială Tudor Mușatescu, Pitești*

Grup țintă: colectivul clasei format din 17 elevi (Clasa a VI-a)

Domeniul: Managementul clasei de elevi / Consiliere și orientare

1. Introducere și Identificarea Problemei

Studiul de față se concentrează pe un colectiv de 17 elevi, aflat în plin proces de tranziție specific vârstei de 12 ani. La această etapă, elevii trec de la copilărie spre preadolescență, perioadă în care nevoia de a aparține unui grup social devine prioritară, adesea în detrimentul respectării regulilor

școlare. În acest context, în cadrul grupului a apărut fenomenul de bullying, manifestat printr-o asimetrie de putere clară.

Problema a fost identificată prin observație directă în pauze și prin semnale venite din partea părinților. Trei elevi, cu un profil de lideri dominanți, au instaurat un regim de intimidare asupra unui grup de 4 elevi mai retrași. Violența nu era neapărat una fizică gravă, ci mai degrabă una psihologică: excluderea de la activitățile comune, poreclirea constantă și subminarea încrederii în sine prin mesaje acide pe rețelele de socializare. Restul de 10 elevi (martorii) adoptau o atitudine de neutralitate, fapt care, din punct de vedere pedagogic, este cel mai periculos, deoarece oferă agresorului un „cec în alb” pentru continuarea abuzurilor.

2. Fundamentarea Teoretică a Intervenției

Intervenția s-a bazat pe premisa că bullying-ul este un fenomen de grup, nu o problemă individuală. Conform teoriilor moderne de psihologie școlară, agresorul are nevoie de un public (cei 10 martori) pentru a-și valida statutul. Dacă publicul își retrage susținerea sau atitudinea pasivă, agresorul își pierde puterea. Prin urmare, obiectivele mele au vizat:

* Deconstrucția ierarhiei bazate pe frică.

* Dezvoltarea empatiei prin tehnici de inversare a rolurilor.

* Crearea unui mecanism de solidaritate între cei 17 elevi.

3. Descrierea Activităților Practice (Implementarea)

A. Activitatea „Oglinda Emoțiilor”

Această activitate a fost esențială pentru a pune elevii față în față cu propriile acțiuni. Am împărțit clasa în grupuri mici și le-am cerut să interpreteze scenete scurte. Inovația a constat în faptul că elevii care manifestau comportamente agresive în mod obișnuit au fost obligați să joace rolul victimei.

După scenetă, am purtat o discuție profundă. Nu i-am certat, ci i-am întrebat: „Cum s-a simțit vocea colegului tău când te-a jignit în public?”. Rezultatul a fost unul emoționant, mulți dintre ei realizând pentru prima dată că ceea ce ei considerau „o glumă” producea o suferință reală.

B. Activitatea „Pânza Interdependenței”

Am adunat toți cei 17 copii în cerc. Am folosit un ghem de lână pentru a vizualiza legăturile dintre ei. Fiecare trebuia să spună o calitate a colegului căruia îi arunca ghemul. La final, între ei s-a format o rețea complicată de fire colorate.

Lecția a fost vizuală: am rugat doi elevi să tragă de fir, iar ceilalți au simțit imediat tensiunea. Am explicat că într-o clasă de 17, suntem ca o singură familie. Dacă un singur fir (un elev) este tăiat sau rănit, întreaga structură își pierde stabilitatea. Această metaforă a funcționat excelent pentru vârsta lor, oferindu-le un sentiment de responsabilitate colectivă.

C. „Legile Insulei Siguranței”

Ultima etapă a fost responsabilizarea. I-am pus să își imagineze că sunt singuri pe o insulă și trebuie să supraviețuiască. Din cei 17 elevi, au format sub-grupuri care au redactat „Constituția Clasei”. Interesant a fost că regulile propuse de ei au fost mult mai dure la adresa violenței decât regulamentul școlar oficial, semn că în adâncul lor, toți își doreau un mediu sigur.

4. Evaluarea Finală și Interpretarea Rezultatelor (Chestionarul)

După o lună de la aceste activități, am aplicat un chestionar anonim pentru a măsura impactul real. Interpretarea acestuia este piesa centrală a studiului de caz.

Modelul de Chestionar utilizat

Întrebarea 1: „Mă simt în siguranță în sala de clasă și pe holurile școlii?”

Rezultate: 12 elevi au răspuns „Foarte mult” (nota 5), 3 elevi au răspuns „Mult” (nota 4), iar 2 elevi au răspuns „Neutru” (nota 3).

Interpretare: Faptul că niciunul dintre cei 17 elevi nu a mai ales variantele „Deloc” sau „Puțin” indică o schimbare radicală. Cei 2 elevi care au rămas la nivelul „Neutru” sunt, de regulă, victimele anterioare care încă procesează trauma, însă majoritatea covârșitoare a colectivului a validat spațiul școlar ca fiind unul sigur.

Întrebarea 2: „În ultima săptămână, am văzut colegi care au fost jigniți sau loviți în clasă?”

Rezultate: 14 elevi au răspuns „Nu”, iar 3 elevi au răspuns „Rar/O singură dată”.

Interpretare: Această cifră este cea mai clară dovadă a reducerii violenței. Înainte de intervenție, toți cei 17 copii ar fi răspuns „Zilnic”.

Întrebarea 3: „Dacă aș vedea un coleg în dificultate, aș încerca să îl ajut sau aș anunța un profesor?”

Rezultate: 15 elevi au răspuns „Categoric da”, 2 elevi au răspuns „Probabil că da”.

Interpretare: Aici se vede succesul activității „Pânza Interdependenței”. Grupul celor 10-11 „spectatori” pasivi a dispărut. Din cei 17 elevi, 15 au acum curajul moral de a acționa. Această solidaritate este cel mai puternic antidot împotriva bullying-ului.

Întrebarea 4: „Consideri că jocurile de rol (ex: Oglinda Emoțiilor) te-au ajutat să înțelegi mai bine ce simt ceilalți?”

Rezultate: 16 elevi au răspuns „Da”, 1 elev a răspuns „Nu sunt sigur”.

Interpretare: Procentul de aproape 100% arată că metodele de învățare experiențială (jocul, teatrul, simularea) sunt mult mai eficiente la clasa a VI-a decât predica moralizatoare. Elevii au interiorizat empatia nu ca pe o lecție teoretică, ci ca pe o experiență trăită.

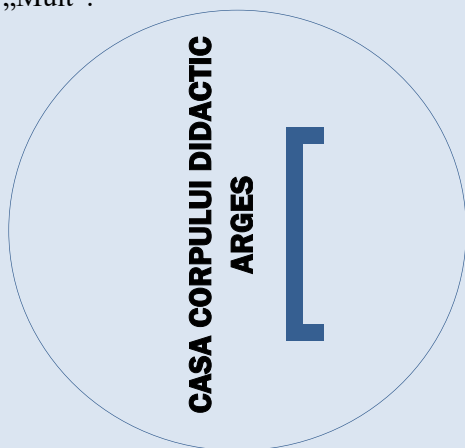
Întrebarea 5: „Îți place să vii la școală și să petreci timp cu colegii tăi de clasă?”

Rezultate: 13 elevi au răspuns „Foarte mult”, 4 elevi au răspuns „Mult”.

Interpretare: Absența răspunsurilor negative sau neutre confirmă reconstrucția coeziunii grupului. Rezultatele au fost remarcabile. O schimbare majoră s-a observat în atitudinea martorilor. Aceasta este marea victorie a studiului: transformarea masei pasive în protectori activi. Referitor la relațiile interpersonale, interpretarea răspunsurilor arată o scădere drastică a folosirii poreclelor. Elevii au declarat că activitatea cu ghemul de lână i-a făcut să se simtă „importanti pentru grup”. Agresorii, fiind acum lipsiți de susținerea spectatorilor, și-au modificat comportamentul pentru a fi acceptați în noua structură pozitivă a clasei.

5. Concluzii și Recomandări

Acest studiu de caz demonstrează că violența școlară nu se rezolvă prin pedepse izolate, ci prin lucrul constant cu întregul grup. Cei 17 elevi au învățat că puterea nu vine din umilirea celui alt, ci din capacitatea de a susține rețeaua din care faci parte. Recomand ca astfel de activități de coeziune să fie introduse periodic în orele de dirigenție, deoarece climatul emoțional este fundamentul pe care se construiește performanța academică.

AUTOEVALUATION ET REFLEXION FORMATIVE : FONDEMENTS THEORIQUES ET ENJEUX PEDAGOGIQUES CONTEMPORAINS - ÉTUDE DE SPECIALITE

*Prof. Bica Laura-Nicoleta
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

Dans les paradigmes éducatifs contemporains, l'évaluation connaît une transformation profonde, passant d'une logique de contrôle et de certification à une approche centrée sur l'apprentissage et le développement de l'apprenant. L'autoévaluation et la réflexion formative s'inscrivent dans cette évolution, en tant que dispositifs favorisant l'autorégulation, la métacognition et l'autonomie intellectuelle. Cette étude propose une analyse théorique approfondie de ces deux concepts, en mettant en évidence leurs fondements épistémologiques, leurs interactions fonctionnelles et leurs implications pédagogiques. On examine également les conditions institutionnelles et didactiques nécessaires à leur mise en œuvre efficace, tout en soulignant les tensions et les défis liés à leur intégration dans les pratiques éducatives actuelles.

Mots-clés: autoévaluation, réflexion formative, évaluation formative, métacognition, pratiques pédagogiques.

1. Introduction

L'évaluation des apprentissages occupe une place centrale dans les systèmes éducatifs, tant en raison de sa fonction certificative que de son impact sur les trajectoires scolaires et professionnelles des apprenants. Toutefois, la prépondérance historique des dispositifs sommatifs a progressivement montré ses limites, notamment en ce qui concerne le développement de compétences transversales, la motivation intrinsèque et la capacité d'apprentissage autonome.

Dans ce contexte, l'autoévaluation et la réflexion formative émergent comme des réponses théoriquement fondées et pédagogiquement pertinentes aux exigences d'une éducation orientée vers l'apprenant. Ces démarches s'inscrivent dans une conception constructiviste et socioconstructiviste de l'apprentissage, selon laquelle le sujet apprend en analysant ses propres actions, en confrontant ses représentations et en régulant ses stratégies cognitives.

L'objectif de cet article est de clarifier les fondements conceptuels de l'autoévaluation et de la réflexion formative, d'analyser leur articulation et d'identifier les enjeux majeurs liés à leur intégration dans les pratiques pédagogiques contemporaines.

2. Cadres théoriques de l'autoévaluation

L'autoévaluation peut être définie comme un processus par lequel l'apprenant porte un jugement argumenté sur la qualité de son travail, de ses démarches et de ses résultats, à partir de critères explicites. Elle ne relève ni de l'introspection spontanée ni de l'auto-appréciation affective, mais d'une activité cognitive structurée, reposant sur des références partagées.

Sur le plan théorique, l'autoévaluation s'ancre dans les travaux sur la métacognition, entendue comme la connaissance et le contrôle que le sujet exerce sur ses propres processus cognitifs. Elle mobilise des compétences telles que la planification, le contrôle et l'évaluation des stratégies mises en œuvre lors de la résolution de tâches complexes. En ce sens, elle contribue directement au développement de l'autorégulation des apprentissages.

Par ailleurs, l'autoévaluation participe à la construction de la responsabilité épistémique de l'apprenant. En l'invitant à expliciter ses choix, à justifier ses réponses et à reconnaître ses limites, elle favorise une relation plus réflexive au savoir, éloignée d'une logique de simple reproduction ou de conformité aux attentes externes.

3. La réflexion formative comme processus d'accompagnement

La réflexion formative se distingue de l'évaluation sommative par sa fonction essentiellement régulatrice. Elle vise à soutenir l'apprentissage en cours, en fournissant des informations qualitatives permettant à l'apprenant de comprendre ses réussites et ses difficultés. Elle repose sur une analyse continue des processus plutôt que sur une mesure ponctuelle des résultats.

Dans cette perspective, l'erreur acquiert un statut heuristique. Elle est considérée comme une manifestation des raisonnements de l'apprenant et non comme un indicateur d'échec. La réflexion formative consiste alors à rendre ces raisonnements visibles, à les questionner et à les transformer en ressources pour l'apprentissage.

Le rôle de l'enseignant est fondamental dans ce processus. Il agit comme médiateur cognitif, en aidant l'apprenant à interpréter les écarts entre ses productions et les critères attendus. Cette médiation peut

prendre diverses formes : rétroactions descriptives, questionnements guidés, dispositifs de verbalisation ou analyses collectives de productions.

4. Interaction entre autoévaluation et réflexion formative

L'autoévaluation et la réflexion formative ne constituent pas des pratiques isolées, mais des composantes interdépendantes d'un même dispositif pédagogique. L'autoévaluation initie un premier niveau de réflexion, centré sur l'analyse personnelle de l'activité. La réflexion formative approfondit cette analyse, en l'inscrivant dans un cadre dialogique et normatif partagé.

Cette interaction permet de limiter les biais inhérents à l'autoévaluation, tels que la surestimation ou la sous-estimation de ses compétences. En confrontant le jugement personnel à des critères explicites et à des rétroactions formatives, l'apprenant affine progressivement sa capacité d'auto-jugement.

Sur le plan pédagogique, cette articulation favorise l'instauration d'un cycle réflexif continu : action, autoanalyse, rétroaction, régulation et réinvestissement. Ce cycle constitue le cœur d'une évaluation véritablement formative, orientée vers l'amélioration des apprentissages plutôt que vers leur simple constatation.

5. Enjeux institutionnels et défis pédagogiques

La mise en œuvre de l'autoévaluation et de la réflexion formative soulève plusieurs enjeux majeurs. Le premier concerne la formation des enseignants, qui doivent développer des compétences spécifiques en matière de conception de critères, de formulation de rétroactions et de gestion de dispositifs réflexifs.

Un second enjeu réside dans les cadres institutionnels d'évaluation. Dans des contextes fortement normés et orientés vers la certification, l'intégration de pratiques formatives peut entrer en tension avec les exigences de standardisation et de comparabilité des résultats.

Enfin, ces démarches nécessitent un investissement temporel conséquent. Elles impliquent de repenser l'organisation des activités pédagogiques afin de dégager des espaces dédiés à l'analyse, à la discussion et à la régulation des apprentissages.

Bibliographie

- ALLAL, L., *Impliquer l'apprenant dans le processus d'évaluation*. Paris: Hachette Éducation, 1999
- CERGHIT, I., *Evaluarea în procesul didactic*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2002
- CRISTEA, S., *Teoria și metodologia evaluării în educație*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2014
- HADJI, C., *L'évaluation à l'école : un enjeu politique*. Paris: ESF Éditeur, 2012
- PERRENOUD, P., *L'évaluation des élèves : de la fabrication de l'excellence à la régulation des apprentissages*. Bruxelles: De Boeck, 1998

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

STUDIU PRIVIND EFICIENȚA PELERINAJELOR ÎN CONSOLIDAREA VALORILOR RELIGIOASE ȘI MORALE ALE ELEVILOR - STUDIU DE SPECIALITATE

Profesor Jianu Elena

Școala Gimnazială „Tudor Cornel” Ungheni

Școala Gimnazială Nr. 1 Costești

Pelerinajul este o călătorie în scop spiritual, fiind numit și drumul sufletul în care creștinii caută apropiere de Dumnezeu, vindecare, binecuvântare. Acesta are un scop spiritual, deoarece deplasarea se face la lăcașurile de cult: biserici, mănăstiri, la sfintele moaște, icoane făcătoare de minuni, morminte sfinte. Pelerinajul are și caracter tradițional deoarece încă din primele secole creștinismul face parte din viața Bisericii. Dacă excursiile au scop recreativ și cultural, pelerinajul are scop duhovnicesc.

Pelerinajele ocupă un loc central în viața elevilor, punând o amprentă în formarea culturală, emoțională și spirituală. Acestea au rolul de a completa educația formală, ajutându-i pe micii creștini să înțeleagă rostul și rolul credinței în viața noastră, să respecte și să aprecieze frumusețea și autenticitatea tradițiilor specifice poporului român. Educația religioasă, pelerinajele, au rolul de a da societății cetățeni responsabili, persoane echilibrate. Prin intermediul educației religioase se asigură un sens nou vieții credincioșilor, căci scopul educației în general este acela de a realiza caracterul și personalitatea omului.

Dacă ne raportăm la valoarea educațională, vom observa că pelerinajele privesc ca formă de

educație nonformală întăresc și consolidează valori și competențe socio-emoționale, capacitatea învățării prin experiență, valori emoționale, tradiționale.

Prin intermediul pelerinajelor, elevii descoperă în mod direct locurile de rugăciune, tradițiile, istoria Bisericii, se apropie mai mult de Dumnezeu, dezvoltând o atitudine de smerenie, dragoste, respect, deschidere sufletească. Experiențele trăite de către elevi în lăcașurile de cult, îi ajută pe aceștia să aprofundeze învățăturile teoretice dobândite în cadrul orelor de educație religioasă, înțelegând în mod direct și autentic credința ca mod de viață și trăire.

Pe lângă valoarea educațională, ne raportăm și la valoarea lor culturală. Astfel luăm contact în mod direct cu patrimoniul cultural-religios al poporului român: icoane vechi, biserici de lemn, monumente istorice, artă sacră. De asemenea, aflăm despre personalități religioase, călugări care au avut un rol semnificativ asupra locului și lăcașului de cult respectiv. Pe lângă acestea aflăm despre tradiție și obiceiuri locale, istorioare, povestiri cu impact moralizator.

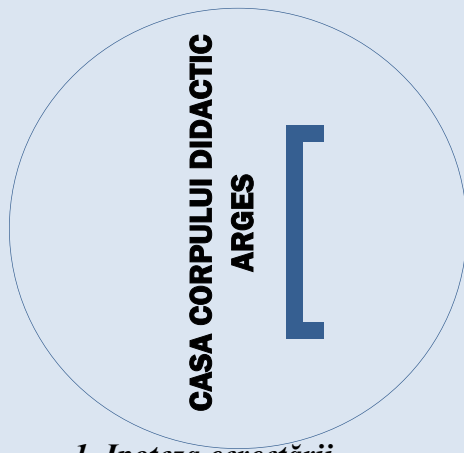
Pelerinajele ocupă un loc semnificativ în viața elevilor. Astfel, se dezvoltă spiritul de comuniune, de solidaritate, se apropie mai mult de cadrele didactice prin trăirea propriilor

experiențe conștientizând faptul că sunt parte integrantă a comunității din care provin: școală, parohie, localitate. Prin intermediul pelerinajelor elevii trăiesc momente unice de întâlnire cu Dumnezeu, își clarifică valori, aspirații, dezvoltându-se astfel încrederea în sine, în cei din jur, își măresc capacitatea de a lua decizii morale. Pe lângă formarea propriei identități, pelerinajele au și beneficii precum cele emoționale și psihologice. Astfel, prin intermediul acestora elevii devin mai liniștiți, dornici de a vede și a afla lucruri noi, li se reduce stresul deconectându-se de la rutina școlară, îmbunătățindu-li-se astfel starea de bine.

Bibliografie:

Lector dr. Carmen Bolocan, Facultatea de Teologie Ortodoxă Iași „Treptele formale sau momentele logico-psihologice ale lecției, cu aplicare în învățământul religios” în “Pastorație și misiune în Biserica Ortodoxă, Tematică pentru cursurile pastorale și de îndrumare misionară a clerului, conform hotărârii Sfântului Sinod nr. 572/1998, Editura Partener, Galați, 2007

Prin cele trei dimensiuni: educațională, culturală, spirituală, pelerinajul ne prezintă o experiență amplă și complexă, ce oferă copiilor șansa de a-și trăi credința într-un cadru autentic. Prin intermediul pelerinajului, elevii sunt familiarizați cu arta sacră, istoria, arhitectura, ce au ca rol dezvoltarea identității religioase, istorice, culturale. Este recomandat a se include pelerinajele în activitățile educative destinate tinerilor, căci pe lângă obiectivele Bisericii și ale școlii se fundamentează valorile autentice și identitatea noastră.

UN STUDIU PRIVIND VIOLENȚA ÎNTRE COPIII DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ

*Prof. înv. primar Moise Liliana
Școala Primară Furnicoși, Mihăești*

1. Ipoteza cercetării

Sporirea interesului față de violența școlară este consecința conștientizării dimensiunii fenomenului. Aflarea cauzelor ce determină manifestările conflictuale impune o analiză amănunțită a contextului în care acestea apar.

Acest studiu vizează un colectiv compus din 15 elevi de 10-11 ani (în clasa a IV-a), dar și elevi din clasa pregătitoare, clasa I, a II-a și a III-a. Îngrijorător este faptul că apar conflicte atât între elevii de aceeași vârstă, din aceeași clasă, dar și între elevii de la clase diferite. Explicațiile pentru violența dintre elevi vor fi căutate și la nivelul altor instituții decât școala. Părerea majorității educatorilor este că violența școlară nu se dezvoltă în școală, ci este o rezultată a societății agresive în care trăim, copiii nefiind capabili să distingă binele de rău, să selecteze adevăratele modele de relaționare din ce le oferă mass-media sau strada.

2. Obiectivele cercetării

Mi-am propus ca prin acest studiu să urmăresc atitudinea elevilor aflați în situații conflictuale și totodată să stabilesc, pe cât posibil, rolul educatorului în depistarea și reducerea actelor de violență între copiii de vârstă școlară mică. Foarte importantă este depistarea cauzelor care determină atitudini violente din partea elevilor. În cele ce urmează, vor fi analizate elemente specifice violenței elev-elev.

Problematika violenței în școală nu este una specific românească și nu reprezintă un fenomen nou. Cadrele didactice constată că, de cele mai multe ori, violența în școală este o formă de „descărcare” psihică.

3. Metodologia cercetării

Principalele metode utilizate în acest experiment sunt: observația pedagogică, experimentul pedagogic, convorbirea, prelucrarea datelor, metoda testelor. Metodele folosite au plasat elevul într-o situație mai mult sau mai puțin divizată, mergându-se la una similară aceleia de cercetare științifică, de urmărire și descoperire a adevărului și raportarea lui la aspecte practice ale vieții.

a. Observația pedagogică

Folosind observația am urmărit cum se comportă elevii în timpul orelor, dar mai ales în timpul pauzelor sau a altor activități extracurriculare. Am făcut observații atât individuale, cât și în colectiv, respectând anumite cerințe: fixarea unui scop clar, alegerea mijloacelor și fixarea timpului de observat, observarea treptelor în condițiile naturale fără a fi influențate din exterior, datele observației să fie consemnate imediat, fără ca cei observați să-și dea seama, prelucrarea datelor obținute.

Pentru ca datele obținute să fie cât mai exacte, observarea am făcut-o sistematic, am urmărit ca aceeași observație să fie respectată, am urmărit elevii în situații diferite și datele obținute am încercat să le verific prin mai multe procedee. De asemenea, am reținut numai datele semnificative și nu detalii fără valoare.

Înainte de a ne referi la colectivul de elevi vizat, se impune precizarea formelor violenței între elevi. Cele mai frecvente forme de violență elev-elev sunt, mai ales la elevii mici, cele din domeniul *violentei verbale*, considerate ca „obișnuite”: injurii, certuri, conflicte. Aceste manifestări nu sunt conștientizate întotdeauna de elevi ca fiind anormale, pentru că în mediul social din care provin ele sunt atât de frecvente, încât copilul ajunge să le perceapă ca normale.

Jignirile cu privire la trăsăturile fizice sau psihice ale colegilor constituie un alt tip de comportament violent. Apelative de felul : „Grăsanul”, „Piticul”, „Bâlbâitul”, „Somnorosul” etc. pot fi auzite frecvent în clasele de elevi.

Violența fizică este forma cea mai gravă a violenței școlare. În cadrul grupului social în discuție, deși cu frecvență redusă, apar jigniri cu privire la situația socio-economică a colegilor. Nivelul de dezvoltare socio-economică a comunității din care provin elevii nu este omogen. Părinții unora dintre copii au plecat la muncă în străinătate, ceea ce a dus la răsturnarea situației economice cu care erau obișnuși. Copiii acestora au mai mulți bani de buzunar, rechizite de calitate.

- Surprinzător este cazul elevului M.D. Un copil cu inteligență peste medie și rezultate foarte bune la învățătură, cu calități de lider recunoscute și de colegii săi. El prezintă frecvente tendințe de agresiune verbală, de la mici ironii la admonestări de tipul „Taci măi, prostule!”, „Ești gay”.

b. Metoda testelor

Primul pas l-a constituit interviul adresat elevilor violenți. În interviu s-au avut în vedere următoarele repere :

- situația familială (relații intrafamiliale) ;
- victimizarea elevului (abuzuri fizice, verbale, emoționale) ;

- comportamente violente (sanțiuni aplicate copiilor) ;
- caracteristici individuale (valori personale).

Următorul pas l-a constituit interviul adresat părinților, care a vizat caracteristicile mediului familial (istoric al cazurilor de violență), părerea lor în ceea ce privește relația familiei cu școala, modalități de sancționare a comportamentelor negative ale copiilor.

Se impune precizarea că metodele folosite, enumerate mai sus, nu se folosesc în mod izolat.

4. Analiza și prelucrarea statistică a datelor

În urma unui experiment, a unei observații sistematice sau a unei anchete, se obține, de regulă, o colecție de date care nu pot fi cuprinse și examinate printr-o simplă „inspecție vizuală”. Trebuie să intervină o operație de clasificare sau coordonare, care să permită rezolvarea unor legături sau dependențe sistematice.

Multe investigații pe teme educative nu duc la o exprimare precisă a rezultatelor. Adeseori trebuie să ne mulțumim cu simpla clasificare și apreciere, pentru a păstra specificul calitativ studiat. De asemenea este recomandată în anumite situații analiza de conținut, care se poate concretiza într-o tipologie adecvată.

S-a constatat că părinții se așteaptă de obicei ca școala să le rezolve problemele pe care ei nu le pot rezolva în cadrul familiei, că unele manifestări ale copiilor li se par normale, susținând că ar trebui să se apere, să se descurce. Părinții nu acordă destul timp și destulă atenție problemelor copiilor. Hrănirea, asigurarea igienei, eventual ajutorul la teme par a fi suficiente în concepția lor.

5. Concluzii

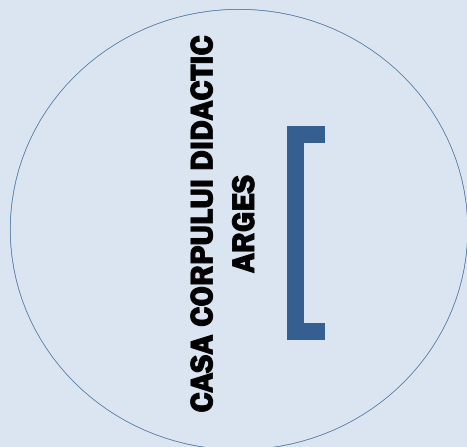
Constatându-se o accentuare a violenței în cadrul colectivului s-a acționat, în primul rând, în direcția descoperirii cauzelor acestor manifestări. Trasarea unor mici sarcini gospodărești în clasă sau în școală, rezolvarea de rebusuri și puzzle-uri îi pot ține ocupați și le pot oferi satisfacții chiar și celor mai violenți copii.

În ceea ce-i privește pe părinți, mai sunt încă multe de explicat și de aplicat. În mod normal, ei ar trebui să contribuie, prin atitudinea lor, la crearea unei imagini de sine sănătoase a copilului, dar din discuții s-a constatat că ei înșiși au nevoie de dezvoltarea unei stime de sine pozitive. Aplicând un tip de chestionare ce conțineau aceleași întrebări pentru părinți și pentru copii, s-a observat că părinții nu-și cunosc prea bine copiii sau nu li se pare important să știe care sunt preferințele sau temerile copiilor.

S-au propus o serie de activități comune, cu părinți și copii, sperându-se într-o diminuare a fenomenului violenței școlare.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan - *Metode de învățământ*, EDP, București, 1976;
2. Cosmovici, Andrei - *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998;
3. Enăchescu, Constantin - *Tratat de psihologie morală*, Editura Tehnică, București, 2002;
4. Neculau, Adrian (coordonator) – *Psihologia rezolvării conflictului*, Editura Polirom, Iași, 1998.

STUDIU DE SPECIALITATE - THE EXPLORATION OF HUMAN GROWTH IN CHARLES DICHENS S "GREAT EXPECTATIONS"

*Profesor Teiușanu Cristina
Școala Gimnazială Poiana Lacului*

In this novel, Charles Dickens depicts a young man's search for identity, and this is the main reason that stands behind the novel's being considered a novel of education (bildungsroman). From the point of view of the character's evolution, the novel is divided into three distinct "stages", each labelled as a specific "stage of Pip's identity". In a chronological order, these "stages" trace Pip's progress from industrious obscurity as a child through wilful idleness as an adolescent and young adult, to a resigned and modest acceptance of his true place in society.

Pip's great "stages" are a dramatized exploration of human growth and the pressure that distorts the potential of an ordinary individual, especially in the process of growing up. Pip is a simple blacksmith's boy who aspires to cross social boundaries when he realizes his own upbringing is common; however, he has no means to change. He learns that happiness in life can be achieved only by hard work and that great expectations not grounded in reality can only lead to tragedy and heartache.

The search for identity follows the steps made by the protagonist of the novel, Pip, from the choices and influences throughout his quest and evolution, from the innocent boy to the young snob and finally to the sympathetic adult who has given up false snobbery and returned to his roots.

Pip's searching for identity begins from the first pages of the novel, when his life is presented. As an orphan he does not have strong family ties to give him a sense of his own identity. Pip's extreme guilt about stealing food from Mrs. Joe and lying to Joe show that he sees his identity as rooted in his behaviour. Pip searches for his own identity in the long sentence beginning 'at such a time I found out for certain' and ending with his own name.¹ Another step made in his search of identity is done when he is taken to Miss Havisham. He meets a beautiful young girl named Estella, he falls in love with her and dreams of becoming a wealthy gentleman so that he might be worthy of her. This was a great step in his search for identity, because he wants to do everything for Estella's sake.

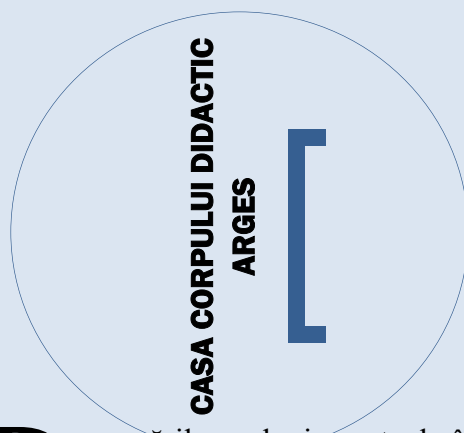
His longing to marry Estella and join the upper classes stems from the same idealistic desire as his longing to learn and to read and his fear of being punished for bad behaviour: once he understands ideas like poverty, ignorance, and immortality, Pip does not want to be poor, ignorant or immoral. Pip's idealism often leads him to perceive the world rather narrowly, and his tendency to oversimplify situations based on superficial values leads him to behave badly toward the people who care about him. When Pip becomes a gentleman, for example, he immediately begins to act as he thinks a gentleman is supposed to act, which leads him to treat Joe and Biddy snobbishly and coldly.

¹ Mortimer, Anthony, *Charles Dickens - Great Expectations, Notes*. Harlow: Longman, 1980, P. 16.

Not long after meeting Miss Havisham and Estella, Pip's desire for advancement and for discovering himself as a person largely overshadows his basic goodness. After receiving his mysterious fortune, his idealistic wishes seem to have been justified, and he gives himself over to a gentlemanly life of idleness. But the discovery that the wretched Magwitch, not the wealthy Miss Havisham is his secret benefactor shatters Pip's oversimplified sense of his world's hierarchy. The fact that he comes to admire Magwitch while losing Estella to the brutish nobleman Drummle ultimately forces him to realize that one's social position is not the most important quality one possesses, that his behaviour as a gentleman has caused him to hurt the people who care about him most. Once he has learned these lessons, Pip matures into the man who learns a real lesson.

Bibliography

- ❖ Anixt, A. *Istoria Literaturii Engleze*. Editura Științifică, București, 1961
- ❖ Bantaș A., Clonțea, P., Brânzeu, P. *Manual de literatură engleză și americană*. Editura Teora, 1995
- ❖ Barnard, R.. *Imagery and Theme in the Novels of Dickens*. Humanitas Press, New York, 1974
- ❖ Cartianu, A., *Istoria Literaturii Engleze Secolul al XIX-lea, Realismul Critic*. Editura Universității de Stat didactică și Pedagogică, București, 1961
- ❖ Cartianu, A., *Istoria literaturii Engleze Secolul Al XIX-lea. Romanul și poezia*. Editura de Stat Didactică și Pedagogică, București, 1972

ECOLOGIA DIN PERSPECTIVA CREȘTINĂ

Profesor Turcescu Mirela
Colegiul Economic „Maria Teiuleanu” Pitești

Preocupările ecologice actuale încearcă să promoveze o abordare complexă, concentrându-se pe mai multe direcții: educarea populației în spirit ecologic, realizarea de activități/proiecte concrete de protejare a mediului înconjurător, trasarea unor directive generale în vederea unei dezvoltări durabile a lumii în care trăim, reducerea factorilor poluanți cu consecințe majore și imediate, etc. Toate aceste acțiuni presupun un comportament responsabil pentru a putea menține un echilibru între om și natură.

Legătura omului cu mediul înconjurător și cu Dumnezeu a fost dintotdeauna o preocupare constantă a omenirii, fiind ceva de la sine înțeles, un „dat” ontologic al omului. De aici și implicațiile morale și spirituale ale ecologiei în viața noastră, a tuturor. Sfânta Scriptură ne arată că „la început a făcut Dumnezeu cerul și pământul” (Facerea 1,1) din nimic, numai prin puterea Cuvântului Său. Vrând să arate demnitatea omului în calitate de stăpân peste întreaga natură, Dumnezeu l-a creat pe acesta printr-o lucrare specială, modelându-l din țărână cu mâinile Sale. Iar mai apoi i-a dat-o în grijă și stăpânire, arătând menirea acestuia de a lucra în interesul omului: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și îl supuneți; ...Iată vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în

el. Acestea vor fi hrana voastră.” (Facere, 1, 28-29) Întreaga natură devine astfel seva din care omul își va lua toate bunurile materiale necesare traiului pe care va trebui să le gestioneze cu înțelepciune și pricepere. „Pusu-l-ai pe dânsul peste lucrul mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui.” (Psalmul 8, 6)

Potrivit Sfântului Maxim Mărturisitorul, în starea sa promordială, omul avea un rol de mediator între Dumnezeu și natură. „Primul om a fost chemat să unească în sine totalitatea fapturilor create și ajungând la o unitate desăvârșită cu Dumnezeu, să comunice acea stare de îndumnezeire întregii creații; lui i s-a oferit posibilitatea să unească raiul cu întreg pământul, adică purtând raiul în sine, în puterea comunicării sale permanente cu Dumnezeu.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul) Este înfățișat ca o lume mai mică, ca un „laborator atotcuprinzător” ce recapitulează în sine elementele întregii lumi.

În urma neascultării și a căderii în păcat a primilor oameni, a pierderii comuniunii cu Dumnezeu, întreaga natură se revoltă împotriva omului, devenindu-i potrivnică. Din prietenă, aceasta devine un dușman aprig, omul fiind nevoit să trudească spre a-și câștiga existența: „...blestemat va fi pământul pentru tine. Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale! Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului.” (Facere 3, 17-18) Pentru a restabili dominația morală asupra naturii, omul era sortit să ducă o muncă asiduă, să găsească soluții optime să supraviețuiască, să înfrunte toate calamitățile naturale dar, în același timp să nu uite să o îngrijească și să o protejeze.

Cărțile Vechiului Testament ne arată cum Dumnezeu, „Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute” (Simbolul Credinței), nu l-a lăsat singur pe om în această grea încercare. În marea sa bunătate și iubire de oameni, a dat o serie de porunci și legi care permiteau omului să se „conecteze” la natura înconjurătoare, să conviețuiască în deplină armonie. Astfel, venit să vorbească cu Dumnezeu, Moise primește porunca să se descalțe căci locul pe care calcă este pământ sfânt. (Ieșirea 3, 5) Natura este sacră, iar omul are datoria să o respecte și să nu îi provoace distrugeri: „Să nu strici pomii cu securea, că să te hrănești din ei și să nu-i dobori la pământ. Copacul de pe câmp este el oare om ca să se ascundă de tine după întăritură? Iar copacii pe care-i știi că nu-ți aduc nimic de hrană poți să-i strici și să-i tai, ca să-ți faci întăritură...” (Deuteronomul 20, 19-20) Se arată foarte clar „normele” după care trebuie să se ghideze omul atunci când are trebuință să se folosească de resursele naturale: trebuie să facă o selecție și numai ce nu este util, poate să folosească.

Psalmii regelui David sunt rugăciuni închinare slavei lui Dumnezeu în care găsim numeroase referințe la atotputernicia, iubirea și înțelepciune Acestuia în crearea lumii și a naturii înconjurătoare. Astfel, Psalmul 103 vorbește despre roadele pământului și destinarea acestora spre folosul oamenilor: „Cel ce adăpi munții din cele de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul. Cel ce răsări iarbă dobitoacelor și verdeață spre slujirea oamenilor, Ca să scoată pâine din pământ și vinul veseleşte inima omului.” (Psalmi 103, 14-16) Iar în Psalmul 18 întreaga creație dă slavă Lui Dumnezeu arătând măreția și priceperea Acestuia în toate câte a făcut: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria. Ziua zilei spune cuvânt și noaptea nopții vestește știință.” (Psalmul 18,1)

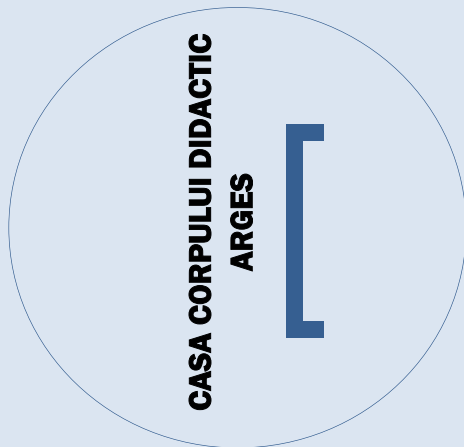
În multe dintre pildele spuse, Mântuitorul se folosește de relația omului cu lumea înconjurătoare pentru a transmite și a face înțelese învățăturile Sale. În Pilda semănătorului se arată că așa cum omul are nevoie de semănături pentru a-și putea hrăni trupul, tot așa are nevoie de „semințele” duhovnicești pentru a-și putea hrăni sufletul. Munca devine astfel condiție esențială în stăpânirea omului asupra naturii, dar și în dobândirea vieții veșnice. Prin muncă omul cercetează tot ce este în jurul său și poate înțelege fenomenele naturii și legile acestora.

Cu toate că natura oferă resurse variate și suficiente unui trai adecvat, omul acționează de foarte multe ori în mod iresponsabil, mânat, de cele mai multe ori de dorința de câștig imediat și cât mai mare. Astfel, omenirea se confruntă în ultimele secole cu fenomenul poluării care avansează tot mai mult. Creșterea populației, dezechilibrul economic la nivel planetar, lupta pentru putere, exploatarea masivă a resurselor naturale, folosirea excesivă a tehnicii în scopuri distructive, utilizarea substanțelor chimice în agricultură și nu numai, au dus la perturbarea echilibrului din natură, la dispariția multor specii de plante și animale și la fenomene meteorologice extreme. Toate acestea au efecte negative asupra vieții și sănătății noastre. Am pierdut „conexiunea” cu natura, cu viețuitoarele care cândva ne erau prietene și „vorbeau” cu noi și ne-am apropiat tot mai mult de tehnică și tehnologie, care ne transformă în niște roboți ce parcă nu mai văd frumusețea acestei lumi.

Lumea în care viețuim a fost creată de Dumnezeu bună, fiind perfectibilă în măsura în care omul conlucrează cu harul divin, prin muncă susținută, spre atingerea scopului final, adică a desăvârșirii. Echilibrul biologic dintre natură și toate celelalte viețuitoare de pe pământ poate fi păstrat numai dacă omul acționează cu discernământ în toate acțiunile întreprinse.

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul BOR, Editura IBMBOR, București, 2013.
2. Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Ambigua*, Editura IBMBOR, București, 1983.

VIOLENTA IN SCOALA

*Prof. dr. Zgreabăn Eugenia,
Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești*

Eric Debarbieux (1996) definește violența ca fiind „dezorganizarea brutală sau continuă a unui sistem personal, colectiv sau social și care se traduce printr-o pierdere a integrității, ce poate fi fizică, psihică sau materială. Această dezorganizare poate să se opereze prin agresiune, utilizarea forței, conștient sau inconștient, însă poate exista și violență doar din punctul de vedere al victimei, fără ca agresorul să aibă intenția de a face rău”.

Referindu-ne la mediul educațional, credem că suntem îndreptățiți, în prezent, dar nu numai, să afirmăm că: **violența** este din punct de vedere statistic cea mai frecventă conduită de devianță școlară. Școala este în mod tradițional locul de producere și transmitere a cunoașterii, de formare a competențelor cognitive, de înțelegere a sensului vieții și a lumii care ne înconjoară, de înțelegere a raporturilor cu ceilalți și cu noi înșine. În acest context, a vorbi despre violență acolo unde ne așteptăm să găsim cele mai bune condiții pentru formarea și dezvoltarea armonioasă a personalității poate părea un fapt cel puțin neverosimil.

Efectele violenței fizice vizează atât sănătatea corporală a victimei, cât și evoluția sa psihologică. În plan cognitiv, autopercepție negativă, iar în plan emoțional teamă, depresie. Violențele verbale, psihologice afectează în principal stima de sine; victimele se simt devalorizate, își pierd încrederea în posibilitățile proprii, devin anxioase.

Cauzele violenței în școală sunt multiple. Mediul familial reprezintă cea mai importantă sursă de acest fel. Mulți dintre copiii care prezintă un profil agresiv provin din familii dezorganizate, au experiența divorțului părinților și trăiesc în familii monoparentale. Mediul social conține numeroase surse de influență de natură să inducă violența școlară: situația economică, slăbiciunea mecanismelor de control social, inegalitățile sociale, criza valorilor morale, mass-media, lipsa de cooperare a instituțiilor implicate în educație.

Trăsăturile de personalitate ale elevului sunt și ele într-o corelație strânsă cu comportamentele violente. Banciu și Rădulescu (1985) menționează: trăsături de ordin egocentric, diminuarea sentimentului de responsabilitate și culpabilitate, instabilitatea emoțională, slăbiciunea mecanismelor voluntare, de autocontrol. La aceste trăsături individuale se adaugă problemele specifice vârstei adolescenței. Adolescența este o „boală cu durată limitată” (R. Campbell, 1994), ea are un caracter spectacular, oscilant, în care individul devine vulnerabil.

Această perioadă este deosebit de permeabilă influenței fenomenului Pygmalion, în sensul că o anume superdozare a așteptărilor din partea dascălilor, precum și practicarea unei ușoare supraevaluări a posibilităților elevilor de către profesori stimulează performanțele acestora.

La această vârstă, adolescentul descoperă cu încântare tărâmul poeziei. În același timp, memorează cu aviditate versuri, aforisme, metafore. Când privește muzica, preferă melodiile moderne, iar audițiile sunt debordante în decibeli. Preocuparea în direcția viitoarei profesii evoluează firesc, odată cu scadența momentului opțiunii profesionale. Orientarea școlară și profesională se realizează prin efortul concertat al familiei, școlii și al individului în cauză.

În adolescență, sunt frecvente conduitele predelinvente. În această perioadă, agresivitatea înregistrează un salt consistent. Comportamentul agresiv oscilează nu numai în funcție de vârstă, dar și de sex, raportul dintre băieți și fete fiind de 5 la 1, ceea ce înseamnă un supliment remarcabil de agresiune masculină. Adesea, printre cauzele conduitelor impulsive sunt enumerate, de mulți cercetători, și anumite trăsături temperamentale. Se consideră că există anumite tipuri de temperament (coleric, nervos) care ar sta la baza acestor atitudini agresive ale elevilor.

Temperamentul este dimensiunea dinamico-energetică a personalității care se exprimă cel mai pregnant în conduită. Psihologul român Nicolae Mărgineanu a considerat că temperamentul caracterizează forma manifestărilor noastre și, de aceea, l-a definit drept aspectul formal al afectivității și reactivității motorii specifice unei persoane. Prima încercare de identificare și explicare a tipurilor temperamentale o datorăm medicilor Antichității, Hippocrate și Galenus. Ei au socotit că predominanța în organism a uneia dintre cele patru „umori” (sânge, limfă, bila neagră și bila galbenă) determină temperamentul. Pe această bază, ei stabilesc patru tipuri de temperament: **sangvinic, flegmatic, melancolic și coleric**.

Colericul este energic, neliniștit, impetuos, uneori impulsiv și își risipește energia. El este inegal în manifestări. Stările afective se succed cu rapiditate. Are tendința de dominare în grup și se dăruiește cu pasiune unei idei sau cauze.

Sangvinicul este vioi, vesel, optimist și se adaptează cu ușurință la orice situații. Fire activă, schimbă activitățile foarte des, deoarece simte permanent nevoia de ceva nou. Trăirile afective sunt intense, dar sentimentele sunt superficiale și instabile. Trece cu ușurință peste eșecuri sau decepții sentimentale și stabilește ușor contacte cu alte persoane.

Flegmaticul este liniștit, calm, imperturbabil, cugetat în tot ceea ce face, pare să dispună de o răbdare fără margini. Are o putere de muncă deosebită și este foarte tenace, meticolos în tot ceea ce face. Fire închisă, puțin comunicativă, preferă activitățile individuale.

Melancolicul este puțin rezistent la eforturi îndelungate. Puțin comunicativ, închis în sine, melancolicul are dificultăți de adaptare socială. Debitul verbal este scăzut, gesticulația redusă. Cercetând temperamentul, numeroși psihologi (Heymans, Wiersma, Rene Le Senne) au pornit de la existența a trei proprietăți fundamentale (emotivitatea, activismul și rezonanța reprezentărilor), pe care s-ar clădi opt tipuri temperamentale: nervos, sentimental, coleric, pasionat, sangvinic, flegmatic, amorf, apatic.

O altă cauză foarte des invocată pentru conduitele impulsive ale elevilor este și cea legată de stima de sine. Foarte mulți cercetători consideră că persoanele care au tendințe agresive, au în general o stimă de sine scăzută, nu au încredere în propriile forțe și capacități.

Apreciată drept „unitatea centrală a experienței noastre la care raportăm, în ultimă instanță, totul”, stima de sine reprezintă pentru Vera F. Birkenbihl suportul supraviețuirii noastre psihice, suport la fel de important pentru noi ca și propria noastră sănătate trupească.

Lawrence (1996) considera ca Eul reunește trei aspecte: Eul real, Eul ideal și stima de sine.

Stima de sine reprezintă „evaluarea personală a diferențelor dintre Eul real și cel ideal”, constituind dimensiunea afectivă a Eului.

Existența și creșterea stimei de sine presupun satisfacerea a două mari trebuințe:

a) **sentimentul de a fi iubit** (sau accesibilitatea socială); mai precis, situația de a ne simți apreciați, simpatizați, doriți, populari;

b) **sentimentul de a fi competent** (sau capacitatea de a acționa eficient); mai precis, situația de a fi performanți, înzestrați, abili, capabili de a rezolva problemele și de a depăși - constructiv și autentic, provocările vieții. Cel mai profund și cel mai intim constituent al stimei de sine este iubirea de sine. Se pare că nivelul ei depinde, în mare măsură, de „hrana afectivă”, de dragostea pe care familia i-a împărtășit-o individului pe când era copil. În cazul celui cu o stimă de sine (constant) scăzută, iubirea de sine este foarte slabă; concepția despre sine (întemeiată pe o autocunoaștere confuză) este neclară, precară.

În concluzie, iată câteva direcții de intervenție în situațiile violenței școlare și agresivității între elevi:

- dezvoltarea spirituală, morală, socială, culturală a comunității în care se integrează școala: valori promovate, oportunități și implicare în activități extracurriculare;
- școala ar trebui să ofere șanse egale pentru toți la exprimare și succes, ceea ce presupune regândirea raportului dintre cooperare-competiție și recompensele puse în joc;
- satisfacerea nevoilor speciale, pentru elevii vulnerabili, fiind necesară satisfacerea unui climat de securitate;
- promovarea unui cod normativ clar în privința conduitei de violență;
- educarea părinților (cum să intervină în cazul în care copilul lor este fie agresor, fie victimă a agresiunii), profesorilor (cum să încurajeze copiii să comunice incidentele de violență și cum să intervină în cazul violențelor între elevi) și elevilor (cum să evite violențele și cum să se implice ei înșiși în acțiuni împotriva violenței);
- crearea unor facilități pentru descărcarea sentimentelor de frustrare sau mânie, astfel încât să se evite exprimarea lor prin agresiuni asupra colegilor (de exemplu: să trântescă mingea cu putere, să lovească o pernă, să facă un tur în jurul școlii);
- consiliere, cursuri de autoapărare pentru elevii victimizați.

Bibliografie:

1. Banciu, D., Rădulescu, S. M. (1985), *Introducere în sociologia devianței*, București, Editura Științifică și Enciclopedică;
2. Debarbieux, E. (1996). *La violence en milieu scolaire*, vol. I (Etat des lieux), ESF, Paris;
3. Ferreol, G., A Neculau (2003), *Violența. Aspecte psihosociale*, Iași, Editura Polirom;
4. Ilie, D., Marian (2005), *Elemente de pedagogie generală, teoria curriculum-ului și teoria instruirii*, Timișoara, Editura Mirton;
5. Popescu Neveanu (1978), *Dicționar de psihologie*, București, Editura Albatros;
6. Șoitu L., Hăvărneanu, C. (2001), *Agresivitatea în școală*, Iași, Editura Institutului European.

STUDIUL PRIVIND IMPORTANȚA TABERELOR ȘCOLARE DE VARĂ ÎN DEZVOLTAREA COPILOR

*Prof. învă. primar Chirca Camelia Florina
Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu”, Ștefănești*

Taberele de vară sunt activități extrașcolare/extracurriculare care presupun reunirea mai multor elevi, ce fac parte din diferite instituții de învățământ, pe o anumită perioadă de timp, de regulă în perioada vacanțelor școlare.

Taberele școlare sunt deosebit de importante în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Acestea reprezintă o excelentă îmbinare între programe culturale, educative și multe activități în aer liber. Aici, copiii vizitează anumite obiective turistice, desfășoară activități de dezvoltare personală, pictează, confecționează măști, fac drumeții în masive muntoase, se inițiază în tehnica de escaladă și alpinism, în tehnici de orientare în pădure, învață să construiască, în echipă, adăposturi având ca materiale din natură crengi și frunze, dansează, cântă. Reușesc, astfel, să-și pună în valoare abilitație și să-și cultive propriile talente. Ieșirile de acest gen îi fac pe copii să se accepte unul pe celălalt, să se ajute între ei, să se înțeleagă unii pe ceilalți, să devină independenți și să aibă încredere în propriile forțe.

Competențele dezvoltate prin aceste activități pot fi de natura celor de comunicare și interrelaționare, dar și de perfecționare într-un domeniu de activitate pentru care elevul își manifestă interesul.

De asemenea, scopul acestor activități este să devină un mijloc de a oferta în forme variate cunoașterea directă a realităților înconjurătoare printr-un program de activități organizat, dar flexibil și adaptabil nevoilor educabililor vizați.

Ce beneficii poate aduce copilului?

Părinții și liderii de tabere știu de ce o tabără este atât de importantă pentru un copil. Taberele sunt distractive.

1. Expunere la diversitate

Tabăra conectează copiii și îi ajută. Copiii învață că lumea este un loc mare, cu o mulțime de oameni diferiți. O tabără este compusă de obicei din copii din toate colțurile țării, consilieri și lideri, care servesc ca modele pozitive și care pot lăsa o impresie foarte bună copiilor, întrucât ei nu sunt văzuți ca „autorități stricte, ci ca „prieteni” care au grijă de ei.

2. Impuls la stima de sine

Atunci când copiii sunt într-o tabără, ei nu mai au pe mama și tata lângă ei pentru a-i ajuta să se apropie de oameni și să facă conexiuni. Ei sunt pe cont propriu, iar acest lucru îi încurajează să acționeze și să aibă încrederea când își fac prieteni noi. Potrivit unui sondaj, 92% dintre copiii care participă în tabere spun că aceasta i-a ajutat să aibă o părere bună despre ei, crescându-le astfel stima de sine.

3. Adaptarea în natură

Tabăra îi stimulează pe copii să petreacă timp în aer liber și să se bucure de natură. Copiii de azi petrec mult mai puțin timp în aer liber, provocând un „deficit de natură”. O tabără însă, îi reconectează cu natura, oferindu-le oportunități de explorare.

4. Dezvoltă independența

Mersul în tabără este o modalitate foarte bună de a încuraja autodezvoltarea și de asemenea, independența. Copiii sunt „împuțerniciți” să aibă grijă

de ei înșiși, cu îndrumare din partea consilierilor. Deși sunt stabilite programele și orele de culcare, copiii încă mai trebuie să se pregătească pentru ora de somn, să își facă patul și să găsească drumul spre sala de mese. Copiii un pic prea atașați de mama și tata pot învăța cum să aibă încredere în ei înșiși.

5. Oferă amintiri minunate

Participarea într-o tabără de vară contribuie la crearea unor amintiri frumoase pentru viitor, cu experiențe și prieteni noi. Copiii vor avea o mulțime de amintiri și activități distractive. Este un timp de descoperire și de autoîmbunătățire, care îi va fi de folos unui copil.

6. Îi ajută să fie activi

Tabăra ajută copiii să învețe cum să fie copii din nou. În această lume plină de tehnologie, telefoane

mobile și calculatoare, o tabără de vară este oportunitatea potrivită pentru ca cei mici să se desprindă de aceste lucruri și să se bucure cu adevărat de o copilărie frumoasă.

Astfel, taberele organizate de școală au multiple valențe de informare și educare a elevilor. Acestea, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfășoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă reclamă efort suplimentar.

În concluzie, rolul taberelor școlare este acela de a înlesni cunoașterea, de a-i aduce pe copii în contact direct cu natura și cu frumusețile naturii, dar și cu oamenii ce o îmbogățesc și o înzestreză neconținut.

ACTIVITĂȚI EDUCATIVE ANTI-VIOLENȚA ȘI ANTI-BULLYINGULUI DESFĂȘURATE ÎN BIBLIOTECA LICEULUI

*Bibliotecar Badica Daniela
Liceul Tehnologic Dimitrie Dima Pitești*

În societatea contemporană, fenomenul violenței și al bullyingului în mediul școlar reprezintă o problemă educațională majoră, cu implicații profunde asupra dezvoltării psihologice, emoționale și sociale a elevilor. Manifestările agresive, fie ele verbale, fizice sau psihologice, afectează climatul școlar și pot conduce la marginalizare, scăderea performanțelor școlare și abandon educațional. În acest context, școala are misiunea fundamentală de a promova valori precum respectul, empatia și comunicarea non-violentă.

Biblioteca liceului, spațiu al cunoașterii, al reflecției și al dialogului cultural, poate deveni un cadru educațional privilegiat pentru prevenirea și combaterea violenței și bullyingului. Dincolo de funcția sa informativă, biblioteca se afirmă ca un mediu educativ alternativ, favorabil activităților de consiliere, dezbateri și formare a competențelor socio-emoționale.

Prin atmosfera sa calmă și regulile de respect reciproc pe care le presupune, biblioteca oferă elevilor un model concret de conviețuire civilizată. Activitățile desfășurate în acest spațiu contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a capacității de exprimare a opiniilor și a asumării responsabilității personale.

Biblioteca liceului pune la dispoziția elevilor resurse variate – cărți de literatură, volume de psihologie pentru adolescenți, reviste educative, materiale multimedia și resurse digitale – care pot fi valorificate în mod creativ pentru abordarea temelor legate de violență, discriminare, toleranță și incluziune socială.

Activitățile propuse în biblioteca liceului urmăresc atingerea următoarelor obiective:

- sensibilizarea elevilor față de formele și consecințele violenței și bullyingului;
- dezvoltarea empatiei și a respectului față de diversitate;
- formarea abilităților de comunicare asertivă și de rezolvare pașnică a conflictelor;
- stimularea implicării active a elevilor în viața comunității școlare;
- consolidarea unui climat educațional bazat pe cooperare și solidaritate.

În spațiul bibliotecii pot fi organizate dezbateri tematice precum „Bullyingul – formă de violență invizibilă”, „Rolul martorului în situațiile de agresiune” sau „Puterea cuvântului: de la conflict la dialog”. Elevii, organizați în grupuri, își susțin punctele de vedere pe baza unor texte informative sau literare consultate anterior, învățând să argumenteze coerent și respectuos.

Biblioteca liceului poate găzdui cluburi de lectură dedicate unor opere literare sau fragmente narative care abordează teme precum prietenia, marginalizarea, curajul moral sau acceptarea diferențelor. De exemplu, analiza comportamentului personajelor din texte literare permite elevilor să identifice situații de bullying și să propună soluții alternative bazate pe dialog și empatie.

Proiecția unor scurtmetraje educative, campanii anti-bullying sau fragmente de documentare, realizată în biblioteca liceului, este urmată de activități de reflecție: fișe de analiză, eseuri scurte sau discuții ghidate. Aceste demersuri favorizează exprimarea emoțiilor și conștientizarea impactului pe care violența îl are asupra individului și grupului.

Prin ateliere interactive desfășurate în bibliotecă, elevii sunt implicați în jocuri de rol care reproduc situații reale din viața școlară. Aceștia exersează modalități de a spune „NU” violenței, de a solicita sprijinul unui adult sau de a interveni ca martori activi. Astfel de activități contribuie la dezvoltarea competențelor socio-emoționale și la creșterea încrederii în sine.

Biblioteca poate deveni un spațiu expozițional, unde elevii realizează afișe, eseuri vizuale, colaje sau citate motivaționale cu mesaj anti-violență. Rafturile tematice, dedicate non-violenței și respectului reciproc, atrag atenția elevilor și transformă biblioteca într-un vector activ al educației civice.

Implementarea cu succes a acestor activități presupune o colaborare strânsă între cadrele didactice, consilierul școlar și bibliotecarul liceului. Profesorii pot integra tematica prevenirii violenței în activități interdisciplinare, iar bibliotecarul școlar are rolul esențial de a selecta resursele adecvate și de a facilita accesul elevilor la informație într-un cadru sigur și stimulant.

Biblioteca liceului se afirmă ca un spațiu educațional deosebit de valoros în demersul de prevenire și combatere a violenței și bullyingului. Prin activități academice și creative, adaptate nevoilor și intereselor elevilor, biblioteca contribuie la formarea unor tineri capabili să respingă comportamentele agresive și să promoveze relații bazate pe respect, empatie și responsabilitate. A spune „NU” violenței devine astfel nu doar un slogan, ci o competență socială esențială, construită prin educație și dialog.

Bibliografie:

1. **Voicu, M.** (2016). *Violența în mediul școlar. Prevenire și intervenție*. București: Editura Didactică și Pedagogică. Resurse online (în limba română)
1. <https://www.edu.ro> – Ministerul Educației, secțiuni dedicate siguranței în școli și prevenirii violenței.
2. <https://www.sigurantascolara.ro> – platformă națională cu resurse educaționale pentru combaterea bullyingului și violenței școlare.

CUM ÎMI DORESC SĂ DECURGĂ ORA DE MUZICĂ

*Profesor Chircioagă Marilena
Colegiul Național "Ion C.Brătianu" Pitești*

Ora de muzică ar trebui să fie mai mult decât o simplă disciplină din orar. Ea are potențialul de a deveni un spațiu al libertății, al creativității și al exprimării personale. Muzica nu este doar un ansamblu de sunete organizate armonios, ci un limbaj universal prin care oamenii își exprimă emoțiile, ideile și identitatea culturală. De aceea, consider că ora de muzică trebuie organizată într-un mod dinamic, echilibrat și interactiv, astfel încât să îmbine teoria cu practica, tradiția cu modernitatea și disciplina cu libertatea artistică.

1. Atmosfera orei de muzică

În primul rând, ora de muzică ar trebui să se desfășoare într-o atmosferă relaxată, dar organizată. Elevii trebuie să simtă că pot participa fără teama de a greși. Muzica este un domeniu artistic, iar în artă greșeala poate deveni uneori începutul unei idei originale. Profesorul ar trebui să încurajeze exprimarea liberă și să creeze un climat de încredere.

Sala de clasă ar putea fi organizată diferit față de celelalte ore: poate cu băncile așezate semicircular, pentru a facilita contactul vizual și colaborarea. Prezența unor instrumente muzicale (chiar și simple – chitară, pian electric, tobe mici, instrumente de percuție) ar transforma ora într-o experiență practică, nu doar teoretică.

2. Explorarea diferitelor ere ale muzicii

Pentru a înțelege prezentul, este esențial să cunoaștem trecutul. De aceea, îmi doresc ca ora de muzică să includă o explorare cronologică a marilor perioade muzicale.

Muzica barocă

Perioada barocă se remarcă prin complexitate și ornamentație. Lucrările lui Johann Sebastian Bach sau Antonio Vivaldi pot fi analizate pentru a înțelege polifonia și structura riguroasă a muzicii din acea epocă.

Clasicismul și romantismul

În perioada clasică, muzica devine mai echilibrată și mai clar structurată, așa cum observăm la Wolfgang Amadeus Mozart. În romantism, emoția devine centrală, iar compozitori precum Ludwig van Beethoven transformă muzica într-un mijloc profund de exprimare personală.

Secolul XX – Jazz, rock și muzica modernă

Secolul XX aduce diversitate și inovație: jazz-ul lui Louis Armstrong, revoluția rock produsă de The Beatles sau dezvoltarea muzicii electronice. Elevii ar putea observa cum tehnologia a schimbat radical producția muzicală.

Această călătorie prin timp ar ajuta elevii să înțeleagă cum fiecare epocă reflectă valorile și transformările societății.

3. Muzica urbană și cultura contemporană

Pentru ca ora de muzică să fie relevantă pentru elevi, trebuie abordată și muzica urbană: hip-hop, trap, R&B sau pop urban. Aceste genuri sunt astăzi printre cele mai ascultate și au o influență majoră asupra tinerilor.

Artiști precum Kanye West sau Drake pot fi analizați nu doar din perspectiva popularității, ci și a tehnicii lirice, a ritmului și a mesajului transmis. Elevii ar putea studia structura versurilor, rima internă, flow-ul și utilizarea beat-ului.

În plus, ar fi utilă o discuție despre rolul producătorului muzical, despre procesul de înregistrare într-un studio și despre impactul platformelor digitale asupra industriei muzicale. Astfel, elevii ar înțelege că muzica urbană nu este doar divertisment, ci și un fenomen cultural complex.

4. Implicarea activă a elevilor

Îmi doresc ca ora de muzică să fie una participativă. Elevii ar putea:

- să cânte individual sau în grup;
- să compună versuri simple;
- să creeze ritmuri folosind obiecte obișnuite;
- să prezinte o piesă preferată și să explice de ce le place.

O activitate interesantă ar putea fi realizarea unui mic proiect de grup: compunerea unei melodii sau reinterpretarea unei piese cunoscute. Acest tip de activitate dezvoltă creativitatea, lucrul în echipă și încrederea în sine.

De asemenea, corul școlii sau participarea la spectacole ar trebui încurajate. Experiența scenei îi ajută pe elevi să își depășească emoțiile și să învețe disciplina artistică.

Concluzie

În concluzie, ora de muzică ar trebui să fie un echilibru între disciplină și libertate, între tradiție și modernitate, între teorie și practică. Ea nu trebuie privită ca o oră „ușoară”, ci ca o oportunitate de dezvoltare artistică și personală.

Îmi doresc o oră de muzică vie, interactivă și creativă, în care elevii să nu fie simpli ascultători, ci participanți activi. Muzica are puterea de a uni oameni, de a transmite emoții și de a crea amintiri de neuitat. Dacă ora de muzică este organizată cu pasiune și deschidere, ea poate deveni una dintre cele mai îndrăgite discipline din școală.

Revista Catedra - editie online

Redacția revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Ana BADEA, director CCD Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Valentina Marilena ANDRONE, informatician CCD Argeș

Mirela Mariana ȘUFARIU, bibliotecar CCD Argeș

Georgeta TOMA, profesor metodist CCD Argeș

Mihaela CRIVAC, profesor metodist CCD Argeș

Maria Magdalena ANGHEL, profesor metodist CCD Argeș

Floarea BÂRLOGEANU, profesor metodist CCD Argeș

Cristiana NANIA, administrator financiar CCD Argeș

Cristian CAZAN, administrator de patrimoniu CCD Argeș

Design și machetare:

Inf. Valentina Marilena ANDRONE

Coperta:

Bibl. Mirela Mariana ȘUFARIU

*Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare
a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!*